

MAGYARORSZÁG KORMÁNYA

**T/11232. számú
törvényjavaslat**

**az európai uniós és a nemzetközi bűnügyi együttműködést szabályozó törvények,
valamint egyes büntetőjogi tárgyú törvények jogharmonizációs célú
módosításáról**

**Előadó: Dr. Trócsányi László
igazságügyi miniszter**

Budapest, 2016. június

2016. évi .törvény**az európai uniós és a nemzetközi bűnügyi együttműködést szabályozó törvények,
valamint egyes büntetőjogi tárgyú törvények jogharmonizációs célú módosításáról****1. A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény módosítása****1. §**

A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 10. § *d*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[A bírósági végrehajtást (a továbbiakban: végrehajtás) végrehajtható okirat kiállításával kell elrendelni. A végrehajtható okiratok a következők:]

„*d*) a bíróság pénzbüntetésről, pénzbírságról, rendbírságról, vagyonekobbzásról, az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételéről, az Európai Unió tagállamában büntetőeljárásban bűncselekmény elkövetése miatt kiszabott pénzüsszegegről, valamint az Európai Unió tagállamai közé nem tartozó államban (a továbbiakban: külföldi állam) vagy az Európai Unió tagállamában büntetőeljárásban alkalmazott vagyonekobbzásról szóló értesítése,”

2. §

A Vht. 202. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A végrehajtó a zár alá vett vagyont zárgondnok kezelésébe adhatja.”

3. §

A Vht. 210/D. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A pénzkövetelés behajtásának szabályai szerint kell foganatosítani a vagyonekobbzást a másik európai uniós tagállamban (a továbbiakban e fejezet alkalmazásában: másik tagállam) vagy külföldi államban elrendelt vagyonekobbzás végrehajtása során is, ha azt a vagyontárgy értékének megfelelő összegű pénzüsszegben kifejezett vagyonekobbzásként rendeli el a bíróság.”

4. §

(1) A Vht. 210/F. § (2) és (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Az (1) bekezdés szerint kell eljárni akkor is, ha a másik tagállamban vagy külföldi államban elrendelt vagyonekobbzásra vonatkozó határozat végrehajtása nemzeti kulturális örökséghez tartozó ingatlanra történik, vagy a másik tagállammal vagy külföldi állammal kötött nemzetközi szerződés zárja ki a vagyonekobbzásból származó állami bevétel megosztását.

(3) Ha a másik tagállamban vagy külföldi államban a vagyonekobbzást nem pénzüsszegben rendelték el, és azt a bíróság sem pénzüsszegben kifejezett

vagyonekobbzasként rendelte el Magyarországon, a vagyonekobbzást az ingatlanra a (4)–(7) bekezdés szerint kell végrehajtani.”

(2) A Vht. 210/F. § (6) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(6) Ha az állam az ingatlan tulajdonjogára tart igényt, a végrehajtó a becsérték jogerős megállapítását követően az (1) bekezdés szabályainak alkalmazásával intézkedik a tulajdonjog bejegyzése iránt. Ha a másik tagállamban elrendelt vagyonekobbzás esetében az ingatlan becsértéke a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget meghaladja, vagy a külföldi államban elrendelt vagyonekobbzás esetében az ingatlan becsértéke a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget meghaladja, és a külföldi állam kérelmére a bíróság arról rendelkezik, hogy az összeg 50 %-a a külföldi államot illeti, a végrehajtó egyben felhívja az MNV Zrt.-t a végrehajtási költségek és a becsérték 50%-ának a törvényszéki letéti számlára történő befizetésére. A 210/G. § (4) bekezdése szerinti eseti megállapodás megkötése esetén az eseti megállapodásban foglalt összeget kell befizetni a törvényszéki letéti számlára.”

5. §

A Vht. 210/G. §-a és az azt megelőző alcím címe helyébe a következő alcím cím és rendelkezés lép:

„Vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg megosztása másik tagállammal vagy külföldi állammal

210/G. § (1) Ha a másik tagállamban elrendelt vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt, a végrehajtási költségek fejében behajtott összegek levonása után fennmaradó összeg meghaladja a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget, a bírósági gazdasági hivatal az összeg 50%-át átutalja a másik tagállam részére.

(2) Ha a külföldi államban elrendelt vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt, a végrehajtási költségek fejében behajtott összegek levonása után fennmaradó összeg meghaladja a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget, és a külföldi állam kérelmére a bíróság arról rendelkezik, hogy az összeg 50%-a a külföldi államot illeti, a bírósági gazdasági hivatal az összeg 50%-át átutalja a külföldi állam részére.

(3) A vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt euró összeget a külföldi bíróság vagyonekobbzást elrendelő határozatának meghozatala napján érvényes, a Magyar Nemzeti Bank által közzétett átváltási árfolyamon kell meghatározni.

(4) Ha a külföldi államban elrendelt vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt, a végrehajtási költségek fejében behajtott összegek levonása után fennmaradó összeg megosztására a magyar állam és a külföldi állam eseti megállapodást kötött, a bírósági gazdasági hivatal az eseti megállapodásban foglalt összeget utalja át a külföldi állam részére.”

6. §

A Vht. „Átmeneti rendelkezések” alcíme a következő 306/T. §-sal egészül ki:

„306/T. § A Be. zárgondnokra vonatkozó 160/A. §-át az európai uniós és a nemzetközi büntügyi együttműködést szabályozó törvények, valamint egyes büntetőjogi tárgyú törvények

jogharmonizációs célú módosításáról szóló 2016. évi törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell.”

7. §

(1) A Vht. 317. § (1) bekezdése a következő *c)* és *d)* ponttal egészül ki:

(E törvény)

c) a kölcsönös elismerés elvének a vagyonekhozást elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló 2006. október 6-i 2006/783/IB tanácsi kerethatározatnak,

d) a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unió belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek

(való megfelelést szolgálja.)

(2) Hatályát veszti a Vht. 202/A. § (2) bekezdése, és a 307. § (1) bekezdésének *d)* pontja.

2. A nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény módosítása

8. §

A nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Nbjt.) 12. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„12. § (1) Nincs helye a kiadatásnak, ha

a) az a bűncselekmény, illetve az a büntetés, amely miatt a kiadást kérik, akár a megkereső államban, akár Magyarországon elévült,

b) a kiadni kért személy büntettségét a kegyelem megszüntette vagy a vele szemben kiszabott büntetés végrehajtását a kegyelem kizárja,

c) a megkereső államban a büntetőeljárás lefolytatásához szükséges magánindítványt, vagy más ezzel azonos hatályú indítványt nem terjesztették elő, illetve hozzájárulást nem adtak meg,

d) magyar bíróság a kiadatás alapjául szolgáló cselekményt jogerősen elbírálta,

e) a megkereső állam azzal a céllal kéri egy személy kiadatását, hogy vele szemben a távollétében meghozott határozatban kiszabott szabadságvesztés büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést hajtson végre, és a határozathozatalt megelőző eljárásban nem biztosították a védelemhez fűződő jogokat.

(2) Az (1) bekezdés *e)* pontja alapján nem tagadható meg a kiadatás, ha a megkereső állam megfelelő garanciát nyújt arra, hogy a kiadni kért személy kérelmére biztosítja részére az ügy újbóli tárgyalásához való jogot.”

9. §

Az Nbjt. 13. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„13. § (1) Ha e törvény kivételt nem tesz, magyar állampolgár kiadatásának csak akkor van helye, ha

- a) a kiadni kért személy egyidejűleg más állam állampolgára is, és
- b) Magyarország területén nem rendelkezik állandó lakóhellyel.

(2) Ha a Magyarország területén állandó lakóhellyel és magyar állampolgársággal rendelkező kiadni kért személlyel szemben a külföldi állam igazságügyi hatósága előtt folyó büntetőeljárás átvétele a legfőbb ügyész döntése értelmében nem lehetséges, a kiadni kért személy kiadható olyan bűncselekmény miatt, amely büntetési tételének felső határa mind a magyar törvény, mind a megkereső állam törvénye szerint legalább egy évig terjedő szabadságvesztés, feltéve, hogy a külföldi állam hozzájárul ahhoz, hogy a terhelt kérelmére a vele szemben kiszabott jogerős végrehajtandó szabadságvesztés büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést tartalmazó határozatot Magyarországon hajtsák végre.

(3) Az (1) bekezdés rendelkezéseire tekintet nélkül kiadatási eljárás lefolytatásának mellőzésével továbbadható külföldi államnak az a magyar állampolgár, akinek kiadatását Magyarország részére azzal a feltétellel engedélyezték, hogy a vele szemben lefolytatott büntetőeljárás, illetve kiszabott büntetés végrehajtásának befejezését követően e külföldi állam kiadatási kérelme teljesítésének céljából sor kerül továbbadására.”

10. §

Az Nbjt. 14. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Abban az esetben, ha a kiadni kért személy menekültkénti, illetve menedékeskénti elismerését kéri, illetve menedékjogi eljárás van folyamatban, a kiadni kért személlyel szemben alkalmazott kényszerintézkedés határideje – a menedékjogi eljárás jogerős befejezését figyelembe véve – oly módon hosszabbodik meg, hogy a menekültkénti vagy menedékeskénti elismerés megtagadását követően legalább negyven nap álljon rendelkezésre a kiadatás ügyében való döntésre és a kiadott személy átadására. A kényszerintézkedés együttes időtartama azonban ebben az esetben sem haladhatja meg a kényszerintézkedés kezdetétől számított huszonnégy hónapot.”

11. §

Az Nbjt. a következő 14/A. §-sal egészül ki:

„14/A. § (1) Meg kell tagadni a kiadatást, ha annak végrehajtása nemzetközi egyezménybe ütközik.

(2) Ha a kiadni kért személy nemzetközi szervezetnél emberi jogi panaszt nyújt be, és a nemzetközi szervezet a panasz befogadása mellett ideiglenes intézkedés elrendelését kéri, a kiadni kért személlyel szemben alkalmazott kényszerintézkedés határideje oly módon hosszabbodik meg, hogy a panasz elutasítását követően legalább negyven nap álljon rendelkezésre a kiadatás kérdésében való döntésre, illetve a személy átadására. A kényszerintézkedés együttes időtartama ebben az esetben sem haladhatja meg a kényszerintézkedés kezdetétől számított huszonnégy hónapot.”

12. §

Az Nbjt. 16. §-a a következő (3) és (4) bekezdéssel egészül ki:

„(3) Nem szükséges a (2) bekezdés szerinti hozzájárulás az (1) bekezdés *a*) pontja szerinti korlátozások feloldásához, ha a kiadott személy a szabadon bocsátását követő negyvenöt napon belül nem hagyja el – bár erre lehetősége lett volna – a megkereső állam területét, vagy elhagyása után oda visszatér. A kiadati eljárás során a kiadni kért személyt erre figyelmeztetni kell.

(4) Ha a kiadni kért személy, a lemondás jogkövetkezményeivel kapcsolatos tájékoztatást követően, önként lemond az (1) bekezdésben meghatározott korlátozások alkalmazásáról, a kiadati feltételül nem szabhatók az (1) bekezdésben meghatározottak.”

13. §

(1) Az Nbjt. 20. § (1) bekezdése a következő *f*) ponttal egészül ki:

(A Fővárosi Törvényszék)

„*f*) tájékoztatja a kiadni kért személyt a 16. §-ban meghatározott szabályokról, a lemondás lehetőségéről, és a kiadni kért személyt erre nézve nyilatkoztatja, továbbá a kiadati és a kiadni kért személy nyilatkozatát jegyzőkönyvben rögzíti;”

(2) Az Nbjt. 20. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A kiadati eljárás során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.”

14. §

Az Nbjt. 23. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A Fővárosi Törvényszék az ideiglenes kiadati letartóztatás elrendelése során, amennyiben a kiadati feltételei a rendelkezésre álló adatok alapján megállapíthatóak, tájékoztatja a kiadni kért személyt, hogy ha a kiadatiához hozzájárul, a miniszter a kiadatihoz hozzájárulhat a kiadati kérelem megérkezése előtt is; a kiadati és a kiadni kért személy nyilatkozatát jegyzőkönyvben rögzíti (egyszerűsített kiadati).”

15. §

Az Nbjt. 25/A. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„25/A. § (1) Az ideiglenes kiadati letartóztatás és a kiadati letartóztatás helyett más személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedés – a (2) bekezdésben meghatározott eset kivételével – nem alkalmazható. A kiadati eljárás során óvadék alkalmazásának nincs helye.

(2) Az ideiglenes kiadati letartóztatás helyett ideiglenes kiadati házi őrizet vagy ideiglenes kiadati lakhelyelhagyási tilalom rendelhető el, ha a kiadati kérelmet Magyarország területén lakóhellyel rendelkező személy ellen

a) olyan bűncselekmény miatt terjesztették elő, amelynél a megkereső állam törvénye szerint a büntetési tétel felső határa legfeljebb öt év szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, vagy

b) azért terjesztették elő, mert őt jogerősen szabadságvesztésre vagy szabadságelvonással járó intézkedésre ítélték, és a szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés még hátralévő része a három évet nem haladja meg, és különösen a kiadni kért személy személyi és családi, illetve elfogásának körülményeire figyelemmel az ideiglenes kiadatási letartóztatással elérni kívánt cél enyhébb kényszerintézkedéssel is biztosítható.”

16. §

Az Nbjt. a következő 25/B. §-sal egészül ki:

„25/B. § (1) A Fővárosi Törvényszék az ideiglenes kiadatási házi őrizet vagy az ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom elrendeléséről szóló határozatában előírja, hogy a rendőrség a kényszerintézkedés előírásainak megtartását a kiadni kért személy mozgását nyomon követő technikai eszközzel is ellenőrizze. A bíróság a kiadni kért személy mozgását nyomon követő technikai eszköz telepítésének technikai feltételeit az elrendelést megelőzően tisztázza.

(2) Az ideiglenes kiadatási házi őrizet, illetve az ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom tartamára az ideiglenes kiadatási letartóztatás szabályait megfelelően alkalmazni kell.

(3) A kiadni kért személyt őrizetbe kell venni, ha

a) az ideiglenes kiadatási házi őrizet, illetve az ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom szabályait megszegi,

b) az eljárási cselekményen idézés ellenére nem jelenik meg, és ezt alapos okkal előzetesen nem menti ki, vagy az akadály megszűnése után alapos okkal nyomban nem igazolja,

c) a kiadni kért személy mozgását nyomon követő technikai eszköz telepítése során azt állapítják meg, hogy a technikai eszköz alkalmazásának feltételei nem biztosítottak.

(4) A (3) bekezdésben meghatározott esetekben a bíróság elrendeli a kiadni kért személy ideiglenes kiadatási letartóztatását, rendbíróság kiszabásának azonban nincs helye.”

17. §

Az Nbjt. 26. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) Egyszerűsített kiadatás esetén, ha a miniszter a kiadatáshoz úgy járul hozzá, hogy a kiadni kért személy ideiglenes kiadatási házi őrizet vagy ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt áll, a terheltet őrizetbe kell venni, és a kiadatási letartóztatását kell elrendelni. Ebben az esetben a kiadatási letartóztatás kezdőnapja a miniszter hozzájárulása alapján a foganatba vétel napja.”

18. §

Az Nbjt. 27. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) Ha a kiadott személy átadása az eljáró hatóságok bármelyikén kívül eső elháríthatatlan akadály miatt nem volt lehetséges, a kiadatási letartóztatás vagy az ideiglenes kiadatási letartóztatás határideje oly módon hosszabbodik meg, hogy az elháríthatatlan akadály megszűnését követően legalább húsz nap álljon rendelkezésre a kiadott személy átadására. A kiadott személyt e határidő lejártá után haladéktalanul szabadon kell bocsátani.”

19. §

Az Nbjt. 29. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A külföldi fogvatartás teljes időtartamát a Btk.-nak az előzetes fogvatartás és a házi őrizet beszámítására vonatkozó szabályai szerint, a külföldi szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés jellegére figyelemmel kell beszámítani a bíróság által kiszabott büntetésbe vagy szabadságelvonással járó intézkedésbe.”

20. §

Az Nbjt. 32. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„32. § (1) A terhelttel szemben – feltéve, hogy a bűncselekmény tárgyi súlya ezt indokolja – a bíróság nemzetközi elfogatóparancsot bocsáthat ki büntetőeljárás lefolytatása, illetve szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából, ha a terhelttel szemben a 11. § (2) bekezdése értelmében kiadatásnak van helye.

(2) Büntetőeljárás lefolytatása céljából a vádirat benyújtását követően az (1) bekezdésben foglalt feltétel megvalósulása esetén is csak akkor bocsátható ki nemzetközi elfogatóparancs, ha a vádiratban, illetve a vád módosítása vagy kiterjesztése során az ügyész végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására tett indítványt.

(3) A vádirat benyújtása előtt a nemzetközi elfogatóparancsot a nyomozási bíró bocsátja ki. Ha a terheltten jogerősen kiszabott szabadságvesztést vagy szabadságelvonással járó intézkedést kell végrehajtani, a nemzetközi elfogatóparancsot a büntetés-végrehajtási bíró bocsátja ki.

(4) A bíróság a nemzetközi elfogatóparancsot, valamint szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott nemzetközi elfogatóparancs esetén a jogerős ítéletet megküldi a miniszternek.

(5) A nemzetközi elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni, ha a kibocsátásának oka megszűnt. A bíróság a vádirat benyújtása előtt az elfogatóparancsot hivatalból is visszavonhatja. Ha a vádirat benyújtását megelőzően nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a vádiratban az ügyész végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására nem tett indítványt, a nemzetközi elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni. Ha a nemzetközi elfogatóparancs alapján a terheltet elfogják, és a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásának feltételei egyébként fennállnak, a nemzetközi elfogatóparancsot – a 33. § (2) bekezdésében foglaltak kivételével – csak a terhelt Magyarországra történt átadását követően lehet

visszavonni. A nemzetközi elfogatóparancs visszavonásáról szóló végzést a kibocsátó bíróság haladéktalanul megküldi a miniszternek.”

21. §

Az Nbjt. 33. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„33. § (1) A kiadatási kérelem előterjesztéséről a miniszter dönt; döntéséről a nemzetközi elfogatóparancsot kibocsátó bíróságot értesíti.

(2) Ha a miniszter a kiadatási kérelmet nem terjeszti elő, a miniszter tájékoztatásától függően a nemzetközi elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni.”

22. §

Az Nbjt. 34. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„34. § (1) Szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtására irányuló kiadatás esetén, amennyiben halmazati büntetést szabtak ki, és a kiadatást a miniszter nem valamennyi cselekmény alapján kiszabott büntetés vagy intézkedés végrehajtására kéri, illetve a külföldi állam nem valamennyi cselekmény alapján kiszabott büntetés vagy intézkedés végrehajtására engedélyezi, az első fokon eljáró bíróság állapítja meg az arra a cselekményre eső büntetés- vagy intézkedésrészt, amellyel kapcsolatban a kiadatást a miniszter kéri, vagy a külföldi állam engedélyezi. Az eljárásra a büntetőeljárásról szóló törvénynek a különleges eljárásokra vonatkozó szabályait megfelelően alkalmazni kell.

(2) Az (1) bekezdés szerinti büntetés- vagy intézkedésrészt a halmazati büntetés alapját képező bűncselekmények büntetési tételei felső határának egymáshoz viszonyított arányából kiindulva kell megállapítani.

(3) Ha a szabadságvesztés büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést, amelyre a kiadatást a miniszter kéri, illetve amelyre a kiadatást a külföldi állam engedélyezi, összbüntetésbe foglalták, azt az alapítéletben kiszabott szabadságvesztés büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést kell végrehajtani, amelyre a kiadatást kéri, illetve engedélyezik. Az (1) és (2) bekezdést értelemszerűen alkalmazni kell, ha az alapítéletben halmazati büntetést szabtak ki.

(4) Ha a kiadatást az összbüntetésbe foglalt valamennyi szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtására kéri, illetve engedélyezik, az összbüntetésben megállapított szabadságvesztést vagy szabadságelvonással járó intézkedést kell végrehajtani.”

23. §

Az Nbjt. a következő 34/A. §-sal egészül ki:

„34/A. § (1) A terhelttel szemben a kiadatása előtt elkövetett, a kiadatása alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző egyéb bűncselekmény miatt nem indítható büntetőeljárás, nem ítéltető el és egyéb módon sem fosztható meg szabadságától.

(2) Az (1) bekezdés nem alkalmazható, ha

- a) a terhelt a szabadon bocsátását követő negyvenöt napon belül nem hagyja el – bár erre lehetősége lett volna – Magyarország területét, vagy elhagyása után ide visszatér;
- b) a terhelt a kiadatási eljárásban lemondott a specialitás szabályának alkalmazásáról;
- c) a terhelt a kiadatása után, a kiadást megelőzően elkövetett bűncselekmények vonatkozásában kifejezetten lemondott a specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról, vagy
- d) a megkeresett állam a büntetőeljárás lefolytatásához vagy a büntetés végrehajtásához hozzájárulását adja.

(3) A (2) bekezdés c) pontja szerinti lemondás során a lemondó nyilatkozatot bíróság előtt kell megtenni, és azt jegyzőkönyvbe kell foglalni, amelyet mind az igazságügyi hatóság képviselőjének, mind a nyilatkozattevőnek alá kell írnia. A lemondó nyilatkozatot úgy kell megfogalmazni, hogy abból egyértelműen kitűnjön, hogy azt a terhelt önként és az abból adódó következmények teljes tudatában tette. A terhelt védőt vehet igénybe.

(4) A (2) bekezdés d) pontja szerinti hozzájárulás iránti kérelmet a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátására és továbbítására irányadó szabályok megfelelő alkalmazásával kell a megkeresett államnál előterjeszteni.”

24. §

Az Nbjt. 43. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„43. § Külföldi állam igazságügyi hatósága előtt folyó büntetőeljárás e hatóság megkeresésére akkor vehető át, ha a terhelt magyar állampolgár, vagy Magyarországra bevándorolt, itt letelepedett, illetve Magyarország által menekültként elismert nem magyar állampolgár.”

25. §

(1) Az Nbjt. 46. § (1a) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1a) A külföldi ítélet érvényének elismerésére annak a törvényszéknek van hatásköre és illetékessége, amelynek területén a terhelt lakó- vagy tartózkodási helye található. Több terhelt esetében az elismerésre annak a törvényszéknek van hatásköre és illetékessége, amelynek területén a külföldi ítéletben elsőként megjelölt terhelt lakó- vagy tartózkodási helye található.”

(2) Az Nbjt. 46. §-a a következő (1b)–(1d) bekezdéssel egészül ki:

„(1b) Ha a külföldi ítéletben elsőként megjelölt terhelt Magyarországon lakó- vagy tartózkodási hellyel nem rendelkezik, az eljárásra a terhelt utolsó ismert magyarországi lakó- vagy tartózkodási helye szerinti törvényszéknek van hatásköre és illetékessége. Ha ilyen nincs, az eljárásra a külföldi ítéletben a soron következőként megjelölt terhelt lakó- vagy tartózkodási helye, ennek hiányában utolsó ismert magyarországi lakó- vagy tartózkodási helye szerinti törvényszéknek van hatásköre és illetékessége. Ha az eljárásra hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság nem állapítható meg, az eljárás a Fővárosi Törvényszék hatáskörébe és illetékességébe tartozik.

(1c) A külföld ítélet érvényének elismerésére a Fővárosi Törvényszék rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel, ha

a) a külföldi ítélet érvényének elismerése miatt folyamatban lévő eljárás során az alapul szolgáló szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átvételét is kezdeményezik,

b) az Európai Unió tagállamában hozott jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó határozat elismerését és végrehajtását kezdeményezték.

(1d) Az (1c) bekezdés a) pontja esetén az iratoknak a Fővárosi Törvényszékhez érkezésekor a Fővárosi Törvényszék a külföldi ítélet elismerése tárgyában folyamatban lévő eljárást a szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átvételét érintő eljárásához egyesíti, és a külföldi ítélet elismeréséről, valamint a végrehajtás átvételéről egyidejűleg határoz.”

26. §

Az Nbjt. 48. §-a a következő (8) bekezdéssel egészül ki:

„(8) A külföldi ítélet elismerése során felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.”

27. §

Az Nbjt. 54. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„54. § (1) Az ügyben külföldön fogva tartásban töltött időt, valamint az 53. § (2) bekezdése alapján történő fogvatartás idejét a bíróság által megállapított büntetésbe be kell számítani.

(2) A külföldi bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átvételével összefüggésben a fordítással kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.”

28. §

Az Nbjt. 57. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) A magyar bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átadásával összefüggésben a fordítással, valamint a terhelt szállításával kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.”

29. §

Az Nbjt. 60/B. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„60/B. § Külföldi bíróság által kiszabott végrehajtható vagyonelkobzás vagy elkobzás végrehajtását nemzetközi szerződés alapján, erre vonatkozó megkeresés esetén át lehet venni.”

30. §

(1) Az Nbjt. 60/C. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A bíróság e törvény vonatkozó rendelkezései, valamint a nemzetközi szerződések alapján megvizsgálja, hogy a vagyonekobbzás vagy az elkobbzás végrehajtásának átadása iránti megkeresés teljesítésének feltételei fennállnak-e, és ennek alapján rendelkezik a külföldi bíróság vagyonekobbzásra vagy elkobbzásra vonatkozó határozatának elismeréséről és a végrehajtás átvételéről.”

(2) Az Nbjt. 60/C. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A külföldi bíróság határozata alapján elrendelt végrehajtást haladéktalanul meg kell szüntetni, ha a külföldi bíróság határozatának végrehajthatósága megszűnt.”

(3) Az Nbjt. 60/C. §-a a következő (4)–(6) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Ha a vagyonekobbzás vagy az elkobbzás végrehajtásából befolyt összeg a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget nem haladja meg, akkor az a magyar államot illeti. Ha a vagyonekobbzás vagy az elkobbzás végrehajtásából befolyt összeg a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget meghaladja, a külföldi állam kérelmére a bíróság arról rendelkezhet, hogy az összeg 50%-a a magyar államot, 50%-a a külföldi államot illeti.

(5) A vagyonekobbzás vagy az elkobbzás végrehajtásából befolyt euró összeget a külföldi bíróság vagyonekobbzást vagy elkobbzást elrendelő határozatának meghozatala napján érvényes, a Magyar Nemzeti Bank által közzétett átváltási árfolyamon kell meghatározni.

(6) A magyar állam és a külföldi állam eseti megállapodást köthet a vagyonekobbzásból, elkobbzásból befolyt összeg megosztására. Ebben az esetben a megállapodást kötő államok a (4) bekezdésben foglaltaktól eltérhetnek. Az eseti megállapodást a magyar állam részéről a miniszter köti meg. Eseti megállapodás megkötése esetén a miniszter a külföldi államtól viszonzossági nyilatkozatot kér, a külföldi állam kezdeményezésére viszonzossági nyilatkozatot tesz.”

31. §

Az Nbjt. 60/D. §-a a következő (3) és (4) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A (2) bekezdésben meghatározott kérelemben a bíróság jelezheti, hogy a vagyonekobbzásból vagy az elkobbzásból befolyt összeg megosztására a 60/C. § (4) bekezdésében meghatározott arányok szerint igényt tart.

(4) Ha a külföldi állam a (3) bekezdés szerint jelzett arányokkal nem ért egyet, a 60/C. § (6) bekezdése a vagyonekobbzás vagy az elkobbzás végrehajtásának átadása esetén is irányadó.”

32. §

Az Nbjt. 60/F. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„60/F. § Külföldi bíróság által elrendelt elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tételének végrehajtását erre vonatkozó megkeresés esetén át lehet venni.”

33. §

Az Nbjt. 68. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„68. § (1) A tanú, a szakértő vagy – erre vonatkozó kifejezett írásbeli hozzájárulása alapján – a terhelt zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatására vagy meghallgatására vonatkozó, a külföldi hatóság által előterjesztett megkeresés teljesítésére kizárólag a bíróság jogosult.

(2) A zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra a tanú vagy terhelt lakóhelye vagy tartózkodási helye, illetve a szakértő lakóhelye vagy székhelye szerinti bíróság illetékes. Ha a tanú vagy a terhelt Magyarországon nem rendelkezik lakóhellyel vagy tartózkodási hellyel, illetve a szakértő Magyarországon nem rendelkezik lakóhellyel vagy székhellyel, a Pesti Központi Kerületi Bíróság illetékes.

(3) Ha a magyar igazságügyi hatóságnak a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra vonatkozó, a külföldi hatóság által előterjesztett megkeresés teljesítésére nincs hatásköre, vagy nem rendelkezik illetékességgel, azt haladéktalanul átteszi a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bírósághoz, és az áttételről a külföldi hatóságot értesíti.

(4) Külföldi hatóság zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra irányuló megkeresése esetén a Be. 244/A. § (3) bekezdése irányadó azzal, hogy a végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

(5) A végzést legalább öt nappal a kihallgatás vagy meghallgatás határnapja előtt közölni kell a terhelttel, a védővel, a kihallgatandó tanúval, kiskorú tanú esetén a törvényes képviselővel vagy gondozóval, a szakértővel, és ha a kihallgatandó személy fogva van, a fogva tartást végrehajtó intézettel. A végzést haladéktalanul meg kell küldeni a terhelt, a tanú kihallgatásához vagy a szakértő meghallgatásához elkülönített helyiséget biztosító illetékes bíróságnak, illetve fogvatartást végrehajtó intézetnek.

(6) Külföldi hatóság zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra irányuló megkeresése alapján tartott kihallgatáson vagy meghallgatáson a megkeresést teljesítő bíróság eljáró tagja részt vesz, és gondoskodik a meghallgatandó személy személyazonosságának ellenőrzéséről, illetve a magyar jogszabályok tiszteletben tartásáról. E feladatot bírósági titkár is elláthatja.

(7) Az e §-ban meghatározott kihallgatásra vagy meghallgatásra a megkereső külföldi hatóság államának joga irányadó. A kihallgatást vagy meghallgatást a megkereső külföldi hatóság folytatja.

(8) A megkeresést teljesítő bíróság eljáró tagja a kihallgatáson vagy meghallgatáson tolmács segítségét igénybe veheti.”

34. §

Az Nbjt. 69. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„69. § (1) A kihallgatandó tanú vagy terhelt, illetve a meghallgatandó szakértő részére a megkereső külföldi hatóság vagy e személyek kérelmére a bíróság tolmácsot rendel ki.

(2) Ha a megkereső külföldi hatóság államának joga szerint az eljárásban védő részvétele kötelező és a terheltnek nincs Magyarországon meghatalmazott védője, a bíróság a terhelt részére védőt rendel ki.

(3) Az e §-ban meghatározott kihallgatásról vagy meghallgatásról a bíróság külön jegyzőkönyvet készít, amelyben fel kell tüntetni

- a) a kihallgatás vagy meghallgatás helyét, illetve kezdő és befejező időpontját,
- b) a kihallgatott tanú vagy terhelt, illetve a meghallgatott szakértő természetes személyazonosító adatait,
- c) az eljáró bíróság jelenlévő tagjai és a jegyzőkönyvezető, illetve a jelenlévő egyéb személyek – a tanú érdekében eljáró ügyvéd, kiskorú tanú esetében a törvényes képviselője vagy gondozója, a védő, a tolmács, illetve a zártcélú távközlő hálózat működését biztosító személyzet – természetes személyazonosító adatait és azt, hogy az eljárási cselekményen milyen minőségben vettek részt,
- d) a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatás vagy meghallgatás lefolytatásának körülményeit.

(4) A bíróság a jegyzőkönyvet haladéktalanul megküldi a megkereső külföldi hatóságnak.

(5) Külföldi hatóság zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra irányuló megkeresése alapján tartott kihallgatás vagy meghallgatás kezdetén a külföldi hatóság és a bíróság egyeztetést folytat a költségek viseléséről. A felek eltérő megállapodásának hiányában a kihallgatás vagy meghallgatás költségei a megkereső külföldi államot terhelik.”

35. §

Az Nbjt. a következő 73/A. §-sal egészül ki:

„73/A. § (1) A bíróság a külföldi hatóságot megkeresheti tanú zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatása érdekében, ha az érintett személy megjelenése Magyarország területén akadályba ütközik vagy nem célszerű.

(2) Az (1) bekezdés alapján a külföldi hatóság előtt tanú zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásának kezdetén a bíróság és a külföldi hatóság egyeztetést folytat a költségek viseléséről. A felek eltérő megállapodásának hiányában a kihallgatás költségei a magyar államot terhelik.”

36. §

Az Nbjt. a következő V/A. Fejezettel egészül ki:

„V/A. Fejezet

Átmenő átszállítás

75/B. § A miniszter engedélyezheti, hogy a nem magyar állampolgárokat, továbbá azokat a magyar állampolgárokat, akik egyúttal más államnak is állampolgárai és állandó lakóhelyük vagy szokásos tartózkodási helyük külföldön van, külföldi államok közötti bűnügyi jogsegély teljesítése céljából Magyarország területén a magyar rendőrség őrizete alatt átszállítsák.

75/C. § (1) Ha az átszállítást légi úton, leszállás nélkül tervezik, és Magyarország területén előre nem látott közbenső leszállás történik, az átszállítandó személyt a magyar rendőrség őrizetében kell tartani.

(2) Ha az átszállítás leszállással vagy nem légi úton történik, az átszállítás engedélyezésekor meg kell határozni mindazokat a feltételeket, amelyek mellett az átszállítás történik.”

37. §

Az Nbjt. 80. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra irányuló megkeresésnek a 76. § (2) bekezdésében felsorolt adatokon kívül tartalmaznia kell a tanú, a szakértő vagy a terhelt személyes megjelenése elmaradásának okát, a kihallgatást vagy meghallgatást végző bíróság megnevezését, illetve az azt vezető bíró nevét.”

38. §

Az Nbjt. 83. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A megkereső külföldi államot terheli a személyek szállításával, átszállításával kapcsolatos költség, ha az érintett Magyarországra vagy Magyarországról történő szállítására, vagy Magyarország területén történő átszállítására a megkereső külföldi állam kezdeményezése alapján került sor.

(2) Bűnügyi költség

- a) a 82. § alapján felmerült költség,
- b) a kirendelt védő díja,
- c) a Magyarországról történő kiadatás esetén a kiadatási eljárás során felmerült költség,
- d) a személyek szállításával, átszállításával kapcsolatos költség, ha az érintett Magyarországra vagy Magyarországról történő szállítására, továbbá Magyarország vagy más állam területén történő átszállítására Magyarország által kezdeményezett jogsegélykérelem teljesítésével összefüggésben került sor, és
- e) a külföldi ítélet érvényének elismerése, valamint külföldi bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átvétele esetén a külföldi hatóság által megküldött idegen nyelvű iratok magyar nyelvre történő fordításának költsége.

(3) A végrehajtási vagy az eljárási jogsegély teljesítésével kapcsolatos egyéb költségek Magyarországot terhelik, feltéve, hogy a viszonyosság e tekintetben is biztosított.

(4) Ha a külföldi hatóság által kért eljárási jogsegély jelentős költségekkel jár, teljesítésének feltételéül szabható a költségek teljes vagy részleges megtérítése.

(5) Ha az ügyész vagy a bíróság külföldről eljárási jogsegély keretében tanút vagy szakértőt idéz, részükre az utazás és a magyarországi tartózkodás költségének fedezésére előleg folyósítható.”

39. §

Az Nbjt. 85. §-a a következő *c*) ponttal egészül ki:

(E törvény)

„*c*) 48. és 54. §-a a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat 8. cikk (3) és (4) bekezdésének, valamint 17. cikk (2) bekezdésének”

(való megfelelést szolgálja.)

40. §

Az Nbjt.

a) 46. § (1) bekezdésében, 51. § (2) bekezdésében, 52. § (2) bekezdésében, 53. § (1) bekezdésében, 58. § (1) bekezdésében, 60/C. § (2) bekezdésében, 60/D. § (2) bekezdésében, 60/G. § (2) bekezdésében, 60/H. § (2) bekezdésében, 75/A. §-ában, 79/A. § (3) és (4) bekezdésében az „az igazságügyért felelős miniszter” szövegrész helyébe az „a miniszter” szöveg,

b) 49. § (1) bekezdésében az „az igazságügyért felelős miniszterhez” szövegrész helyébe az „a miniszterhez” szöveg,

c) 51. § (1) bekezdésében, 60/C. § (2) bekezdésében, 60/D. § (2) bekezdésében, 60/G. § (2) bekezdésében és 60/H. § (2) bekezdésében az „az igazságügyért felelős miniszternek” szövegrész helyébe az „a miniszternek” szöveg,

d) 60/A. § (3) bekezdésében az „az 1. és 2. Cím” szövegrész helyébe az „a 2. és 3. Cím” szöveg,

e) 60/H. § (4) bekezdésében az „Az igazságügyért felelős miniszter” szövegrész helyébe az „A miniszter” szöveg

lép.

3. A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény módosítása

41. §

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 16. § (1) bekezdés v) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A törvényszék hatáskörébe tartoznak)

„v) a bennfentes kereskedelem (Btk. 410. §), a bennfentes információ jogosulatlan közzététele (Btk. 410/A. §), a tiltott piacbefolyásolás (Btk. 411. §) és a piramisjáték szervezése (Btk. 412. §);”

42. §

(1) A Be. 73. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény esetén, valamint az e törvényben meghatározott más esetekben a terhelt elfogása és megtalálása esetén meghatározott bíróság, ügyész, illetve nyomozó hatóság elé állítása is elrendelhető (elfogatóparancs).”

(2) A Be. 73. §-a a következő (3a)–(3c) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) Szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény esetén a terhelttel szemben akkor is elfogatóparancs kibocsátásának lehet helye, ha a terhelt tartózkodási helye ismert, azonban előzetes letartóztatásának elrendelése és előzetes letartóztatással elérni kívánt célok érdekében elfogása és bíróság, ügyész, illetve nyomozó hatóság elé állítása indokolt.

(3b) Ha nemzetközi, illetve európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételei fennállnak, és a büntetőeljárás lefolytatása végett a külföldön fogvatartásban lévő terhelt Magyarországra történő átadása, illetve kiadatása indokolt, elfogatóparancsot kell kibocsátani.

(3c) Azt, aki ellen elfogatóparancsot bocsátottak ki, megtalálása, illetve elfogása esetén őrizetbe kell venni, és

a) huszonnégy órán belül az elfogatóparancsot kibocsátó vagy az abban megjelölt más ügyész, illetve nyomozó hatóság, vagy

b) hetvenkét órán belül az elfogatóparancsot kibocsátó vagy az abban megjelölt más bíróság elé kell állítani.”

(3) A Be. 73. § (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(5) Az (1) és a (3)–(3b) bekezdésben meghatározott intézkedést az eljárás jogerős befejezését megelőzően haladéktalanul vissza kell vonni, ha az elrendelés oka megszűnt.”

(4) A Be. 73. §-a a következő (5a) és (5b) bekezdéssel egészül ki:

„(5a) Az (1) és a (3)–(3b) bekezdésben meghatározott intézkedés visszavonásáról vagy módosításáról az a bíróság, ügyész vagy nyomozó hatóság intézkedik, amely előtt az eljárás folyamatban van. Ha a visszavonásra vagy a módosításra a nyomozó hatóság jogosult, az intézkedést az ügyész is visszavonhatja vagy módosíthatja.

(5b) Ha az eljárás már nem az előtt a bíróság, ügyész vagy nyomozó hatóság előtt van folyamatban, amely az intézkedést elrendelte, valamint ha változik az (5a) bekezdés alapján visszavonásra vagy módosításra jogosult bíróság, ügyész vagy nyomozó hatóság, és az intézkedés alkalmazásának feltételei továbbra is fennállnak, az eljáró bíróság, ügyész vagy nyomozó hatóság az (1) és a (3)–(3b) bekezdésben meghatározott körözés, illetve elfogatóparancs visszavonása helyett intézkedik e körülmény körözési nyilvántartási rendszerben történő rögzítése érdekében.”

43. §

(1) A Be. 73/A. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Nemzetközi, illetve európai elfogatóparancs kibocsátására kerülhet sor

a) a 73. § (3) bekezdése alapján kibocsátott elfogatóparancs esetén, ha az eljárás adatai alapján feltehető, hogy a terhelt nem tartózkodik Magyarország területén,

b) a 73. § (3a) bekezdése alapján kibocsátott elfogatóparancs esetén, ha a terhelt külföldön tartózkodik,

c) a 73. § (3b) bekezdése esetén.”

(2) A Be. 73/A. §-a a következő (3) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A nemzetközi, illetve európai elfogatóparancs kibocsátása esetén a 73. § (5a), (5b) és (8) bekezdését megfelelően alkalmazni kell.”

44. §

A Be. IX. Címe a következő 160/A. §-sal egészül ki:

„160/A. § (1) Az elkobzás és a vagyoneklobzás érdekében lefoglalt dolog vagy a zár alá vett vagyon (a továbbiakban: bűnügyi vagyon) kezeléséről a lefoglalás, illetve a zár alá vétel során a rendes gazdálkodás szabályai szerint kell gondoskodni.

(2) A lefoglalás és a zár alá vétel során gondoskodni kell arról, hogy a bűnügyi vagyon értéke a természetes mértéknél nagyobb arányban ne csökkenjen.

(3) A bűnügyi vagyon kezelése során csak olyan rendelkezés tehető, amelynek célja a vagyon értékének a megőrzése.

(4) A vagyonkezelés során tett intézkedés alapján átalakuló vagyontárgy az eredeti vagyontárgy helyébe lép, arra a lefoglalás és a zár alá vétel külön határozat nélkül kiterjed.”

45. §

(1) A Be. 185. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A gyanúsított, a védő és a sértett jelen lehet a szakértő meghallgatásánál, a szemlénél, a bizonyítási kísérletnél és a felismerésre bemutatásnál, továbbá indítványt terjeszthet elő, észrevételt tehet, valamint a szakértőhöz kérdéseket intézhet. A felsoroltaknak

a nyomozási cselekményről való értesítése kivételesen mellőzhető, ha ezt a nyomozási cselekmény sürgőssége indokolja. Az értesítést mellőzni kell, ha az eljárásban részt vevő személy védelme más módon nem biztosítható.”

(2) A Be. 185. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Az ügyész és a nyomozó hatóság a nyomozási cselekmény helyszínéről eltávolíthatja azt, akinek a jelenléte az eljárást akadályozza, aki a nyomozási cselekményen nem lehet jelen, vagy akinek az értesítését az (1) bekezdés alapján mellőzni kell. Az ügyész és a nyomozó hatóság a nyomozás elősegítése érdekében bárkit a nyomozási cselekmény helyszínén való tartózkodásra kötelezhet. Aki az eljárás rendjét zavarja, vagy a helyszínen tartózkodási kötelezettségének nem tesz eleget, rendbírsággal sújtható.”

(3) A Be. 185. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Az (1) bekezdésben meghatározott esetben az ügyész vagy a nyomozó hatóság a gyanúsítottat és védőjét az értesítés mellőzéséről utólag tájékoztatja. Ha a gyanúsított vagy a védő a tájékoztatástól számított három napon belül indítványozza, az ügyész vagy a nyomozó hatóság az értesítés mellőzését utólag határozatba foglalja, és azt közli az indítvány előterjesztőjével.”

46. §

A Be. 188. § (1) bekezdése a következő *j*) ponttal egészül ki:

(Az ügyész határozattal felfüggeszti a nyomozást, ha)

„*j*) az eljárás azért nem folytatható, mert a külföldi igazságügyi hatóság a terhelt kiadatásának vagy átadásának a végrehajtását a külföldön folyamatban lévő büntetőeljárás lefolytatására vagy a külföldön kiszabott szabadságvesztés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtására tekintettel elhalasztotta, és az eljárás a terhelt távollétében nem folytatható.”

47. §

A Be. 195. § (6) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(6) A panaszt elbíráló ügyészségnél a kézbesítéstől számított nyolc napon belül felülbírálati indítvány terjeszthető elő

a) a 70/B. § (8) bekezdése, a 149. § (3) bekezdése és a 150. § (2) bekezdése szerinti határozat elleni panaszt elutasító határozat ellen,

b) a gyanúsított vagy a védő által a 185. § (3) bekezdés alapján a nyomozási cselekményről történő eltávolítás elrendelése elleni panaszt elbíráló, illetve a 185. § (4) bekezdés szerinti értesítést mellőző határozat elleni panaszt elutasító határozat ellen, valamint

c) a 151. § (2) és (4) bekezdése, a 153. § (2) bekezdése és a 155. § (1) bekezdése szerinti ügyészi határozat elleni panaszt elutasító határozat ellen,
amelyet az ügyészség az iratokkal és indítványával együtt három napon belül megküld a bíróságnak.”

48. §

(1) A Be. 266. § (3) bekezdése a következő *d*) ponttal egészül ki:

(A bíróság az eljárást felfüggesztheti,)

„*d*) ha az eljárás azért nem folytatható, mert a külföldi igazságügyi hatóság a vádlott kiadatásának vagy átadásának a végrehajtását a külföldön folyamatban lévő büntetőeljárás lefolytatására vagy a külföldön kiszabott szabadságvesztés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtására tekintettel elhalasztotta, és az eljárás a vádlott távollétében nem folytatható.”

(2) A Be. 266. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) Ha a bíróság a (3) bekezdés *a*) és *d*) pontjában meghatározott intézkedést nem tartja indokoltnak, a bíróság a büntetőeljárás átadását kezdeményezheti, vagy az ügyészt tájékoztatja a XXV. Fejezet rendelkezései alapján az eljárás külföldön tartózkodó terhelt távollétében történő lefolytatásának lehetőségéről.”

49. §

A Be. 532. § (1)–(4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) Ha a terhelt külföldön ismert helyen tartózkodik, és

a) európai vagy nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásának nincs helye, vagy arra azért nem kerül sor, mert a vádiratban az ügyész végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására nem tesz indítványt, és

aa) a terhelt szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg, vagy

ab) a terhelt külföldön fogvatartásban van,

b) európai vagy nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a terhelt elfogását követően a terhelt átadására vagy kiadatására tizenkét hónapon belül nem került sor, és a büntetőeljárás átadására sem került sor,

c) európai vagy nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a terhelt átadását vagy kiadatását megtagadták, és a büntetőeljárás átadására sem került sor,

d) európai vagy nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, és a terhelt halasztott átadását vagy kiadatását rendelték el,

az ügyész a vádiratban indítványozhatja, hogy a tárgyalást a terhelt távollétében tartsák meg.

(2) Ha a bírósági eljárásban állapítják meg, hogy a terhelt külföldön ismert helyen tartózkodik, és

a) a terhelt szabályszerű idézés ellenére nem jelenik meg, vagy

b) külföldön fogvatartásban van,

az (1) bekezdésben meghatározottak megfelelő alkalmazásával a bíróság felhívhatja az ügyészt, hogy az (1) bekezdés alapján kívánja-e indítványozni a tárgyalásnak a terhelt távollétében történő folytatását.

(3) Ha a terhelt külföldön fogvatartásban van, az (1) és (2) bekezdés alapján az eljárás terhelt távollétében történő folytatásának csak a terhelt hozzájárulásával van helye. Ha terhelt az eljárás folytatásához nem járul hozzá, a bíróság az eljárást felfüggeszti.

(4) Ha az ismeretlen helyen tartózkodó vádlott távollétében megkezdett tárgyalás során állapítják meg, hogy a terhelt külföldön ismert helyen tartózkodik, a bíróság az (1)–(3) bekezdés alkalmazásával az ügyész felhívása nélkül folytatja a tárgyalást.”

50. §

(1) A Be. 608. §-a a következő (8) bekezdéssel egészül ki:

„(8) E törvény a büntetőeljárás során és az európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárásokban ügyvédi segítség igénybevételéhez való jogról, valamint valamely harmadik félnek a szabadságelvonáskor történő tájékoztatásához való jogról és a szabadságelvonás ideje alatt harmadik felekkel és a konzuli hatóságokkal való kommunikációhoz való jogról szóló 2013. október 22-i 2013/48/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.”

(2) A Be. 608. §-a a következő (9) bekezdéssel egészül ki:

„(9) E törvény a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.”

51. §

(1) A Be.

a) 73. § (4) bekezdésében az „az (1) és a (3) bekezdés” szövegrész helyébe az „az (1), a (3), a (3a) vagy a (3b) bekezdés” szöveg,

b) 74. § (5) bekezdésében a „[73. § (3) bek.]” szövegrész helyébe a „[73. § (3c) bekezdés]” szöveg,

c) 527. § (1) bekezdésében a „[73. § (1)–(3) bek.]” szövegrész helyébe a „[73. § (1)–(3c) bekezdés]” szöveg

lép.

4. Az európai uniós csatlakozással összefüggő egyes törvénymódosításokról, törvényi rendelkezések hatályon kívül helyezéséről, valamint egyes törvényi rendelkezések megállapításáról szóló 2004. évi XXIX. törvény módosítása

52. §

(1) Az európai uniós csatlakozással összefüggő egyes törvénymódosításokról, törvényi rendelkezések hatályon kívül helyezéséről, valamint egyes törvényi rendelkezések megállapításáról szóló 2004. évi XXIX. törvény (a továbbiakban: Csatlakozási tv.) 128. § (1) bekezdése a következő *d)* ponttal egészül ki:

(Az OLAF Koordinációs Iroda az OLAF megkereséseinek, illetve az európai közösségi jogi normákban előírt jelentéstételi kötelezettség teljesítése céljából a büntetőeljárás megindításának, felfüggesztésének, illetve befejezésének tényéről, illetve a büntetett előlethez fűződő hátrányos következmények alóli mentesítés bekövetkeztéig bűnügyi személyes adatot az alábbi bűncselekmények esetében kezelhet:)

„d) a 2016. október 1-ig hatályban volt tőkebefektetési csalás.”

(2) A Csatlakozási tv. 128. § (1) bekezdés c) pontjában a „tőkebefektetési csalás” szövegrész helyébe a „tiltott piacbefolyásolás” szöveg lép.

5. A befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény módosítása

53. §

A befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény 57. § (6) bekezdésében a „tőkebefektetési csalásból” szövegrész helyébe a „tőkebefektetési csalásból vagy tiltott piacbefolyásolásból” szöveg lép.

6. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény módosítása

54. §

(1) A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) a következő 74/A. §-sal egészül ki:

„74/A. § (1) Az ellenkező bizonyításáig vagyonek Kobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a vagyonra, amelyet az elkövető

a) bűnszervezetben való részvétele,
 b) a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés elkövetésének,
 c) az üzletszerűen vagy bűnszövetségben elkövetett embercsempészás elkövetésének ideje alatt szerzett.

(2) Az ellenkező bizonyításáig vagyonek Kobzás alá eső vagyonnak kell tekinteni, és vagyonek Kobzást kell elrendelni arra a vagyonra is, amelyet

a) a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés [176. § (1)–(4) és (6) bekezdés, 177. § (1) bekezdés b) pont, c) pont cb) alpont és (2)–(3) és (5) bekezdés], kábítószer termesztése, előállítása, az ország területére behozatala, kivitele, átszállítása [178. § (1)–(5) bekezdés és 179. §], a kábítószer készítésének elősegítése [182. § (1)–(4) bekezdés], a kábítószer-prekurzor forgalomba hozatala, szállítása, azzal közvetítői tevékenység végzése [183. § (1) bekezdés a) pont],

b) az új pszichoaktív anyag előállítása, az ország területére behozatala, kivitele, átszállítása, forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés [184. § (1)–(3) és (5) bekezdés, 184/A. § (1) bekezdés b) pont és c) pont cb) alpont, (2)–(3) és (5) bekezdés, 184/B. § (1) bekezdés a) pont, (2)–(5) bekezdés, 184/C. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont, b) pont ba) alpont, (2)–(5) bekezdés],

- c)* az emberkereskedelem [192. § (1)–(7) bekezdés], a kényszermunka (193. §),
d) a kerítés (200. §), a prostitúció elősegítése (201. §), a kitarottság (202. §), a gyermekprostitúció kihasználása [203. § (1) és (3)–(4) bekezdés], a gyermekpornográfia [204. § (1) bekezdés *b)*–*c)* pont, (2)–(4) bekezdés, (5) bekezdés *a)* és *c)* pont és (6) bekezdés],
e) a gyermekmunka (209. §), a harmadik országbeli állampolgár jogellenes foglalkoztatása [356. § (1)–(2) bekezdés],
f) a haszonszerzési célból elkövetett személyes adattal visszaélés [219. § (1) és (3)–(4) bekezdés],
g) a vesztegetés, a vesztegetés elfogadása, a hivatali vesztegetés, a hivatali vesztegetés elfogadása (290–294. §),
h) a terrorcselekmény [314. §, 315. § (1)–(2) bekezdés és 316. §], a terrorizmus finanszírozása [318. § (1)–(2) bekezdés],
i) a bűnszervezetben részvétel [321. § (1) bekezdés],
j) az embercsempészség (353. §)
k) a zsarolás (367. §),
l) a különösen nagy vagy különösen jelentős értékre, bűnszervezetben elkövetett sikkasztás [372. § (5) bekezdés *a)* pontja és (6) bekezdése], a különösen nagy vagy különösen jelentős kárt okozó, bűnszervezetben elkövetett csalás [373. § (5) bekezdés *a)* pontja és (6) bekezdése], a különösen nagy vagy különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó, bűnszervezetben elkövetett gazdasági csalás [374. § (5) bekezdés *a)* pontja és (6) bekezdése], a különösen nagy vagy különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó, bűnszervezetben elkövetett hűtlen kezelés [376. § (5) bekezdés *a)* pontja és (6) bekezdése],
m) az információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás [375. § (1)–(5) bekezdés],
n) a pénzhamisítás [389. § (1)–(3)], a pénzhamisítás elősegítése (390. §), a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz hamisítása [392. § (1)–(2) bekezdés], a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés [393. § (1)–(2) bekezdés], a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz hamisításának elősegítése (394. §),
o) a bűnszervezetben elkövetett, különösen nagy vagy különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalás [396. § (4)–(5) bekezdés],
p) a pénzmosás (399. §),
q) a bűnszövetségben vagy üzletszerűen elkövetett tiltott adatszerzés [422. § (4) bekezdés *b)* és *c)* pont], az információs rendszer védelmét biztosító technikai intézkedés kijátszása [424. § (1) bekezdés]
 elkövetője a büntetőeljárás megindítását megelőző öt évben szerzett, ha a vagyon, illetve az elkövető életvitele az igazolható jövedelmi viszonyaihoz, személyi körülményeihez képest különösen aránytalan.

(3) Nem rendelhető el vagyonelkobzás az (1) és (2) bekezdés esetében, ha az elkövető bizonyítja, hogy a vagyon nem bűncselekményből származik.”

(2) A Btk. 283. §-a a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) A (2) bekezdés szerint büntetendő, aki abból a célból, hogy az ellene folytatott kiadatási vagy átadási eljárás alól kivonja magát,

a) az ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom, illetve az ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom tartama alatt a számára kijelölt területet, körzetet, vagy

b) az ideiglenes kiadatási házi őrizet, illetve az ideiglenes átadási házi őrizet tartama alatt a számára kijelölt lakást és az ahhoz tartozó bekerített helyet

a kényszerintézkedés szabályainak megszegésével elhagyja.”

(3) A Btk. 332. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„332. § Aki nagy nyilvánosság előtt

a) a magyar nemzet ellen,
 b) valamely nemzeti, etnikai, faji, vallási csoport, illetve annak tagja ellen, vagy
 c) a lakosság egyes csoportjai, illetve azok tagjai ellen – különösen fogyatékosra, nemi identitásra, szexuális irányultságra tekintettel – erőszakra vagy gyűlöletre uszít, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

(4) A Btk. 410. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„410. § (1) Aki

a) bennfentes információ felhasználásával saját vagy más nevében a bennfentes információval érintett pénzügyi eszközre vonatkozó ügyletet köt, ügyletkötésre megbízást ad, megbízást visszavon vagy módosít, ajánlatot rögzít, visszavon vagy módosít,
 b) a birtokában lévő bennfentes információra tekintettel más vagy másokat a bennfentes információval érintett pénzügyi eszközre vonatkozó ügylet kötésére, ügyletkötésre vonatkozó megbízás adására, visszavonására vagy módosítására, ajánlat rögzítésére, visszavonására vagy módosítására hív fel, vagy bír rá, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) A büntetés öt évig terjedő szabadságvesztés, ha

a) a bűncselekményt hivatalos személyként követik el,
 b) a bűncselekményt pénzügyi intézmény, befektetési vállalkozás, árutőzsdei szolgáltató, befektetési alapkezelő, kockázati tőkealap-kezelő, tőzsdei, központi értéktári vagy központi szerződő fél tevékenységet végző szervezet, biztosító, viszontbiztosító vagy független biztosításközvetítő, önkéntes kölcsönös biztosító pénztár, magánnyugdíjpénztár, foglalkoztatói nyugdíjszolgáltató intézmény, vagy szabályozott ingatlanbefektetési társaság tisztségviselőjeként vagy alkalmazottjaként követik el,
 c) a bűncselekménnyel érintett ügylet vagy ügyletek, megbízás vagy megbízások, ajánlat vagy ajánlatok abszolút értéke különösen nagy vagy ezt meghaladó értékű.”

(5) A Btk. a következő alcímmel és 410/A. §-sal egészül ki:

„Bennfentes információ jogosulatlan közzététele

410/A. § Aki azért, hogy jogtalan előnyt szerezzen vagy jogtalan hátrányt okozzon, bennfentes információt illetéktelen személynek vagy személyeknek átad, vétség miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

(6) A Btk. 411. §-át megelőző alcím címe és 411. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„Tiltott piacbefolyásolás

411. § (1) Aki

a) olyan ügyletet köt, megbízást ad, visszavon vagy módosít, saját számlás kereskedés során ajánlatot rögzít, visszavon vagy módosít, amely az adott pénzügyi eszköz vagy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet keresleti vagy kínálati viszonyairól, árfolyamáról vagy áráról hamis vagy félrevezető jelzéseket ad, azt mesterséges vagy rendellenes szinten rögzíti,

b) pénzügyi eszközre vonatkozó színlelt ügylet kötésével vagy más megtévesztő magatartással a pénzügyi eszköz vagy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet árfolyamát vagy árát befolyásolni törekszik,

c) a referenciaérték kiszámítását hamis vagy félrevezető információ közlésével vagy továbbításával, vagy megtévesztő módszer alkalmazásával befolyásolni törekszik, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(2) Az (1) bekezdés szerint büntetendő, aki haszonszerzés céljából nagy nyilvánosság előtt olyan információt közöl vagy híresztel, amely az adott pénzügyi eszköz vagy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet keresleti vagy kínálati viszonyairól, árfolyamáról vagy áráról hamis vagy félrevezető jelzéseket ad, azt mesterséges vagy rendellenes szinten rögzíti.

(3) Az (1) bekezdés szerint büntetendő az is, aki a gazdálkodó szervezet vagyoni helyzetéről vagy vezető állású személyéről e tevékenységével összefüggésben, illetve a gazdálkodó szervezetre vonatkozóan pénzügyi eszközről valótlan adat közlésével vagy híresztelésével, illetve adat elhallgatásával másokat tőkebefektetésre vagy a befektetés emelésére, illetve tőkebefektetés eladására vagy a befektetés csökkentésére rábír.

(4) Aki az (1) bekezdésben meghatározott bűncselekményt

a) bűnszövetségben,

b) hivatalos személyként,

c) pénzügyi intézmény, befektetési vállalkozás, árutőzsdei szolgáltató, befektetési alapkezelő, kockázati tőkealap-kezelő, tőzsdei, központi értéktári vagy központi szerződő fél tevékenységet végző szervezet, biztosító, viszontbiztosító vagy független biztosításközvetítő, önkéntes kölcsönös biztosító pénztár, magánnyugdíjpénztár, foglalkoztatói nyugdíjszolgáltató intézmény, vagy szabályozott ingatlanbefektetési társaság tisztségviselőjeként vagy alkalmazottjaként követi el, öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(5) Az (1)–(4) bekezdés alkalmazandó a piaci visszaélésekről, valamint a 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2003/124/EK, a 2003/125/EK és a 2004/72/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2014. április 16-i 596/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (a továbbiakban: 596/2014/EU rendelet) 2. cikk (2) bekezdés a) és b) pontjában meghatározott ügyletekre és eszközökre is, ha az ügylet, a megbízás, az ajánlat vagy a magatartás a pénzügyi eszköz vagy az azonnali árutőzsdei ügylet árára, árfolyamára vagy értékére hatást gyakorol.”

(7) A Btk. 414. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A 410–411. § alkalmazásában pénzügyi eszközön a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól

szóló törvényben meghatározott pénzügyi eszközt kell érteni, feltéve, hogy az megfelel az 596/2014/EU rendelet 2. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak, ide nem értve

- a) az 596/2014/EU rendelet 5. cikk (1)–(3) bekezdésében meghatározott eseteket;
- b) az 596/2014/EU rendelet 5. cikk (4) és (5) bekezdésében meghatározott eseteket;
- c) az 596/2014/EU rendelet 6. cikk (1)–(4) bekezdésében meghatározott eseteket.”

(8) A Btk. 465. § (1) bekezdése a következő *j)* és *k)* ponttal egészül ki:

(E törvény)

„*j)* 410-411. §-a és 414. §-a a piaci visszaélések büntetőjogi szankcióiról (piaci visszaélésekről) szóló 2014. április 16-i 2014/57/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek,

k) 72-76. §-a a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek”

(való megfelelést szolgálja.)

(9) A Btk.

a) 74. § (3) bekezdésében az „az (1) bekezdés szerinti vagyona” szövegrész helyébe az „az (1) bekezdés vagy a 74/A. § szerinti vagyona” szöveg,

b) 75. § (1) bekezdésének *a)* pontjában a „vagyona” szövegrész helyébe a „vagyoneklobzás alá eső vagyona” szöveg,

c) 75. § (1) bekezdésének *b)* pontjában a „74. § (1) bekezdése alapján vagyoneklobzás alá eső vagyona” szövegrész helyébe a „vagyoneklobzás alá eső vagyona” szöveg

lép.

(10) Hatályát veszti a Btk. 74. § (1) bekezdés *b)* és *c)* pontja, (4) bekezdése és (5) bekezdés *c)* pontja.

7. Az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény módosítása

55. §

Az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (a továbbiakban: EÜtv.) ELSŐ RÉSZÉ a következő 2/A. és 2/B. §-sal egészül ki:

„2/A. § (1) Ha e törvény kivételt nem tesz, a jogosult – írásbeli kérelemre – a kapcsolódó eljárás bármely szakaszában betekinthez a kérelem benyújtásáig keletkezett, az igazságügyért felelős miniszter (a továbbiakban: miniszter) kezelésében lévő eljárási iratokba. A miniszter az iratok megtekintésének hatánapjáról haladéktalanul értesíti a jogosultat.

(2) Az eljárási iratról az arra jogosult másolatot, kivonatot készíthet. A miniszter az eljárási iratról a jogosult írásbeli kérelmére legkésőbb a kérelem előterjesztésétől számított

nyolc napon belül egy példányt térítésmentesen, minden további példányt költségtérítés ellenében ad ki. Ha a kiadni kért irat elektronikus formában rendelkezésre áll, a jogosult kérheti, hogy a miniszter a másolatot elektronikus úton vagy a jogosult által rendelkezésre bocsátott elektronikus adathordozón adja ki.

(3) Nem lehet betekíteni

- a)* a miniszteri döntés előkészítő iratába, tervezetébe,
- b)* az olyan iratba, amelyből megismerhetővé válnának a zártan kezelt személyi adatok vagy azokra vonatkozóan következtetés lenne levonható,
- c)* az olyan iratba, amelynek megismerése az eljárás megghiúsításával, megnehezítésével vagy veszélyeztetésével jár,
- d)* felhasználói vagy megismerési engedély hiányában a minősített vagy külföldi minősített adatot tartalmazó iratba,
- e)* az egyéb védett adatot tartalmazó iratba, ha azt az érintett adat védelmét szabályozó törvény kizárja.

(4) Másolat, kivonat nem készíthető, illetve másolat nem adható arról az iratról, amelybe nem lehet betekíteni.

(5) Az iratbetekintés kezdő és befejező időpontjáról, a betekintés megtörténtéről, az érintett iratokról, a másolat vagy kivonat készítéséről, a másolatadásról, illetve az iratbetekintés indokolással alátámasztott elutasításáról emlékeztetőt kell készíteni.

2/B. § E törvény 2/A. §-a alkalmazásában

- a)* az I. Fejezet vonatkozásában
 - aa)* jogosult alatt a keresett személyt és védőjét,
 - ab)* kapcsolódó eljárás alatt az európai elfogatóparancs és az átadás végrehajtásához kapcsolódó eljárást,
- b)* a VIII. Fejezet vonatkozásában
 - ba)* jogosult alatt az elítéltet és védőjét,
 - bb)* kapcsolódó eljárás alatt a büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó ítéletek végrehajtására irányuló jogsegéllyel kapcsolatos eljárást kell érteni.”

56. §

(1) Az EÜtv. 10. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) A foganatosító szerv tájékoztatja a terheltet, hogy jogában áll az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállamban – annak szabályai szerint – ügyvédet megbízni, és ennek érdekében a kibocsátó tagállam illetékes hatóságától segítséget kérni. A terheltet tájékoztatni kell arról is, hogy a kibocsátó tagállamban megbízott ügyvédnek lehetősége van kapcsolatba lépni a terhelt védőjével, és ennek során információk rendelkezésre bocsátásával segítséget nyújtani a terhelt eljárási jogainak gyakorlásában. A foganatosító szerv a terheltnek a kibocsátó tagállambeli ügyvéd megbízásával kapcsolatos figyelmeztetését és nyilatkozatát jegyzőkönyvben rögzíti. Ha a terhelt a kibocsátó tagállamban ügyvédet kíván megbízni, a

foganatosító szerv a terhelt nyilatkozatáról a miniszter útján haladéktalanul tájékoztatja a kibocsátó tagállami hatóságot.”

(2) Az EÜtv. 26. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„26. § (1) Az európai elfogatóparancsot a bíróság a terhelt elfogásáról szóló értesítés kézhezvételét követően haladéktalanul a miniszternek küldi meg továbbítás céljából.

(2) Az a bíróság, ügyészség vagy nyomozó hatóság, amely előtt az eljárás folyamatban van, a terhelt elfogásáról szóló értesítés kézhezvételét követően haladéktalanul védőt rendel ki, ha a terheltnek nincs védője, és ezzel egyidejűleg erről a minisztert értesíti. A miniszter a terhelt tájékoztatása érdekében a védő személyéről és elérhetőségéről értesíti a végrehajtó tagállam illetékes hatóságát.”

57. §

Az EÜtv. I. Fejezete helyébe a következő rendelkezések lépnek:

„I. Fejezet

Átadás Magyarországról

1. Az európai elfogatóparancs végrehajtásának alapelvei, az eljáró bíróság

3. § (1) A Magyarország területén tartózkodó személy a tagállam igazságügyi hatósága (a továbbiakban: tagállami igazságügyi hatóság) által kibocsátott európai elfogatóparancs alapján büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából elfogható és átadható olyan bűncselekmények esetén, amelyeknél a kibocsátó tagállam joga szerint a büntetési tétel felső határa legalább tizenkét havi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, vagy ha jogerősen legalább négy hónapi szabadságvesztésre, illetve szabadságelvonással járó intézkedésre ítélték.

(2) Az európai elfogatóparancs alapján a terheltet az *1. számú mellékletben* meghatározott bűncselekményfajták esetében a (3) bekezdés első fordulatóban meghatározott esetet kivéve, a cselekmény – (3) bekezdésében meghatározott – kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül át kell adni.

(3) Az *1. számú mellékletben* meghatározott bűncselekményfajták esetében, ha az európai elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság államának joga szerint a büntetési tétel felső határa nem éri el a háromévi szabadságvesztést, illetve szabadságelvonással járó intézkedést, valamint az *1. számú mellékletben* fel nem sorolt bűncselekményfajták esetében az átadás akkor engedélyezhető, ha azok a cselekmények, amelyek miatt az európai elfogatóparancsot kibocsátották, a magyar törvény szerint is bűncselekménynek minősülnek (a továbbiakban: kettős büntethetőség).

(4) Ha az európai elfogatóparancs több bűncselekményre vonatkozik, és e bűncselekmények közül legalább egy megfelel az (1) bekezdésben meghatározott, a büntetési tétel felső határára vonatkozó előírásnak, az átadás a többi olyan bűncselekményre is engedélyezhető, amely ennek az előírásnak nem felel meg, de a magyar törvény szerint is bűncselekménynek minősül.

(5) Az európai elfogatóparancs végrehajtása nem tagadható meg az adókkal és az illetékekkel, a vámokkal és a devizával kapcsolatos bűncselekmények esetén amiatt, hogy a magyar jog nem ismer ugyanolyan adót, illetéket, valamint vámmal, illetve adóval, illetékkal azonos hatású díjat, vagy nem tartalmaz ugyanolyan típusú szabályokat az adó-, illeték-, valamint vám- és devizasabályozás terén, mint a kibocsátó tagállam joga.

4. § Az átadási eljárásban, mint végrehajtó igazságügyi hatóság, a Fővárosi Törvényszék rendelkezik hatáskörrel és kizárólagos illetékességgel. A Fővárosi Törvényszék az átadási eljárásban egyesbíróként jár el. Határozata ellen, ha e törvény nem zárja ki, fellebbezésnek van helye, amelyet a Fővárosi Ítéltábla bírál el tanácsülésen. A fellebbezésnek a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya.

2. Megtagadási okok

5. § (1) A bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadja, ha

a) az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény magyar joghatóság alá tartozik, és a bűncselekményre a magyar törvény szerint közkegyelem terjed ki,

b) egy tagállamban a terhelt ellen az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló cselekmény miatt már olyan határozatot hoztak, amely a büntetőeljárás megindításának akadályát képezi, vagy amely alapján a büntetést már végrehajtották, annak végrehajtása folyamatban van, vagy a jogerős ítéletet hozó tagállam joga szerint az nem hajtható végre,

c) a terhelt gyermekkor miatt nem büntethető,

d) a 3. § (3) és (4) bekezdése alapján a kettős büntethetőséget vizsgálni kell, és az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a magyar törvény szerint nem bűncselekmény, vagy

e) a terhelt olyan magyar állampolgár, aki Magyarország területén lakóhellyel rendelkezik, és a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóság nem nyújt megfelelő jogi garanciát arra, hogy szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés jogerős kiszabása esetén a terhelt kérelmére a büntetés vagy az intézkedés végrehajtására visszazállítják Magyarországra területére.

(2) A bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadhatja, ha

a) az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló cselekmény miatt a terhelt ellen Magyarország területén büntetőeljárás van folyamatban,

b) a bíróság, az ügyészség (továbbiakban együtt: magyar igazságügyi hatóság) vagy a nyomozó hatóság az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény miatt a feljelentést elutasította, vagy a nyomozást, illetve az eljárást megszüntette,

c) az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló bűncselekmény magyar joghatóság alá tartozik, és a magyar törvény szerint a büntethetőség vagy a büntetés elévült,

d) a terheltet egy harmadik államban ugyanazon cselekmény miatt jogerősen felmentették vagy jogerősen elítélték, feltéve, hogy a büntetést már végrehajtották, annak végrehajtása folyamatban van, vagy a jogerős ítéletet hozó állam joga szerint az nem hajtható végre, vagy

e) az európai elfogatóparancs olyan bűncselekményre vonatkozik, amelyet egészben vagy részben Magyarország területén követtek el.

(3) Ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, a bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadja, ha az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló cselekmény miatt a terhelt ideiglenes végrehajtási letartóztatását rendeli el, vagy a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerését és végrehajtását elrendeli.

(4) Ha a terhelt olyan magyar állampolgár, aki Magyarország területén lakóhellyel rendelkezik, és az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, a bíróság megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a terhelt az átadásába nem egyezik bele.

(5) Az európai elfogatóparancs végrehajtását a bíróság megtagadja, ha azt olyan határozat végrehajtása céljából bocsátották ki, amelyet a terhelt távollétében hoztak.

(6) Az (5) bekezdés nem alkalmazható, ha a kibocsátó tagállam jogával összhangban

a) a terheltet megfelelő időben, határnapot és helyet megjelölve, közvetlenül idézték a tárgyalásra, vagy arról más módon hivatalos tudomást szerzett, továbbá tájékoztatták arról, hogy a tárgyalás a távollétében is megtartható, vele szemben az eljárás határozattal befejezhető,

b) a kitűzött tárgyalás ismeretében a terhelt a tárgyaláson való képviseletére

ba) védőt hatalmazott meg vagy

bb) számára védőt rendeltek ki, és a kirendelés ismeretében annak személyét nem kifogásolta,

és a meghatalmazott vagy a kirendelt védő a terhelt érdekében a tárgyaláson eljár,

c) a határozat kézbesítése megtörtént, a terhelt tájékoztatást kapott a rendes, illetve a rendkívüli jogorvoslati lehetőségekről, de a rendelkezésre álló határidőn belül erre irányuló indítványt nem tett, vagy jelezte, hogy nem vitatja a távollétében hozott határozatot, vagy

d) a határozatot nem kézbesítették a terheltnek, de az átadását követően haladéktalanul kézbesítik számára, tájékoztatják a jogorvoslati lehetőségekről, és az erre rendelkezésre álló határidőről.

(7) Ha az európai elfogatóparancsot a (6) bekezdés *d)* pontjában meghatározottak szerint bocsátották ki, az európai elfogatóparancs tartalmáról való tájékoztatás alkalmával a terhelt kérheti, hogy az átadásának végrehajtását megelőzően bocsássák rendelkezésére a kibocsátó tagállami határozat egy példányát. Ezt a bíróság a kézhezvételt követően haladéktalanul továbbítja – kizárólag tájékoztatás céljából – a terheltnek. A terhelt kérésének nincs halasztó hatálya az európai elfogatóparancs végrehajtására.

(8) Nem tagadható meg az európai elfogatóparancs végrehajtása a (2) bekezdés *a)* vagy *e)* pontja alapján, ha az ügyben Magyarország részvételével közös nyomozócsoport alakult, és a tagállami igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancsot a közös nyomozó csoportban részt vevők megállapodása alapján bocsátotta ki. A bíróság a közös nyomozó csoport megállapodására nézve a közös nyomozó csoport magyar vezetőjének nyilatkozatát szerzi be.

3. Eljárás több európai elfogatóparancs, vagy harmadik ország kiadatási kérelmének egyidejű elbírálása esetén

6. § (1) Ha ugyanazon terhelt ellen két vagy több tagállam bocsátott ki európai elfogatóparancsot, és az átadás feltételei több tagállam vonatkozásában is fennállnak, a bíróság az összes körülmény mérlegelésével dönt arról, hogy a terhelt melyik európai elfogatóparancs alapján kerüljön átadásra. A bíróság a döntés meghozatalakor figyelemmel van különösen a bűncselekmény súlyára és elkövetési helyére, az európai elfogatóparancsok kibocsátásának időpontjára, valamint arra, hogy az európai elfogatóparancsot büntetőeljárás lefolytatása vagy szabadságvesztés büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották-e ki.

(2) A bíróság a terhelttel szemben egyidejűleg kibocsátott további európai elfogatóparancs vonatkozásában – ha az átadás feltételei fennállnak – az átadásról rendelkező határozatában előzetesen hozzájárul ahhoz, hogy a terheltet átvevő tagállam a terheltet a további európai elfogatóparancsot kibocsátó harmadik tagállamnak átadja, ellenkező esetben a további európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadja. Ha a bíróság a terhelt átadását az (1) bekezdés alapján az egyik európai elfogatóparancs alapján elrendeli, a további elfogatóparancs tárgyában az e bekezdés szerinti határozatát az átadás elrendelését követően is meghozhatja.

(3) Az (1) bekezdés szerinti döntéshez a bíróság – szükség esetén – beszerzi az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 85. cikke szerinti Európai Igazságügyi Együttműködési Egység (a továbbiakban: Eurojust) véleményét.

(4) Ha egy európai elfogatóparancs és egy harmadik ország kiadatási kérelme ütközik, az eljárásra a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló törvény rendelkezései az irányadóak.

(5) A (4) bekezdésben meghatározott esetben az európai elfogatóparancs végrehajtása feltételei vonatkozásában e törvény rendelkezéseit megfelelően alkalmazni kell.

(6) E § nem érinti Magyarországnak a Nemzetközi Büntetőbíróság Statútumából eredő kötelezettségeit.

5. Őrizet, tárgyalás

7. § (1) A Magyarország területén elfogott terheltet őrizetbe kell venni és a bíróság elé kell állítani, ha vele szemben európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, illetve, ha ellene valamely tagállam nemzetközi körözést rendelt el. Az őrizet hetvenkét óráig tarthat.

(2) Ha a terheltnek nincs meghatalmazott védője, az őrizetbe vételt foganatosító szerv a terhelt elfogását követően haladéktalanul védőt rendel ki.

(3) A foganatosító szerv – ha a terhelt a magyar nyelvet nem ismeri, tolmács közreműködésével – a Schengeni Információs Rendszerben elhelyezett figyelmeztető jelzés tartalmáról a terheltet tájékoztatja. A tájékoztatásról a védőt értesíteni kell. A foganatosító szerv az intézkedéséről jegyzőkönyvet készít.

(4) A (3) bekezdésben foglaltak teljesítésekor a foganatosító szerv tájékoztatja a terheltet, hogy jogában áll az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállamban – annak szabályai szerint – ügyvédet megbízni, és ennek érdekében a kibocsátó tagállam illetékes hatóságától segítséget kérni. A terheltet tájékoztatni kell arról is, hogy a kibocsátó

tagállamban megbízott ügyvédnek lehetősége van kapcsolatba lépni a terhelt védőjével, és ennek során információk rendelkezésre bocsátásával segítséget nyújtani a terhelt eljárási jogainak gyakorlásában. A foganatosító szerv a terheltnek a kibocsátó tagállambeli ügyvéd megbízásával kapcsolatos figyelmeztetését és nyilatkozatát jegyzőkönyvben rögzíti. Ha a terhelt a kibocsátó tagállamban ügyvédet kíván megbízni, a foganatosító szerv a terhelt nyilatkozatáról a miniszter útján haladéktalanul tájékoztatja a kibocsátó tagállami hatóságot.

(5) Az őrizetet az azt foganatosító szerv az ügyészség engedélyével azonnal megszünteti, ha minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy az őrizetbe vett személy nem azonos azzal a személlyel, akivel szemben az európai elfogatóparancsot kibocsátották.

(6) Az (1)–(4) bekezdést kell alkalmazni akkor is, ha a Magyarország területén elfogott személyre vonatkozóan a Schengeni Információs Rendszer második generációja keretében történő információcseréről, továbbá egyes rendészeti tárgyú törvények ezzel, valamint a Magyar Egyszerűsítési Programmal összefüggő módosításáról szóló 2012. évi CLXXXI. törvény 6. § (1) bekezdése szerinti figyelmeztető jelzést helyeztek el, és ez a figyelmeztető jelzés a (7) bekezdés szerint az európai elfogatóparanccsal egyenértékű.

(7) A Schengeni Információs Rendszerben elhelyezett figyelmeztető jelzés az európai elfogatóparanccsal egyenértékű, ha a figyelmeztető jelzés és az ahhoz kapcsolódó kiegészítő információ tartalmazza a következő adatokat:

- a) családi név és utónév (utónevek), születési családi név és utónév (utónevek), adott esetben álnév (álnevek),
- b) különös, objektív és nem változó testi ismertetőjegyek,
- c) születési hely és idő,
- d) nem,
- e) állampolgárság,
- f) az elfogatóparancsot kibocsátó bíróság megnevezése,
- g) az elfogatóparancs kibocsátásának ideje, száma,
- h) a bűncselekmény jogi minősítése,
- i) a bűncselekmény elkövetési helye és ideje, a terhelt részvételének módja a bűncselekményben,
- j) a jogerősen kiszabott szabadságvesztés tartama, illetve a bűncselekmény miatt kiszabható szabadságvesztés tartamának felső határa.

8. § (1) A Fővárosi Törvényszék az európai elfogatóparancs végrehajtása tárgyában tárgyalást tart.

(2) A Fővárosi Törvényszék meghatározza a tárgyalás határnapját. A terhelt elfogása esetén a tárgyalást az őrizet határidején belül kell megtartani.

(3) A Fővárosi Törvényszék a tárgyalásról – a rendelkezésre álló iratok Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központ (továbbiakban: NEBEK) közreműködésével történő megküldésével együtt – az ügyészt értesíti, a tárgyalásra a védőt idézi. Ha a terheltnek nincs meghatalmazott védője és a 7. § (2) bekezdése alapján kirendelt védő megjelenése a tárgyaláson aránytalan nehézséggel járna, a Fővárosi Törvényszék a terhelt részére új védőt rendel ki, egyidejűleg a korábban eljáró védőt a kirendelés alól felmenti. A Fővárosi Törvényszék – a terhelt elfogása esetén a NEBEK útján, az őrizetbe vételt foganatosító szerv kíséresi feladatainak meghatározásával – gondoskodik a terhelt megjelenéséről.

(4) A tárgyaláson az ügyész és a védő részvétele kötelező. Ha a terhelt a magyar nyelvet nem ismeri, a bíróság tolmácsot rendel ki a részére.

(5) A tárgyalás megkezdését követően a Fővárosi Törvényszék ismerteti az európai elfogatóparancsot, majd felhívására az ügyész ismerteti indítványát. Ezt követően a Fővárosi Törvényszék

a) megállapítja a terhelt személyazonosságát,

b) tájékoztatja a terheltet az eljárás lényegéről, eljárási jogairól – beleértve a 7. § (4) bekezdésében megjelölt tájékoztatást –, valamint az egyszerűsített átadás lehetőségéről és annak jogkövetkezményeiről, továbbá a specialitás szabályáról és annak alkalmazhatóságáról, valamint

c) a törvényes figyelmeztetéseket követően a terheltet kihallgatja.

(6) Ha a terhelt vallomást tesz, a Fővárosi Törvényszék a terheltet különösen az átadás feltételeit e törvény alapján befolyásoló körülményekre nézve hallgatja ki.

(7) A Fővárosi Törvényszék a terheltet nyilatkoztatja arra nézve, hogy

a) az átadásába beleegyezik-e, valamint

b) a specialitás szabályának alkalmazásáról lemond-e.

(8) A (7) bekezdés *a)* pontja szerinti beleegyezés, valamint a (7) bekezdés *b)* pontja szerinti lemondás nem vonható vissza.

6. Ideiglenes átadási letartóztatás vagy más kényszerintézkedés elrendelése

9. § (1) A bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtásának biztosítása céljából elrendeli a terhelt ideiglenes átadási letartóztatását, ha

a) a bíróság megállapítja, hogy nem áll fenn az európai elfogatóparancs megtagadási okainak valamelyike, és

b) a rendelkezésre álló adatok alapján a terhelt átadásáról nem lehet dönten.

(2) Az ideiglenes átadási letartóztatás a terhelt átadási letartóztatásának elrendeléséig tart.

(3) Az ideiglenes átadási letartóztatás elrendelése esetén óvadék alkalmazásának nincs helye.

(4) Az ideiglenes átadási letartóztatást meg kell szüntetni, ha annak elrendelésétől számított negyven napon belül az európai elfogatóparancs nem érkezik meg.

(5) A bíróság a kényszerintézkedés tárgyában hozott határozatát haladéktalanul megküldi a miniszternek.

9/A. § (1) Az ideiglenes átadási letartóztatás helyett ideiglenes átadási házi őrizet vagy ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom is elrendelhető, ha különösen a terhelt személyi és családi körülményeire, a bűncselekmény jellegére, a végrehajtandó szabadságvesztés vagy

alkalmazandó intézkedés mértékére, a terhelt elfogásának körülményeire figyelemmel az ideiglenes átadási letartóztatással elérni kívánt cél enyhébb kényszerintézkedéssel is biztosítható.

(2) A bíróság az ideiglenes átadási házi őrizet vagy az ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom elrendeléséről szóló határozatában előírja, hogy a rendőrség a kényszerintézkedés előírásainak megtartását a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszközzel is ellenőrizze. A bíróság a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszköz telepítésének technikai feltételeit az elrendelést megelőzően tisztázza.

(3) Az ideiglenes átadási házi őrizet, illetve az ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom tartamára az ideiglenes átadási letartóztatás szabályait megfelelően alkalmazni kell.

(4) A terheltet őrizetbe kell venni, ha

a) az ideiglenes átadási házi őrizet, illetve az ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom szabályait megszegi,

b) az eljárási cselekményen idézés ellenére nem jelenik meg, és ezt alapos okkal előzetesen nem menti ki, vagy az akadály megszűnése után alapos okkal nyomban nem igazolja, vagy

c) a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszköz telepítése során azt állapítják meg, hogy a technikai eszköz alkalmazásának feltételei nem biztosítottak.

(5) A (4) bekezdésben meghatározott esetekben a bíróság elrendeli a terhelt ideiglenes átadási letartóztatását, rendbíróság kiszabásának azonban nincs helye.

9/B. § (1) Ha a terhelt az ideiglenes átadási letartóztatás elrendelésekor előzetes letartóztatásban van, ideiglenes kényszergyógykezelés alatt áll, szabadságvesztését vagy elzárását tölti, illetve vele szemben szabadságelvonással járó intézkedést hajtanak végre, az ideiglenes átadási letartóztatást attól az időponttól kezdődően kell foganatba venni, amikor az előzetes letartóztatás vagy az ideiglenes kényszergyógykezelés megszűnik, a szabadságvesztés, az elzárás vagy a szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása befejeződik, illetve a terheltet feltételes szabadságra bocsátják vagy a javítóintézetből ideiglenesen elbocsátják. Ha a terhelt az ideiglenes átadási letartóztatás elrendelésekor más magyar büntetőeljárásban elrendelt enyhébb kényszerintézkedés hatálya alatt áll, az ideiglenes átadási letartóztatást kell végrehajtani.

(2) Az (1) bekezdést megfelelően alkalmazni kell, ha az ideiglenes átadási letartóztatás elrendelését követően

a) a terhelt előzetes letartóztatását vagy ideiglenes kényszergyógykezelését rendelik el,

b) a terhelt szabadságvesztés büntetés vagy elzárás letöltését kezdi meg, vagy

c) vele szemben szabadságelvonással járó intézkedést hajtanak végre, és ezért az ideiglenes átadási letartóztatás foganatosítását félbeszakítják.

(3) Ideiglenes átadási házi őrizet vagy ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom elrendelésekor az (1) és a (2) bekezdést megfelelően alkalmazni kell.

7. Kiegészítő információk, a menekültügyi hatóság értesítése

10. § (1) A bíróság kiegészítő információkat kér, ha megítélése szerint a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóság által közölt tények és adatok nem elégségesek az átadás tárgyában történő határozathozatalhoz.

(2) A bíróság a miniszter útján kéri a szükséges kiegészítő információk rendelkezésre bocsátását.

(3) A bíróság az átadási eljárásra e törvényben meghatározott határidők figyelembevételével ésszerű határidőt szabhat a tagállami igazságügyi hatóságnak a kiegészítő információk megküldésére.

11. § Ha a terhelt menekültkénti vagy menedékeskénti elismerését kéri, a bíróság haladéktalanul értesíti a menekültügyi hatóságot arról, hogy a terhelttel szemben átadási eljárás van folyamatban.

12. § (1) A terhelttel szemben elrendelt ideiglenes kényszerintézkedésről a miniszter értesíti a tagállami igazságügyi hatóságot az európai elfogatóparancs haladéktalan megküldése érdekében.

(2) Az európai elfogatóparancsot, illetve a tagállami igazságügyi hatóság által megküldött kiegészítő információkat a miniszter fogadja, és azt haladéktalanul megküldi a bíróságnak.

(3) Az európai elfogatóparancs, illetve a tagállami igazságügyi hatóság által megküldött kiegészítő információk megérkezését követően a bíróság tárgyalást tart. A bíróság a terhelt részére átadja az európai elfogatóparancs másolatát, ha arra az átadási eljárás során még nem került sor.

8. A bíróság határozata az átadásról

13. § (1) Ha az átadás feltételei fennállnak, a bíróság elrendeli a terhelt átadási letartóztatását és átadását, vagy a 6. § (1) és (2) bekezdése esetén a bíróság előzetesen hozzájárul a terheltnek a további európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam részére történő átadásához.

(2) A bíróság megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha megtagadási ok áll fenn.

(3) A tárgyaláson kihirdetett határozattal szemben az ügyész, a terhelt és a védője a fellebbezést nyomban jelentheti be.

(4) A Fővárosi Törvényszék a fellebbezést az iratokkal együtt három napon belül közvetlenül terjeszti fel a Fővárosi Ítéltáblához.

14. § (1) Az átadási letartóztatás a terhelt átadásáig tart.

(2) Az átadási letartóztatás helyett más kényszerintézkedés nem rendelhető el, óvadék alkalmazásának nincs helye.

15. § (1) A bíróság az átadási eljárást megszünteti,

- a) ha az őrizetbe vett személy nem azonos azzal a személlyel, akivel szemben az európai elfogatóparancsot kibocsátották,
- b) ha a terhelt tartózkodási helye ismeretlenné vált,
- c) ha a terhelt átadási letartóztatása az e törvényben meghatározott határidők elmulasztása miatt megszűnik,
- d) ha a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóság az európai elfogatóparancsot visszavonta, vagy
- e) az e törvényben meghatározott egyéb okból.

(2) A bíróság az átadási eljárás megszüntetéséről az iratok alapján is határozhat.

(3) A miniszter a bíróság jogerős határozata alapján tájékoztatja a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóságot, ha a bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadja, vagy az átadási eljárást megszünteti.

(4) Ha a bíróság az európai elfogatóparancs végrehajtását az 5. § (4) bekezdése alapján tagadta meg, a bíróság a miniszter útján tájékoztatja a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóságot a 126/A. § alapján elrendelt kényszerintézkedésről, valamint a 109. § (1) bekezdésben meghatározott iratok megküldésére rendelkezésére álló határidőről.

16. § (1) Az átadásról szóló jogerős határozatot a terhelt elfogását követő hatvan napon belül kell meghozni.

(2) Ha kivételes esetben az átadásról szóló határozat az (1) bekezdésben meghatározott határidőn belül nem hozható meg, a bíróság a késedelem okainak közlése mellett – a miniszter útján – haladéktalanul tájékoztatja erről a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóságot. A bíróság ebben az esetben a határidőt további harminc nappal meghosszabbítja.

(3) Ha kivételes esetben nem lehet betartani a (2) bekezdésben előírt határidőt, a miniszter a tagállami igazságügyi hatóság tájékoztatásával egyidejűleg a késedelem okainak közlése mellett az Eurojustot is tájékoztatja.

17. § Ha a terhelt az átadási letartóztatás elrendelésekor előzetes letartóztatásban van, ideiglenes kényszergyógykezelés alatt áll, szabadságvesztését vagy elzárását tölti, illetve vele szemben szabadságelvonással járó intézkedést hajtanak végre, vagy az átadási letartóztatás elrendelését követően előzetes letartóztatását, ideiglenes kényszergyógykezelését rendelik el, szabadságvesztés vagy elzárás letöltését kezdi meg, illetve vele szemben szabadságelvonással járó intézkedést hajtanak végre, és ezért az átadási letartóztatás foganatosítását félbeszakítják, a 9/B. §-t megfelelően alkalmazni kell.

9. Egyszerűsített átadás

18. § (1) Ha a terhelt az átadásba beleegyezik, és az átadás feltételei fennállnak, a Fővárosi Törvényszék elrendeli a terhelt átadási letartóztatását és egyszerűsített átadását.

(2) A Fővárosi Törvényszék az átadási letartóztatás és egyszerűsített átadás elrendeléséről az európai elfogatóparancs megérkezését megelőzően is rendelkezhet.

(3) Ha a terhelt az átadásba beleegyezik, a Fővárosi Törvényszék az átadási letartóztatásról és egyszerűsített átadásról a terhelt beleegyezésétől számított tíz napon belül dönt.

(4) Ha kivételes esetben az átadási letartóztatásról és egyszerűsített átadásról szóló határozat az (3) bekezdésben meghatározott határidőn belül nem hozható meg, a 16. § (2) és (3) bekezdését megfelelően alkalmazni kell azzal, hogy a Fővárosi Törvényszék a határidőt legfeljebb tíz nappal hosszabbíthatja meg.

(5) Az átadási letartóztatás és egyszerűsített átadás elrendelése ellen fellebbezésnek nincs helye.

(6) Az átadási letartóztatás és egyszerűsített átadás elrendelése esetén az egyszerűsített átadás végrehajtására a törvénynek az átadás végrehajtására vonatkozó szabályait megfelelően alkalmazni kell.

10. Eljárás mentességet élvező személyek esetében

19. § (1) Ha a terheltet nemzetközi jogon vagy közjogi tisztség betöltésén alapuló mentesség illeti meg Magyarország területén, a 16. és 18. §-ban előírt határidőket attól a naptól kell számítani, amelyen a mentesség felfüggesztéséről, illetve a büntetőeljárás megindításához való előzetes hozzájárulásról szóló értesítés a bíróságra érkezik.

(2) A bíróság mentesség felfüggesztése érdekében haladéktalanul megkeresi a nemzetközi jogon vagy közjogi tisztség betöltésén alapuló mentesség ügyében döntési jogkörrel rendelkező szervet, illetve személyt. Ha a mentesség felfüggesztése egy másik állam vagy valamely nemzetközi szervezet hatáskörébe tartozik, a bíróság a szükséges intézkedés megtétele érdekében e ténnyel – a miniszter útján – értesíti a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóságot.

11. Az átadás végrehajtása

20. § (1) A bíróság haladéktalanul megküldi az átadásról szóló jogerős határozatot a miniszternek és a NEBEK-nek.

(2) A miniszter az átadásról szóló döntésről és a terhelt európai elfogatóparancs alapján történt fogvatartásának, illetve kényszerintézkedés hatálya alatt állásának időtartamáról értesíti a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóságot.

(3) A terhelt átadásának végrehajtásáról a NEBEK a rendőrség közreműködésével gondoskodik. Az átadásnak – az érintett hatóságok megállapodása szerinti – lehető legkorábbi időpontban meg kell történnie.

(4) A terheltet legkésőbb az átadásról szóló határozat jogerőre emelkedésétől számított tíz napon belül át kell adni a kibocsátó tagállam illetékes hatóságának.

(5) Ha a terhelt átadásának végrehajtása a (4) bekezdésben előírt határidőn belül a tagállamok bármelyikén kívül eső elháríthatatlan akadály miatt nem lehetséges, új átadási időpontban kell megegyezni. A terheltet ebben az esetben az így megállapított új határnapot követő tíz napon belül kell átadni.

(6) A bíróság az átadás végrehajtását kivételesen ideiglenesen elhalaszthatja különös méltánylást érdemlő emberiességi okból, különösen, ha megalapozottan feltételezhető, hogy az átadás végrehajtása veszélyeztetné a terhelt életét vagy egészségét. A bíróság az ideiglenes elhalasztásról, annak okáról, és ha előre látható, annak feltételezett tartamáról – a miniszter útján – haladéktalanul tájékoztatja a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóságot. Az ideiglenes elhalasztási ok megszűnését a bíróság állapítja meg, amelyről a miniszter útján tájékoztatja a kibocsátó tagállami hatóságot. A terheltet az ideiglenes elhalasztási ok megszűnését követő tíz napon belül kell átadni. A bíróság az ideiglenes elhalasztással kapcsolatos döntését az iratok alapján is meghozhatja.

(7) Ha a terhelt átadásának végrehajtására nem került sor, az átadási letartóztatás a (4)-(6) bekezdésben említett határidők lejártával megszűnik.

12. Hozzájárulás, átadás végrehajtásának elhalasztása, ideiglenes átadás

21. § (1) Ha a terhelt nem mondott le a 30. §-ban meghatározott specialitás szabályának alkalmazásáról, a Fővárosi Törvényszék hozzájárul, hogy a kibocsátó tagállam a terhelt átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző, az átadás előtt elkövetett egyéb bűncselekmény miatt büntetőeljárást folytasson le, illetve szabadságvesztés büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést hajtson végre, ha ennek érdekében a kibocsátó tagállam által megküldött újabb európai elfogatóparancs vagy hozzájárulás iránti kérelem alapjául szolgáló bűncselekmény e törvény rendelkezései szerint önmagában is átadási kötelezettséget von maga után. Az 5. § (1) bekezdés *e*) pontjában az átadás feltételeként megszabott jogi garanciát ebben az esetben is meg kell követelni.

(2) A Fővárosi Törvényszék a hozzájárulásról az iratok alapján dönt, határozatát legkésőbb a kérelem kézhezvételét követő harminc napon belül hozza meg.

(3) A (2) bekezdés szerinti határozat ellen fellebbezésnek nincs helye.

(4) Az (1)-(3) bekezdés szerinti eljárást kell lefolytatni a további átadás esetén is, ha a terhelt nem mondott le a specialitás szabályának alkalmazásáról, és az átadását követően egy másik tagállam által az átadást megelőzően elkövetett bűncselekmény miatt kibocsátott európai elfogatóparancs vagy hozzájárulás iránti kérelem tárgyában kell döntést hozni.

22. § (1) A bíróság az átadásról szóló határozatában elhalaszthatja a terhelt átadásának végrehajtását annak érdekében, hogy ellene Magyarország területén a büntetőeljárást lefolytathassák, vagy ha már elítélték, az európai elfogatóparancs kibocsátásának alapjául szolgáló cselekménytől különböző bűncselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés vagy elzárás büntetését, illetve szabadságelvonással járó intézkedését végrehajthassák.

(2) Ha a terhelt az átadás elrendelésekor előzetes letartóztatásban van, ideiglenes kényszergyógykezelés alatt áll, szabadságvesztését vagy elzárását tölti, illetve vele szemben szabadságelvonással járó intézkedést hajtanak végre, a bíróság a terhelt átadásának végrehajtását elhalasztja.

(3) A bíróság az (1) bekezdésben meghatározott átadás végrehajtását elhalasztó határozatot az átadásról szóló határozatot követően is meghozhatja.

(4) Ha a terheltnek – az átadási letartóztatás elrendelését követően – az előzetes letartóztatását, az ideiglenes kényszergyógykezelését rendelik el, vagy a terhelt szabadságvesztés vagy elzárás letöltését kezdi meg, illetve vele szemben szabadságelvonással járó intézkedést hajtanak végre, a bíróság a (3) bekezdés alapján a terhelt átadásának végrehajtását elhalasztja.

(5) A Fővárosi Törvényszék az átadás végrehajtásának elhalasztása esetén az elhalasztás indokoltságát a (6) és (7) bekezdésben meghatározottak szerint felülvizsgálja, és új határozatot hoz, amelyben

- a) az átadás végrehajtásának elhalasztását fenntartja,
- b) a fenntartással egyidejűleg elrendeli a terhelt ideiglenes átadását, vagy
- c) elrendeli a terhelt átadásának végrehajtását.

(6) Ha a bíróság a terhelt átadásának végrehajtását elhalasztotta, az elhalasztás indokoltságát a bíróság

a) a (2) bekezdésben meghatározott esetben az átadási letartóztatás végrehajtásának fogamatba vételét, a (4) bekezdésben meghatározott esetben az átadási letartóztatás végrehajtásának ismételt fogamatba vételét követően haladéktalanul, majd ezt követően három havonta,

b) egyéb esetben az átadási letartóztatás elrendelésétől számítva három havonta hivatalból felülvizsgálja.

(7) A halasztás indokoltságának felülvizsgálatát

a) a (2) bekezdésben meghatározott esetben az átadási letartóztatás végrehajtásának fogamatba vételét, a (4) bekezdésben meghatározott esetben az átadási letartóztatás végrehajtásának ismételt fogamatba vételét,

b) egyéb esetben az átadási letartóztatás elrendelését követően az ügyész, a terhelt, illetve a védője is indítványozhatja. Ha a terhelt, illetve a védő a halasztás felülvizsgálatára irányuló ismételt indítványban új körülményre nem hivatkozik, a bíróság az indítványt érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

(8) A bíróság az elhalasztás indokoltságának felülvizsgálata során

a) a büntetőeljárás állásáról vagy a tervezett eljárási cselekményekről történő tájékoztatás végett megkeresi azt a bíróságot, illetve ügyészséget, amely előtt a halasztás alapjául szolgáló büntetőeljárás folyamatban van,

b) a halasztás alapjául szolgáló szabadságvesztés vagy elzárás büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának állásáról tájékozik.

(9) A bíróság elrendeli a terhelt átadásának végrehajtását, ha

a) a (2) bekezdésben meghatározott esetben az átadási letartóztatás végrehajtásának fogamatba vételét, a (4) bekezdésben meghatározott esetben az átadási letartóztatás végrehajtásának ismételt fogamatba vételét,

b) egyéb esetben az átadási letartóztatás elrendelését követően egy év eltelt.

(10) A bíróság szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs esetében a (9) bekezdésben meghatározott határidőt megelőzően olyan időpontban rendeli el a terhelt átadásának végrehajtását, hogy a terhelt által Magyarországon ideiglenes vagy átadási letartóztatásban töltött időt figyelembe véve, a terhelt átszállítására a végrehajtásból még hátralévő idő letelte előtt sor kerüljön.

23. § (1) A Fővárosi Törvényszék az átadás végrehajtásának elhalasztása esetén – a kibocsátó tagállami igazságügyi hatósággal írásban történt közös megállapodásban meghatározott feltételek szerint – elrendelheti a terhelt ideiglenes átadását a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóság részére.

(2) A Fővárosi Törvényszék az ideiglenes átadásról az iratok alapján határoz.

(3) A Fővárosi Törvényszék megállapodásának legalább az alábbiakat kell tartalmaznia:

a) annak megjelölését, hogy milyen eljárási cselekmény lefolytatása céljából van szükség a terhelt ideiglenes átadására;

b) az ideiglenes átadás végrehajtásának tervezett határnapját és az ideiglenes átadás határidejét;

c) arra vonatkozó kötelezettségvállalást, hogy az ideiglenesen átadott terheltet a megjelölt eljárási cselekményt követően a kért, illetve engedélyezett határidőn belül visszaszállítják Magyarországra;

d) arra vonatkozó kötelezettségvállalást, hogy az ideiglenesen átadott terhelt a tagállami tartózkodása alatt Magyarországra történő visszaszállításáig fogvatartásban lesz;

e) arra vonatkozó nyilatkozatot, hogy a terhelt ideiglenes átadásával és visszaszállításával kapcsolatban felmerülő valamennyi költség viselését a megkereső tagállam vállalja;

f) annak meghatározását, hogy a terhelt által az ideiglenes átadással összefüggésben a kibocsátó tagállamban fogvatartásban töltött időt a kibocsátó tagállamban vagy Magyarországon számítják-e be a terhelttel szemben kiszabott büntetésbe.

(4) A (3) bekezdés *b)* pontjában meghatározott határidőt a tagállami igazságügyi hatóság kérelmére a Fővárosi Törvényszék meghosszabbíthatja.

(5) Az ideiglenes átadás végrehajtására az átadás végrehajtására vonatkozó rendelkezéseket megfelelően alkalmazni kell azzal, hogy az átadás végrehajtására legkorábban a (3) bekezdés *b)* pontjában meghatározott határnapon kerülhet sor. A terhelt átvételéről a NEBEK a rendőrség közreműködésével gondoskodik.

12/A. Tárgyak lefoglalása és átadása

24. § (1) A bíróság a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóság kérelmére vagy hivatalból elrendeli azoknak a tárgyaknak a lefoglalását és átadását

a) amelyek bizonyítási eszközként felhasználhatók, vagy

b) amelyeket a terhelt a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett.

(2) A kibocsátó tagállami igazságügyi hatóság által az európai elfogatóparancsban megjelölt tárgyak lefoglalását a terhelt elfogásakor eljáró hatóság is elrendelheti.

(3) Az (1) bekezdésben említett tárgyak akkor is átadhatók, ha a 15. § (1) bekezdése alapján az átadási eljárás megszüntetésének van helye.

(4) Ha a Magyarország területén folyamatban lévő büntetőeljárásban az (1) bekezdésben említett tárgyakra szükség van, azokat ideiglenesen vissza lehet tartani, vagy a visszaszolgáltatás feltételével át lehet adni a kibocsátó tagállamnak.

(5) Az (1)–(4) bekezdés szerinti szabályok nem érintik az e tárgyakon fennálló tulajdonjogot és egyéb jogokat.”

58. §

Az EUTv. 25. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„25. § (1) A terhelttel szemben – feltéve, hogy a bűncselekmény tárgyi súlya ezt indokolja – a bíróság európai elfogatóparancsot bocsáthat ki az Európai Unió valamely tagállamában történő elfogása és átadása érdekében büntetőeljárás lefolytatása, illetve szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából.

(2) Az európai elfogatóparancs büntetőeljárás lefolytatása céljából olyan cselekmények esetén bocsátható ki, amelyeknél a Btk. szerint a büntetési tétel felső határa legalább egyévi szabadságvesztés vagy szabadságelvonással járó intézkedés, kivéve a 92/A. §-ban meghatározott esetet. Ha a szabadságvesztést kiszabó vagy a szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó határozatot már meghozták, európai elfogatóparancs csak akkor bocsátható ki, ha a kiszabott büntetés vagy az alkalmazott intézkedés tartama legalább négy hónap.

(3) Büntetőeljárás lefolytatása céljából a vádirat benyújtását követően a (2) bekezdésben foglalt feltétel megvalósulása esetén is csak akkor bocsátható ki európai elfogatóparancs, ha a vádiratban, illetve a vád módosítása vagy kiterjesztése során az ügyész végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására tett indítványt.

(4) A vádirat benyújtása előtt az európai elfogatóparancsot a nyomozási bíró bocsátja ki. Ha a terheltten jogerősen kiszabott szabadságvesztést vagy szabadságelvonással járó intézkedést kell végrehajtani, az európai elfogatóparancsot a büntetés-végrehajtási bíró bocsátja ki. Az európai elfogatóparancsot a bíróság a miniszternek és a NEBEK-nek küldi meg.

(5) Az európai elfogatóparancsot a *2. számú mellékletben* szereplő tanúsítványnak megfelelően, az *1. számú melléklet* figyelembevételével kell kibocsátani.

(6) Az európai elfogatóparancsot le kell fordítani a végrehajtó tagállam hivatalos nyelvére vagy hivatalos nyelveinek egyikére, amennyiben a végrehajtó tagállam azt magyar nyelven nem fogadja el.

(7) A bíróság az európai elfogatóparancsban kérheti azon tárgyak lefoglalását és átadását,

a) amelyek bizonyítási eszközként felhasználhatók, vagy

b) amelyeket a terhelt a bűncselekmény elkövetése során vagy azzal összefüggésben szerzett.

(8) A büntetőeljárás befejezését követően haladéktalanul és díjmentesen vissza kell szolgáltatni azokat az átadott tárgyakat, amelyekre az azokat átadó tagállamnak vagy harmadik személynek szerzett joga fennmaradt.

(9) Az európai elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni, ha kibocsátásának oka megszűnt. A bíróság a vádirat benyújtása előtt az elfogatóparancsot hivatalból is visszavonhatja. Ha a vádirat benyújtását megelőzően európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a vádiratban az ügyész végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására nem tett indítványt, az európai elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni. Ha az európai elfogatóparancs alapján a terheltet elfogják, és az európai elfogatóparancs kibocsátásának feltételei egyébként fennállnak, az európai elfogatóparancsot csak a terhelt átadásának végrehajtását követően lehet visszavonni. Az európai elfogatóparancs visszavonásáról szóló végzést a bíróság haladéktalanul megküldi a miniszternek és a NEBEK-nek.”

59. §

Az EUTv. 26. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„26. § (1) A miniszter a terhelt elfogásról szóló értesítést követően az európai elfogatóparancsot haladéktalanul megküldi a végrehajtó tagállamnak.

(2) Az a bíróság, ügyészség vagy nyomozó hatóság, amely előtt az eljárás folyamatban van, a terhelt elfogásáról szóló értesítés kézhezvételét követően haladéktalanul védőt rendel ki, ha a terheltnek nincs védője, és ezzel egyidejűleg erről a minisztert értesíti. A miniszter a terhelt tájékoztatása érdekében a védő személyéről és elérhetőségéről értesíti a végrehajtó tagállam illetékes hatóságát.”

60. §

Az EUTv. 28. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„28. § Az európai elfogatóparancs végrehajtásából eredő külföldi fogvatartás teljes időtartamát – beleértve a 23. § (3) bekezdés *d*) pontja szerinti fogvatartást is – a Btk.-nak az előzetes fogvatartás és a házi őrizet beszámítására vonatkozó szabályai szerint, a külföldi fogvatartás jellegére figyelemmel kell beszámítani a bíróság által kiszabott büntetésbe vagy szabadságelvonással járó intézkedésbe.”

61. §

Az EUTv. 30. § (2) bekezdés *e*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[Az (1) bekezdés nem alkalmazható, ha]

„e) a személy az átadási eljárás során lemondott a specialitás szabályának alkalmazásáról;”

62. §

Az EUTv. 31. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Ha a keresett személy Magyarországra történt átadásának elrendelésekor az átadó tagállam több európai elfogatóparancs tárgyában hozott döntést, a harmadik tagállam által kibocsátott európai elfogatóparancs vonatkozásában az átadási eljárást a Fővárosi Törvényszék haladéktalanul megindítja.”

63. §

Az EUTv. 55. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„55. § (1) A tanú, a szakértő vagy – erre vonatkozó kifejezett írásbeli hozzájárulása alapján – a terhelt zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatására vagy meghallgatására vonatkozó, a tagállami igazságügyi hatóság által előterjesztett megkeresés teljesítésére kizárólag a bíróság jogosult.

(2) A zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra a tanú vagy terhelt lakóhelye vagy tartózkodási helye, illetve a szakértő lakóhelye vagy székhelye szerinti bíróság illetékes. Ha a tanú vagy a terhelt Magyarországon nem rendelkezik lakóhellyel vagy tartózkodási hellyel, illetve a szakértő Magyarországon nem rendelkezik lakóhellyel vagy székhellyel, a Pesti Központi Kerületi Bíróság illetékes.

(3) Ha a magyar igazságügyi hatóságnak a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra vonatkozó, a tagállami igazságügyi hatóság által előterjesztett megkeresés teljesítésére nincs hatásköre, vagy nem rendelkezik illetékességgel, azt haladéktalanul átteszi a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bírósághoz, és az áttételről a tagállami igazságügyi hatóságot értesíti.

(4) Külföldi hatóság zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra irányuló megkeresése esetén a Be. 244/A. § (3) bekezdése irányadó azzal, hogy a végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

(5) A végzést legalább öt nappal a kihallgatás vagy meghallgatás határnapja előtt közölni kell a terhelttel, a védővel, a kihallgatandó tanúval, kiskorú tanú esetén a törvényes képviselővel vagy gondozóval, a szakértővel, és ha a kihallgatandó személy fogva van, a fogvatartást végrehajtó intézettel. A végzést haladéktalanul meg kell küldeni a terhelt, a tanú kihallgatásához vagy a szakértő meghallgatásához elkülönített helyiséget biztosító illetékes bíróságnak, illetve fogvatartást végrehajtó intézetnek.

(6) A tagállami igazságügyi hatóság zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra irányuló megkeresése alapján tartott kihallgatáson vagy meghallgatáson a megkeresést teljesítő bíróság eljáró tagja részt vesz, és gondoskodik a meghallgatandó személy személyazonosságának ellenőrzéséről, illetve a magyar jogszabályok tiszteletben tartásáról. E feladatot bírósági titkár is elláthatja.

(7) Az e §-ban meghatározott kihallgatásra vagy meghallgatásra a megkereső tagállami igazságügyi hatóság államának joga irányadó. A kihallgatást vagy meghallgatást a megkereső tagállami igazságügyi hatóság folytatja.

(8) A megkeresést teljesítő bíróság eljáró tagja a kihallgatáson vagy meghallgatáson tolmács segítségét igénybe veheti.”

64. §

Az EUtv. 29. alcíme a következő 55/A. §-sal és 55/B. §-sal egészül ki:

„55/A. § (1) A kihallgatandó tanú vagy terhelt, illetve a meghallgatandó szakértő részére a megkereső tagállami igazságügyi hatóság vagy e személyek kérelmére a bíróság tolmácsot rendel ki.

(2) Ha a megkereső tagállami igazságügyi hatóság államának joga szerint az eljárásban védő részvétele kötelező és a terheltnek nincs Magyarországon meghatalmazott védője, a bíróság a terhelt részére védőt rendel ki.

(3) Az e §-ban meghatározott kihallgatásról vagy meghallgatásról a bíróság külön jegyzőkönyvet készít, amelyben fel kell tüntetni

a) a kihallgatás vagy meghallgatás helyét, illetve kezdő és befejező időpontját,

b) a kihallgatott tanú vagy terhelt, illetve a meghallgatott szakértő természetes személyazonosító adatait,

c) az eljáró bíróság jelenlévő tagjai és a jegyzőkönyvvezető, illetve a jelenlévő egyéb személyek – a tanú érdekében eljáró ügyvéd, kiskorú tanú esetében a törvényes képviselője vagy gondozója, a védő, a tolmács, illetve a zártcélú távközlő hálózat működését biztosító személyzet – természetes személyazonosító adatait és azt, hogy az eljárási cselekményen milyen minőségben vettek részt,

d) a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatás vagy meghallgatás lefolytatásának körülményeit.

(4) A bíróság a jegyzőkönyvet haladéktalanul megküldi a megkereső tagállami igazságügyi hatóságnak.

(5) A tagállami igazságügyi hatóság zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra irányuló megkeresése alapján tartott kihallgatás vagy meghallgatás kezdetén a tagállami igazságügyi hatóság és a bíróság egyeztetést folytat a költségek viseléséről. A felek eltérő megállapodásának hiányában a kihallgatás vagy meghallgatás költségei a megkereső tagállamot terhelik.

55/B. § (1) A bíróság a tagállami igazságügyi hatóságot közvetlenül megkeresheti tanú zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatása érdekében, ha az érintett személy megjelenése Magyarországon területén akadályba ütközik vagy nem célszerű.

(2) Az (1) bekezdés alapján a tagállami igazságügyi hatóság előtt tanú zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásának kezdetén a bíróság és a tagállami igazságügyi

hatóság egyeztetést folytat a költségek viseléséről. A felek eltérő megállapodásának hiányában a kihallgatás költségei a magyar államot terhelik.”

65. §

(1) Az EÜtv. 76. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A nyomozási bíró a rendelkezésére álló iratok alapján a felügyeleti intézkedést elrendelő tagállami határozat és tanúsítvány kézhezvételétől számított harminc napon belül indokolt határozattal dönt a tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról. A nyomozási bíró nem jogerős határozatával szemben fellebbezést az jelenthet be, akivel a határozatot közölték. A kihirdetés útján közölt határozat elleni fellebbezést a kihirdetést követően nyomban be kell jelenteni. A kézbesítés útján közölt határozat ellen három napon belül lehet fellebbezni. A nyomozási bíró a fellebbezésről haladéktalanul tájékoztatja a tagállami hatóságot.”

(2) Az EÜtv. 76. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A nyomozási bíró a fellebbezést a nyilatkozatok beérkezését követően haladéktalanul megküldi a törvényszéknek, amely a kézhezvételt követően legkésőbb az iratoknak a törvényszékhez érkezésétől számított harminc napon belül jogerős határozatot hoz. A nyomozási bíró a jogerős határozatot a tagállami hatóság részére haladéktalanul megküldi.”

(3) Az EÜtv. 76. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

(2) Ha az (1) és (1a) bekezdésben foglalt határozat az ott meghatározott határidőn belül nem hozható meg, a nyomozási bíró a késedelem okainak megjelölése mellett erről haladéktalanul tájékoztatja a tagállami hatóságot, és megjelöli a döntéshez szükséges időtartamot.”

66. §

Az EÜtv. 77. § (1) bekezdése a következő j) ponttal egészül ki:

(A nyomozási bíró a felügyeleti intézkedést elrendelő tagállami határozat elismerését és a végrehajtását megtagadja, ha)

„j) a felügyeleti intézkedés megsértése miatt kibocsátott európai elfogatóparanccsal kapcsolatos eljárásban a keresett személy átadása az 5. §-ban meghatározott okból megtagadható.”

67. §

(1) Az EÜtv. 84. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Ha a tagállami hatóság a terhelt visszaszállítása érdekében európai elfogatóparancs kibocsátásáról értesítette a nyomozási bírót, a keresett személyt a 3. § (1) bekezdésében meghatározott büntetési tétel felső határára vonatkozó feltétel vizsgálata nélkül át kell adni.”

(2) Az EÜtv. 84. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A nyomozási bíró a felügyeleti intézkedés megsértéséről és minden olyan tényről, ami az ezen alcímben meghatározott további határozat meghozatalát indokolhatja, a *6. számú mellékletben* szereplő formanyomtatványon haladéktalanul értesíti a tagállami hatóságot.”

68. §

Az EÜtv. 85. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) Az (1) bekezdésben és a 84. § (3) bekezdésében meghatározott megszüntetést megelőzően a nyomozási bíró egyeztetést folytat a tagállami hatósággal az ellenőrzés megszüntetésének elkerülése érdekében.”

69. §

Az EÜtv. 86. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„86. § A felügyeleti intézkedést elrendelő tagállami határozat elismerése és végrehajtása során Magyarország területén felmerülő költség bűnügyi költség, amelyet a magyar állam visel.”

70. §

(1) Az EÜtv. 87. § (1) bekezdés *b*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Ha a büntetőeljárás során a bíróság az előzetes letartóztatás helyett felügyeleti intézkedést rendel el, és)

„*b*) a terhelt a felügyeleti intézkedést elrendelő határozatnak a lakóhelyétől vagy a tartózkodási helyétől eltérő más tagállamban történő elismerését és végrehajtását kérte, feltéve, hogy e tagállam hatáskörrel rendelkező illetékes hatósága a határozat továbbításához hozzájárult,”

(a bíróság a felügyeleti intézkedést elrendelő határozattal egyidejűleg kitölti az 5. számú melléklet szerinti tanúsítványt.)

(2) Az EÜtv. 87. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A terhelt kérelmét, illetve arra vonatkozó nyilatkozatát, hogy vissza kíván térni a lakóhelye vagy tartózkodási helye szerinti tagállamba, a bíróság jegyzőkönyvbe foglalja.”

(3) Az EÜtv. 87. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) A bíróság a lefordított határozatot és a tanúsítványt a tagállam hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatósága számára posta, telefax vagy számítástechnikai rendszer útján továbbítja. A számítástechnikai rendszer útján továbbított határozatot minősített elektronikus aláírással kell ellátni. Ha a bíróság a határozatot és a tanúsítványt nem postai

úton küldte meg, akkor kérelemre a határozat és a tanúsítvány eredeti példányát megküldi a tagállami hatóság számára.”

71. §

Az EUtv. 39. alcíme a következő 92/A. §-sal egészül ki:

„92/A. § A bíróság a felügyeleti intézkedést érintő büntetőeljárásban európai elfogatóparancsot bocsáthat ki a terhelt Magyarországra szállítása érdekében olyan bűncselekménnyel kapcsolatban is, amely nem felel meg a 3. § (1) bekezdésében meghatározott büntetési tétel felső határára vonatkozó feltételnek.”

72. §

Az EUtv. 100. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„100. § (1) A biztosítási intézkedést elrendelő tagállami határozat a magyar igazságügyi hatóság előtt a magyar jogszabályok szerinti jogorvoslattal nem támadható.

(2) Az érintetteket az (1) bekezdésben foglaltakról, valamint a biztosítási intézkedést elrendelő tagállami határozat ellen előterjeszhető jogorvoslatról a tagállami igazságügyi hatóság által megküldött formanyomtatvány jogorvoslatra vonatkozó részében szereplő adatoknak megfelelően tájékoztatni kell.

(3) Ha a Be. szabályai alapján a magyar igazságügyi hatóság jogorvoslat vagy indítvány alapján, illetve hivatalból a kényszerintézkedés megszüntetését tartja szükségesnek, erről a tagállami igazságügyi hatóságot értesíti, és a kényszerintézkedés megszüntetése előtt megfelelő határidőt állapít meg a tagállami igazságügyi hatóságnak arra, hogy észrevételt tegyen. A megszüntetés tárgyában hozott határozatról a magyar igazságügyi hatóság tájékoztatja a tagállami igazságügyi hatóságot.

(4) A magyar igazságügyi hatóság a biztosítási intézkedést elrendelő tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról a kézhezvételtől számított 24 órán belül dönt.”

73. §

(1) Az EUtv. 101. § (3) bekezdés *b*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A határozat rendelkező része – a Be.-ben foglaltakon kívül – szükség szerint tartalmazza,)

„*b*) az elkobzás iránti kérelmet, amely vagy a kibocsátó tagállamban kibocsátott, elkobzást elrendelő határozat végrehajtását, vagy a végrehajtó tagállamban foganatosított elkobzást és egy ilyen határozat későbbi időpontban való végrehajtását kéri, vagy”

(2) Az EUtv. 101. § (3) bekezdése a következő *c*) ponttal egészül ki:

(A határozat rendelkező része – a Be.-ben foglaltakon kívül – szükség szerint tartalmazza,)

„*c*) a rendelkezést arra vonatkozóan, hogy a kényszerintézkedéssel érintett bizonyítási eszközt, elkobzás alá eső dolgot, illetve vagyoneklobzás alá eső vagyont az *a*) vagy *b*) pont

szerinti kérelem, illetve az elkobzására vagy vagyonekobzásra vonatkozó határozat végrehajtása iránti kérelem továbbításáig a végrehajtó tagállamban kell tartani.”

74. §

Az EUtv. 109. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„109. § (1) A jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozatot vagy annak hitelesített másolatát, a 8. számú melléklet szerinti magyar nyelvű tanúsítványt, az elítélt nyilatkozatát tartalmazó jegyzőkönyvet és – ha az elítélt Magyarországon tartózkodik – az elítélt értesítését igazoló, a 9. számú melléklet szerinti formanyomtatványt a miniszter fogadja.

(2) A miniszter, különösen a 111. § (4) bekezdésében meghatározott esetben, a büntetés végrehajtásának átvétele feltételei és indokoltsága tárgyában a kibocsátó tagállami igazságügyi hatósággal konzultálhat.

(3) Ha a 111. § (1) bekezdésében meghatározott feltétel fennáll, illetve a 111. § (3) bekezdése esetén az elítélt hozzájárulása rendelkezésre áll, és a miniszter véleménye szerint a szabadságvesztés büntetés vagy a szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átvétele az elítélt társadalomba való beilleszkedését szolgálja, a miniszter az iratokat megküldi a végrehajtó igazságügyi hatóságként hatáskörrel és kizárólagos illetékességgel rendelkező Fővárosi Törvényszéknek, ellenkező esetben a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerését és végrehajtását megtagadja.

(4) A Fővárosi Törvényszék egyesbíróként jár el.

(5) Ha az iratoknak a Fővárosi Törvényszékhez érkezésekor a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat érvényének elismerése folyamatban van, a Fővárosi Törvényszék a külföldi ítélet elismerése tárgyában folyamatban lévő eljárást az e Fejezet alapján indult eljáráshoz egyesíti és egységesen e Fejezet rendelkezései szerint bírálja el.

(6) Ha a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozatban pénzbüntetés kiszabására, illetve vagyonekobzás elrendelésére is sor került, a határozat elismerésére és a végrehajtásról szóló határozat meghozatalára a Fővárosi Törvényszék rendelkezik hatáskörrel és illetékességgel.

(7) Ha a bírósághoz vagy más hatósághoz valamely tagállamból olyan megkeresés érkezik, amelynek elintézésére nem illetékes vagy nem rendelkezik hatáskörrel, a megkeresést haladéktalanul továbbítja a miniszternek és erről tájékoztatja a tagállami hatóságot.”

75. §

Az EUtv. 111. § (4) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(4) A (2) és (3) bekezdés szerinti esetben – indokolt esetben a 109. § (2) bekezdése szerinti konzultációt követően – a miniszter részletes indokolással ellátott írásbeli véleményben tájékoztatja a kibocsátó tagállami igazságügyi hatóságot, ha a szabadságvesztés

büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átvétele az elítélt társadalomba való beilleszkedésének elősegítését nem szolgálná. A (3) bekezdés szerinti esetben a miniszteri vélemény – szükség szerint – tartalmazza azt is, hogy a miniszter nem járul hozzá a tagállami határozat és a tanúsítvány megküldéséhez.”

76. §

Az EUtv. 119. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„119. § (1) Ha nem állnak fenn a végrehajtás elhalasztásának feltételei, a Fővárosi Törvényszék az iratok kézhezvételétől számított hatvan napon belül dönt a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról.

(2) A Fővárosi Törvényszék határozatával szemben fellebbezést az jelenthet be, akivel a határozatot közölték. A kihirdetés útján közölt határozat elleni fellebbezést a kihirdetést követően nyomban be kell jelenteni. A kézbesítés útján közölt határozat elleni fellebbezés a kézbesítéstől számított három napon belül jelenthető be. A Fővárosi Törvényszék a fellebbezést a nyilatkozatok beérkezését követően haladéktalanul, közvetlenül küldi meg a Fővárosi Ítéltáblának.

(3) A Fővárosi Ítéltábla az iratok kézhezvételét követően haladéktalanul, de legkésőbb az iratoknak a Fővárosi Törvényszékhez érkezésétől számított kilencven napon belül dönt a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról.

(4) Ha kivételes esetben a jogerős határozat az (1) bekezdésben meghatározott határidőn belül nem hozható meg, a bíróság – a késedelem okainak és a jogerős határozat meghozatalához előreláthatóan szükséges időnek a közlése mellett – a miniszter útján haladéktalanul tájékoztatja a tagállami igazságügyi hatóságot.”

77. §

Az EUtv. 120. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„120. § (1) A bíróság – indokolt határozatában – elrendeli a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerését és végrehajtását, ha annak feltételei fennállnak.

(2) A bíróság – indokolt határozatában – megtagadja a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerését és végrehajtását, ha megtagadási ok áll fenn.”

78. §

Az EUtv. 123. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„123. § A Fővárosi Törvényszék – a miniszter útján – írásban értesíti a tagállami igazságügyi hatóságot

a) ha a büntetés vagy intézkedés arra tekintettel nem hajtható végre, hogy a határozat és a tanúsítvány Magyarországra történő továbbítását követően az elítélt nem található az ország területén,

b) a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerését és végrehajtását elrendelő bírósági határozatról, beleértve a határozat jogerőre emelkedésének időpontját is,

c) a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerését és végrehajtását megtagadó bírósági határozatról, beleértve a megtagadás indokát is,

d) ha a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerésének és végrehajtásának megtagadására közkegyelem miatt kerül sor,

e) az elítélt feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontjáról, valamint ha az elítéltet a bíróság pártfogó felügyelet alá helyezte, annak tényéről, feltéve, hogy a tagállami igazságügyi hatóság az erről szóló tájékoztatást kérte,

f) ha az elítélt a végrehajtás befejezését megelőzően megszökött,

g) ha a büntetést vagy intézkedést végrehajtották, vagy a végrehajtás egyéni kegyelem vagy közkegyelem miatt befejeződött.”

79. §

Az EUtv. 44. alcíme a következő 126/A. §-sal egészül ki:

„126/A. § (1) Ha a bíróság az 5. § (4) bekezdése esetén az európai elfogatóparancs végrehajtását megtagadta, az európai elfogatóparancs megtagadásával egyidejűleg elrendeli az elítélt ideiglenes végrehajtási letartóztatását, ha az 5. § (4) bekezdésében meghatározott megtagadási októl eltekintve az európai elfogatóparancs megtagadási oka nem áll fenn.

(2) Az (1) bekezdés alapján elrendelt ideiglenes végrehajtási letartóztatás a 109. § (1) bekezdésében meghatározott iratoknak a bírósághoz történő megérkezéséig, legfeljebb azonban harminc napig tart.

(3) Ha a tagállami igazságügyi hatóság a (2) bekezdésben meghatározott határidőn belül a 109. § (1) bekezdésében meghatározott iratokat megküldi, a Fővárosi Törvényszék a 125. § alapján haladéktalanul ülést tart. Az ülésen a bíróság az elítélt ideiglenes végrehajtási letartóztatását fenntartja, ha a rendelkezésre álló adatok alapján nem áll fenn a végrehajtás átvételének egyetlen megtagadási oka sem, egyébként az ideiglenes végrehajtási letartóztatást megszünteti.

(4) Ha a 111. § (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása átvételének nincs helye, a miniszter a büntetés végrehajtásának átvételét a 109. § (3) bekezdése alapján megtagadja, vagy a (2) bekezdésben meghatározott határidőben a 109. § (1) bekezdés szerinti iratok nem érkeznek meg, az elítéltet haladéktalanul szabadon kell bocsátani.

(5) Az (1) bekezdés alapján elrendelt és a (3) bekezdés alapján fenntartott ideiglenes végrehajtási letartóztatásra a (2)–(4) bekezdésben meghatározott eltéréssel a 126. §-t megfelelően alkalmazni kell.”

80. §

(1) Az EÜtv. 129. §-a a következő (3a) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) A miniszter a tanúsítványt és az ítéletet a tagállami igazságügyi hatóság számára továbbítja bármely olyan írásban dokumentált módon, amely lehetővé teszi a végrehajtó tagállam számára a határozat hitelességének megállapítását. Ha a miniszter a határozatot nem postai úton küldte meg, akkor kérelemre a tanúsítvány és az ítélet eredeti példányát megküldi a tagállami igazságügyi hatóság számára.”

(2) Az EÜtv. 129. § (5) és (6) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(5) A büntetés végrehajtásának megkezdése előtt a tanúsítvány – indokolással – visszavonható.

(6) Ha

a) a büntetés végrehajtása még nem kezdődött meg, és

b) az (1) bekezdés szerinti megkeresésre érkezett tájékoztatás alapján feltehető, hogy a bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés célja a korai vagy feltételes szabadságra bocsátás időpontjának végrehajtó tagállam általi meghatározására tekintettel nem érhető el, a miniszter haladéktalanul tájékoztatja a bíróságot az (1) bekezdés szerinti megkeresésre adott végrehajtó tagállami válaszról és erre tekintettel a végrehajtás átadásának megtagadásáról. A bíróság a miniszteri tájékoztatást követő tíz napon belül visszavonja a tanúsítványt, és az erről szóló határozatát haladéktalanul megküldi a miniszternek.”

(3) Az EÜtv. 129. §-a a következő (8) bekezdéssel egészül ki:

„(8) A végrehajtás átadásáról a miniszter dönt.”

81. §

Az EÜtv. 135. §-a a következő (3)–(4) bekezdéssel egészül ki:

„(3) A jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerésével és végrehajtásának átvételével összefüggésben a fordítással kapcsolatban felmerült költség bűnügyi költség, amelyet a magyar állam visel.

(4) A szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átadásával összefüggésben a fordítással, valamint a terhelt szállításával kapcsolatban felmerült költség bűnügyi költség, amelyet a magyar állam visel.”

82. §

Az EÜtv. 138. §-a helyébe a következő rendelkezés lép:

„138. § (1) A bíróság az alternatív szankciót kiszabó tagállami határozat és a tanúsítvány kézhezvételétől számított harminc napon belül indokolt határozattal dönt a tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról. A határozat meghozatala előtt – ha az szükséges – a bíróság egyeztet a tagállami hatósággal. A bíróság nem jogerős határozatával

szemben fellebbezést az jelenthet be, akivel a határozatot közölték. A kihirdetés útján közölt határozat elleni fellebbezést a kihirdetést követően nyomban be kell jelenteni. A kézbesítés útján közölt határozat ellen három napon belül lehet fellebbezni.

(2) A bíróság a fellebbezést a nyilatkozatok beérkezését követően haladéktalanul, közvetlenül megküldi a törvényszéknek, amely a nyilatkozatok kézhezvételét követően legkésőbb az iratoknak a törvényszékhez érkezésétől számított harminc napon belül jogerős határozatot hoz. A bíróság a jogerős határozatot a tagállami hatóság részére haladéktalanul megküldi.

(3) Ha az (1) és (2) bekezdésben foglalt határozat az ott meghatározott határidőn belül nem hozható meg, a bíróság a késedelem okainak megjelölése mellett erről haladéktalanul tájékoztatja a tagállami hatóságot, és megjelöli a döntéshez szükséges időtartamot.”

83. §

Az EUTv. 139. § (1) bekezdés *k*) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(A bíróság az alternatív szankciót kiszabó tagállami határozat elismerését és végrehajtását megalapozza, ha)

„*k*) az alternatív szankciót kiszabó tagállami határozat alapjául szolgáló bűncselekmény magyar joghatóság alá tartozik;”

84. §

Az EUTv. 50. alcíme a következő 144/A. §-sal egészül ki:

„144/A. § Ha az alternatív szankciót kiszabó tagállami határozat eredményes végrehajtása érdekében szükséges, a bíróság és a tagállami hatóság egyeztetést folytat egymással. A bíróság a tagállami hatósággal való egyeztetés során tájékoztatást kérhet az alternatív szankciók végrehajtásáért felelős szervtől.”

85. §

(1) Az EUTv. 145. § (1) bekezdés *a*) pont *ab*) alpontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Ha a bíróság a szabadságvesztés végrehajtását felfüggeszti, próbára bocsátást alkalmaz, a szabadságvesztésre ítéltet feltételes szabadságra bocsátja, a próbaidőre, illetve a feltételes szabadság tartamára pártfogó felügyeletet rendel el, és a következő, egy vagy több magatartási szabályt állapítja meg:)

„*ab*) az elítélt a bűncselekmény sértettjétől, illetve annak lakásától, munkahelyétől vagy attól a nevelési-oktatási intézménytől, ahová a sértett jár, továbbá a sértett által rendszeresen látogatott helytől tartsa távol magát;”

(akkor e magatartási szabályoknak és alternatív szankcióknak valamely tagállam által történő elismerése és végrehajtása érdekében a bíróság a jogerős ítéletet és a 10. mellékletben

megjelölt tanúsítványt megküldi az elítélt személy lakóhelye vagy tartózkodási helye szerinti tagállam hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságának, ha az elítélt visszatért vagy vissza kíván térni abba a tagállamba, vagy az elítélt kérelmére - ha családi, kulturális vagy gazdasági kapcsolataira tekintettel a társadalomba való beilleszkedésének elősegítését szolgálja - ettől eltérő tagállam hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságának, feltéve hogy ez utóbbi a továbbításhoz hozzájárult.)

(2) Az EÜtv. 145. § (1) bekezdés a) pont aj) alpontja helyébe a következő rendelkezés lép:

(Ha a bíróság a szabadságvesztés végrehajtását felfüggeszti, próbára bocsátást alkalmaz, a szabadságvesztésre ítélt feltételes szabadságra bocsátja, a próbaidőre, illetve a feltételes szabadság tartamára pártfogó felügyeletet rendel el, és a következő, egy vagy több magatartási szabályt állapítja meg:)

„aj) az elítélt a pártfogó felügyelővel vagy a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelővel rendszeres kapcsolatot tartson, részére az ellenőrzéshez szükséges felvilágosítást megadja;”

(akkor e magatartási szabályoknak és alternatív szankcióknak valamely tagállam által történő elismerése és végrehajtása érdekében a bíróság a jogerős ítéletet és a 10. mellékletben megjelölt tanúsítványt megküldi az elítélt személy lakóhelye vagy tartózkodási helye szerinti tagállam hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságának, ha az elítélt visszatért vagy vissza kíván térni abba a tagállamba, vagy az elítélt kérelmére - ha családi, kulturális vagy gazdasági kapcsolataira tekintettel a társadalomba való beilleszkedésének elősegítését szolgálja - ettől eltérő tagállam hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságának, feltéve hogy ez utóbbi a továbbításhoz hozzájárult.)

(3) Az EÜtv. 145. § (1) bekezdés a) pontja a következő al) és am) alponttal egészül ki:

(Ha a bíróság a szabadságvesztés végrehajtását felfüggeszti, próbára bocsátást alkalmaz, a szabadságvesztésre ítélt feltételes szabadságra bocsátja, a próbaidőre, illetve a feltételes szabadság tartamára pártfogó felügyeletet rendel el, és a következő, egy vagy több magatartási szabályt állapítja meg:)

„al) az elítélt a végrehajtó tagállam területét ne hagyja el;

am) az elítélt a bűncselekmény elkövetéséhez felhasznált, meghatározott tárgyakat ne használjon;”

(akkor e magatartási szabályoknak és alternatív szankcióknak valamely tagállam által történő elismerése és végrehajtása érdekében a bíróság a jogerős ítéletet és a 10. mellékletben megjelölt tanúsítványt megküldi az elítélt személy lakóhelye vagy tartózkodási helye szerinti tagállam hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságának, ha az elítélt visszatért vagy vissza kíván térni abba a tagállamba, vagy az elítélt kérelmére - ha családi, kulturális vagy gazdasági kapcsolataira tekintettel a társadalomba való beilleszkedésének elősegítését szolgálja - ettől eltérő tagállam hatáskörrel rendelkező illetékes hatóságának, feltéve hogy ez utóbbi a továbbításhoz hozzájárult.)

(4) Az EÜtv. 145. § (3) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(3) Az (1) bekezdésben meghatározott esetben a határozatot a tanúsítvánnyal együtt le kell fordítani a tagállam hivatalos nyelvére, hivatalos nyelveinek egyikére vagy a tagállam által megjelölt nyelvre. A bíróság a lefordított határozatot és a tanúsítványt a tagállam hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatósága számára posta, telefax vagy számítástechnikai rendszer útján továbbítja. A számítástechnikai rendszer útján továbbított határozatot minősített elektronikus aláírással kell ellátni. A határozatot és a tanúsítványt egyidejűleg csak egy tagállamba lehet továbbítani. Ha a bíróság a határozatot és a tanúsítványt nem postai úton küldte meg, akkor kérelemre a határozat és a tanúsítvány eredeti példányát meg kell küldeni a tagállami hatóság számára.”

86. §

Az EÜtv. 146. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) Ha a (2) bekezdés alapján a továbbiakban a végrehajtást a magyar szabályok szerint a bíróság folytatja, akkor a 145. § (1) bekezdésében meghatározott, a magatartási szabályok alapjául szolgáló pártfogó felügyeletnek vagy az alternatív szankcióknak a bíróság által meghatározott tartamába a tagállami végrehajtás teljes tartamát be kell számítani.”

87. §

(1) Az EÜtv. 149. § (2) bekezdése a következő *d*) ponttal egészül ki:

(A bíróság a pénzbüntetést kiszabó tagállami határozat elismerését és végrehajtását megtagadja, ha azt a terhelt távollétében hozták, kivéve, ha a tanúsítványból egyértelműen megállapítható, hogy a tagállami joggal összhangban)

„*d*) az érintett személy a kitűzött tárgyaláson való személyes részvétel lehetőségének ismeretében kifejezetten lemondott a szóbeli meghallgatásra vonatkozó jogáról és jelezte, hogy nem vitatja a távollétében hozott határozatot.”

(2) Az EÜtv. 149. §-a a következő (4) bekezdéssel egészül ki:

„(4) A tagállami határozat végrehajtása megtagadható, ha a megkeresés olyan bűncselekményre vonatkozik, amelyet egészben vagy részben Magyarország területén követtek el.”

88. §

Az EÜtv. 150. §-a a következő (1a) bekezdéssel egészül ki:

„(1a) A 149. § (1) bekezdés *c*) pontja és a 149. § (2) bekezdése esetén a pénzbüntetést kiszabó tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról döntő határozat meghozatala előtt a bíróság konzultál a tagállami hatósággal, és felkéri, hogy haladéktalanul küldje meg számára a határozat meghozatalához szükséges információkat a pénzbüntetést kiszabó határozat eredményes elismerése és végrehajtása érdekében.”

89. §

(1) Az EÜtv. 152. §-a a következő (3a) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) Ha a megkeresésben megjelölt cselekmény nem tartozik a magyar büntető joghatóság alá, és a tagállami hatóság a tanúsítványban az alternatív szankcióként kiszabható szabadságvesztés időtartama felső határának egyidejű meghatározásával megjelölte, hogy a tagállami pénzbüntetés végrehajthatatlansága esetére az átváltoztatáshoz hozzájárul, a bíróság a pénzbüntetés napi tételének számát ezen időtartamnak megfelelően határozza meg. A bíróság a pénzbüntetés egynapi tételének megfelelő összeget a tagállami pénzbüntetés összege és a meghatározott napi tétel számának hányadosa alapján határozza meg. Az így kapott összeg a Btk. 50. §-ában megjelölnél magasabb összegben is meghatározható.”

(2) Az EÜtv. 152. § (6) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(6) A bíróság határozata ellen, ha e törvény nem zárja ki, fellebbezésnek van helye, amelyet a törvényszék tanácsulésen bírál el. A fellebbezésnek a határozat végrehajtására halasztó hatálya van. A fellebbezésben a vagyonek Kobzást elrendelő tagállami határozat nem támadható. A fellebbezés tényéről az első fokon eljáró bíróság értesíti a tagállami hatóságot.”

90. §

(1) Az EÜtv. 154. § (2) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(2) A bíróság kiállítja a *13. számú mellékletben* szereplő tanúsítványt, amelyet – a megkeresés alapjául szolgáló határozattal vagy annak hitelesített másolatával együtt – a végrehajtó tagállam hivatalos nyelvére vagy a tagállam által megjelölt nyelvre lefordítva posta, telefax vagy számítástechnikai rendszer útján továbbít a hatáskörrel rendelkező és illetékes tagállami hatósághoz. A számítástechnikai rendszer útján továbbított határozatot minősített elektronikus aláírással kell ellátni.”

(2) Az EÜtv. 154. §-a a következő (2a) bekezdéssel egészül ki:

„(2a) Ha a bíróság a határozatot és a tanúsítványt nem postai úton küldte meg, akkor kérelemre a határozat és a tanúsítvány eredeti példányát megküldi a tagállami hatóság számára.”

91. §

Az EÜtv. 53. alcíme a következő 155/A. §-sal egészül ki:

„155/A. § (1) Ha

a) a tagállami hatóság a 149. §-ban – a 149. § (1) bekezdés *d-e)* pontja kivételével – meghatározott okból a bíróság pénzbüntetését kiszabó határozatának elismerését és végrehajtását megtagadja, vagy

b) a bíróság a tanúsítványt a 155. § (1) bekezdése szerint visszavonta, és erről a tagállami hatóságot értesítette és a tagállami hatóság a végrehajtást ez alapján megszüntette, a továbbiakban a bíróság a végrehajtást a magyar szabályok szerint folytatja.”

92. §

(1) Az EÜtv. 158. § (1) bekezdése a következő *h*) ponttal egészül ki:

(A bíróság a vagyonekobzást elrendelő tagállami határozat elismerését és végrehajtását megtagadja,)

„*h*) ha a vagyonekobzás elrendelésére a Btk. 74. § (5) bekezdése alapján nincs lehetőség.”

(2) Az EÜtv. 158. §-a a következő (3a) és (3b) bekezdéssel egészül ki:

„(3a) A vagyonekobzást elrendelő tagállami határozat elismerése és végrehajtása nem tagadható meg az adókkal és az illetékekkel, a vámokkal és a devizával kapcsolatos bűncselekmények esetén amiatt, hogy a magyar jog nem ismer ugyanolyan adót, illetéket, valamint vámmal, illetve adóval, illetékkel azonos hatású díjat, vagy nem tartalmaz ugyanolyan típusú szabályokat az adó-, illeték-, valamint vám- és devizasabályozás terén, mint a kibocsátó tagállam joga.

(3b) A bíróság a vagyonekobzást elrendelő tagállami határozat végrehajtásának megtagadásáról szóló határozat meghozatala előtt konzultációt folytat a tagállami hatósággal, ha valószínűsíthető, hogy a megtagadásra az (1) bekezdés *c*), *f*) és *g*) pontja, a (2) bekezdés vagy a (3) bekezdés miatt kerülne sor, valamint az (1) bekezdés *h*) pontja esetében is, ha nem került sor a tagállami hatóság 159. § (7) bekezdése szerinti értesítésére.”

93. §

Az EÜtv. 159. §-a a következő (8) bekezdéssel egészül ki:

„(8) A bíróság a pénzösszeg megfizetéséről, illetve a meghatározott vagyontárgyra vonatkozó végrehajtási eljárás eredményéről tájékoztatja a tagállami hatóságot.”

94. §

Az EÜtv. 179. §-a a következő 23. ponttal egészül ki:

(Ez a törvény)

„23. a büntetőeljárás során és az európai elfogatóparaneshoz kapcsolódó eljárásokban ügyvédi segítség igénybeviteléhez való jogról, valamint valamely harmadik félnek a szabadságelvonáskor történő tájékoztatásához való jogról és a szabadságelvonás ideje alatt harmadik felekkel és a konzuli hatóságokkal való kommunikációhoz való jogról szóló 2013. október 22-i 2013/48/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek”

(való megfelelést szolgálja.)

95. §

(1) Az EÜtv.

1. 30. § (4) bekezdésében a „25. § (3) bekezdésében” szövegrész helyébe a „25. § (5) bekezdésében” szöveg,
2. 30. § (4) bekezdésében és 118. § (4) bekezdésében a „25. § (4) bekezdése” szövegrész helyébe a „25. § (6) bekezdése” szöveg,
3. 77. § (1) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg,
4. 95. § (1) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg,
5. 96. § (1) bekezdésében a „feltételeinek fennállásáról határozatot hoz” szövegrész helyébe a „feltételeinek fennállásáról 24 órán belül határozatot hoz” szöveg,
6. 97. § (1) bekezdésében a „magyar igazságügyi hatóság indokolt határozatot hoz” szövegrész helyébe a „magyar igazságügyi hatóság 24 órán belül indokolt határozatot hoz” szöveg,
7. 101. § (3) bekezdés felvezető szövegében a „tartalmazza,” szövegrész helyébe a „tartalmazza” szöveg, az *a)* pontjában a „részére, vagy” szövegrész helyébe a „részére,” szöveg,
8. 112. § (1) és (2) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg,
9. 118. § (4) bekezdésében és az *1. számú melléklet* bevezető szövegében a „25. § (3) bekezdése” szövegrész helyébe a „25. § (5) bekezdése” szöveg,
10. 137. § (7) bekezdésében a „tagállami hatóságot tájékoztatja” szövegrész helyébe a „tagállami hatóságot írásban, haladéktalanul tájékoztatja” szöveg,
11. 139. § (1) és (2) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg, (5) bekezdésében a „haladéktalanul” szövegrész helyébe az „írásban, haladéktalanul” szöveg,
12. 141. § (1) bekezdésében a „haladéktalanul” szövegrész helyébe az „írásban, haladéktalanul” szöveg,
13. 142. § (3) bekezdésében a „haladéktalanul” szövegrész helyébe az „írásban, haladéktalanul” szöveg,
14. 145. § (1) bekezdésében az „ítéletet” szövegrész helyébe a „határozatot” szöveg,
15. 147. § (2) és (3) bekezdésében a „haladéktalanul” szövegrész helyébe az „írásban, haladéktalanul” szöveg,
16. 149. § (2) bekezdés *b)* pont *bb)* alpontjában az „eljárt, vagy” szövegrész helyébe az „eljárt,” szöveg,
17. 149. § (1) és (2) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg,
18. 149. § (2) bekezdés *c)* pontjában a „határozatot.” szövegrész helyébe a „határozatot, vagy” szöveg,
19. 158. § (1)–(3) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg,
20. 160. § (4) bekezdés *b)* pontjában, 160. § (5) bekezdés *b)* pontjában, 160. § (6) és (7) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg,
21. 163/E. § (1) bekezdésében a „megtagadja” szövegrész helyébe a „megtagadhatja” szöveg,
22. *1. számú melléklet* 46. sorában a „423. § (2)–(3) bekezdés” szövegrész helyébe a „423. § (2)–(4) bekezdés” szöveg,
23. *14. számú melléklet i)* pontjában az „1.3.” szövegrész helyébe „1.2.” szöveg,
24. *15. számú melléklet* 8. sor B. oszlopában a „tőkebefektetési csalás” szövegrész helyébe a „tiltott piacbefolyásolás, illetve a 2016. október 1-ig hatályban volt tőkebefektetési csalás” szöveg

lép.

(2) Hatályát veszti az EÜtv. 77. § (4) bekezdése, 139. § (4) bekezdése, 140. § (1) bekezdése és 145. § (1) bekezdés *a*) pont *ah*) alpontja.

96. §

Az EÜtv. 13. számú melléklete az 1. melléklet szerint módosul.

8. A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény módosítása

97. §

(1) A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.) 29. § (5) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(5) Az elévülés határidejébe nem számít be

a) a halasztás ideje, valamint a büntetés-félbeszakítás és a 14. § szerinti végrehajtási sorrendre tekintettel történő megszakítás tartama,

b) az a tartam, amely alatt a szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés azért nem hajtható végre, mert a külföldi igazságügyi hatóság az elítélt kiadatásának vagy átadásának végrehajtását a külföldön folyamatban lévő büntetőeljárás lefolytatására vagy a külföldön kiszabott szabadságvesztés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtására tekintettel elhalasztotta.”

(2) A Bv. tv. 438. §-a a következő (6) bekezdéssel egészül ki:

„(6) E törvény a büntetőeljárás során és az európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárásokban ügyvédi segítség igénybevételéhez való jogról, valamint valamely harmadik félnek a szabadságelvonáskor történő tájékoztatásához való jogról és a szabadságelvonás ideje alatt harmadik felekkel és a konzuli hatóságokkal való kommunikációhoz való jogról szóló 2013. október 22-i 2013/48/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.”

9. Záró rendelkezések

Hatálybalépés

98. §

(1) Ez a törvény – a (2) bekezdésben foglalt kivétellel – a kihirdetését követő nyolcadik napon lép hatályba.

(2) Az 1–40. §, a 42–43. §, a 46. §, a 48–49. §, az 51–52. §, az 55. §, a 57–93. §, a 95. § (1) bekezdés 1–25. pontja, 96–97. §, és az 1. melléklet 2017. január 1-jén lép hatályba.

Az Európai Unió jogának való megfelelés

99. §

(1) E törvény 20., 42-43., 56-58., 67. és 71. §-a az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(2) E törvény 22-23., 78. és 80. §-a a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(3) E törvény 2. §-a, 44. §-a és 54. § (1) és (8) bekezdése a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló 2014. április 3-i 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.

(4) E törvény 45., 47., 50., 56-58., 94. §-a és a 97. § (2) bekezdése a büntetőeljárás során és az európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárásokban ügyvédi segítség igénybevételéhez való jogról, valamint valamely harmadik félnek a szabadságelvonáskor történő tájékoztatásához való jogról és a szabadságelvonás ideje alatt harmadik felekkel és a konzuli hatóságokkal való kommunikációhoz való jogról szóló, 2013. október 22-i 2013/48/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.

(5) E törvény 54. § (3) bekezdése a rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló, 2008. november 28-i 2008/913/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(6) E törvény 54. § (4)-(7) bekezdése a piaci visszaélések büntetőjogi szankcióiról (piaci visszaélésekről) szóló, 2014. április 16-i 2014/57/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálja.

(7) E törvény 58. §-a, 65-71. §-a, 95. § (1) bekezdés 3. pontja a kölcsönös elismerés elvének az Európai Unió tagállamai közötti, az előzetes letartóztatás alternatívájaként felügyeleti intézkedéseket elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló, 2009. október 23-i 2009/829/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(8) E törvény 72-73. §-a és a 95. § (1) bekezdés 5. és 6. pontja a vagyonnal vagy bizonyítékkal kapcsolatos biztosítási intézkedést elrendelő határozatoknak az Európai Unióban történő végrehajtásáról szóló, 2003. július 22-i 2003/577/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(9) E törvény 82-86. §-a a kölcsönös elismerés elvének az ítéletekre és próbaidőt megállapító határozatokra való, a próbaidő alatti magatartási szabályok és alternatív szankciók felügyelete céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/947/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(10) E törvény 87–90. §-a a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(11) E törvény 92–93. §-a és a 95. § (1) bekezdés 25. pontja a kölcsönös elismerés elvének a vagyonekhozást elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló, 2006. október 6-i 2006/783/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

(12) E törvény 96. §-a a személyek eljárási jogainak megerősítése, valamint a kölcsönös elismerés elvének az érintett személy megjelenése nélkül lefolytatott eljárásokat követően hozott határozatokra való alkalmazásának előmozdítása tekintetében a 2002/584/IB, a 2005/214/IB, a 2006/783/IB, a 2008/909/IB és a 2008/947/IB kerethatározat módosításáról szóló, 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározatnak való megfelelést szolgálja.

1. melléklet a 2016. évi ... törvényhez

Az EÜtv. 13. számú melléklet h) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

- h) A pénzbüntetést kiszabó határozat jogi státusza:
1. Erősítse meg (a megfelelő négyzetek megjelölésével) az alábbiakat:
 - a) a határozat jogerős határozat
 - b) a tanúsítványt kiállító hatóság tudomása szerint ugyanazon cselekmény miatt ugyanazon személlyel szemben a végrehajtó államban nem hoztak határozatot, és a kibocsátó vagy a végrehajtó államtól eltérő, bármely állam által kibocsátott ilyen határozat nem került végrehajtásra.
 2. Kérjük, jelezze, hogy az ügy írásbeli tárgyát képezte-e:
 - a) Nem, nem képezte írásbeli eljárás tárgyát.
 - b) Igen. Megerősítést nyert, hogy az érintett személy, a kibocsátó állam jogának megfelelően, személyesen vagy a nemzeti jog szerint meghatalmazott képviselője útján tájékoztatást kapott az ügyben a jogorvoslathoz való jogáról és az ilyen jogorvoslati lehetőség határidejéről.
 3. Jelezze, hogy az érintett személy személyesen jelen volt-e a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson:
 1. Igen, az érintett személyesen jelen volt a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.
 2. Nem, az érintett nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson.
 3. Amennyiben megjelölte a 2. pontot, adja meg az alábbiak valamelyikének fennállását:
 - 3.1a. az érintettet személyesen idézték -ára/-ére (év/hónap/nap), és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;
 - VAGY
 - 3.1b. az érintettet nem idézték személyesen, de más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, amely a határozat meghozatalához vezetett, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett, és tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;
 - VAGY
 - 3.2. az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;
 - VAGY
 - 3.3. a határozatot -án/-én (év/hónap/nap) személyesen kézbesítették az érintett személynek, és kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet, valamint
 - az érintett egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot,
 - VAGY
 - a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;
 - VAGY

- 3.4. hogy a személy – miután kifejezetten tájékoztatták az eljárásokról és a tárgyaláson való személyes megjelenésének lehetőségéről – kifejezetten lemondott a szóbeli meghallgatásra vonatkozó jogáról, és kifejezetten jelezte, hogy nem vitatja az ügyet.

4. Amennyiben megjelölte a fenti 3.1b., 3.2., 3.3. vagy 3.4 pontot, kérem, adjon tájékoztatást az adott feltétel teljesülésének módjáról:

.....
.....

5. A pénzbüntetés részleges megfizetése

Amennyiben a pénzbüntetés egy részét a kibocsátó államban – illetve a tanúsítványt kibocsátó hatóság tudomása szerint bármely másik államban – már megfizették, kérjük a megfizetett összeget feltüntetni:

.....

INDOKOLÁS

ÁLTALÁNOS INDOKOLÁS

A törvénymódosítással Magyarország az európai uniós kötelezettségeinek tesz eleget azáltal, hogy a büntetőügyekben történő együttműködés területén a kapcsolódó uniós jogi aktusok alapján megalkotja, illetve pontosítja azokat a végrehajtási szabályokat, amelyek a kölcsönös elismerés elvére épülve a tagállamok közötti együttműködést megerősítik és gördülékenyebbé teszik. Ennek eredményeképpen az alábbi törvények módosítása indokolt:

- a)* a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.),
- b)* a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Nbjt.),
- c)* a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.),
- d)* a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.),
- e)* az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (a továbbiakban: EUtv.), és
- f)* a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (a továbbiakban: Bv. tv.).

Figyelemmel kellett lenni továbbá az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatban (a továbbiakban: 2002/584/IB kerethatározat) foglaltakra, és az 1994. évi XVIII. törvénnyel kihirdetett, Párizsban, 1957. december 13-án aláírt európai kiadatási egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) második kiegészítő jegyzőkönyvének (a továbbiakban: Jegyzőkönyv) egyes rendelkezéseire is.

1. A módosítással a Javaslat biztosítani kívánja a büntetőeljárás során és az európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárásokban az ügyvédi segítség igénybevételéhez való jogról, valamint valamely harmadik félnek a szabadságelvonáskor történő tájékoztatásához való jogról és a szabadságelvonás ideje alatt harmadik felekkel és a konzuli hatóságokkal való kommunikációhoz való jogról szóló 2013. október 22-i 2013/48/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelést. Az irányelv átültetési határideje 2016. november 27-én jár le, a tagállamok tehát eddig az időpontig kötelesek megfelelni az abban foglalt rendelkezéseknek.

2. A Javaslat figyelembe veszi az Európai Bizottság által 2014 első félévében közzétett előzetes jelentéseiben foglaltakat is, amelyekben a Bizottság azt vizsgálta, hogy egyes kerethatározatok tagállami végrehajtása mennyiben megfelelő, és erre vonatkozóan bizonyos észrevételeket fogalmazott meg a tagállamok számára. A Bizottság a jelentésekben az alábbi kerethatározatok tagállami végrehajtását vizsgálta:

- a)* az Európai Unió más tagállamaiban hozott ítéleteknek egy új büntetőeljárásban való figyelembevételéről szóló 2008. július 24-i 2008/675/IB tanácsi kerethatározat,
- b)* a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat,

c) a kölcsönös elismerés elvének az ítéletekre és próbaidőt megállapító határozatokra való, a próbaidő alatti magatartási szabályok és alternatív szankciók felügyelete céljából történő alkalmazásáról szóló 2008. november 27-i 2008/947/IB tanácsi kerethatározat,

d) a kölcsönös elismerés elvének az Európai Unió tagállamai közötti, az előzetes letartóztatás alternatívájaként felügyeleti intézkedéseket elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló 2009. október 23-i 2009/829/IB tanácsi kerethatározat,

e) a joghatóság gyakorlásával kapcsolatos, büntetőeljárások során felmerülő összeütközések megelőzéséről és rendezéséről szóló 2009. november 30-i 2009/948/IB tanácsi kerethatározat.

3. Végül, a módosítással a Javaslat reagálni kíván azon – a gyakorlati szakemberek és jogalkalmazók részéről felmerült – igényekre, amelyek arra irányulnak, hogy egyszerűbbé, átláthatóbbá és gyorsabbá tegyék az európai uniós és a nemzetközi bűnügyi együttműködést érintő eljárásokat. Ennek keretében nemcsak az EUtv., hanem az Nbjt., a Be. és a Btk. érintett rendelkezéseinek felülvizsgálata, módosítása történik meg.

Különösen fontos kiemelni, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos gyakorlati tapasztalatok indokoltá tették az erre vonatkozó rendelkezések átfogó felülvizsgálatát. A gyakorlati alkalmazást segítő módosítások, az Európai Bizottság megjegyzéseire figyelemmel indokolt átalakítások, egyes uniós jogi aktusok átültetésének kötelezettsége, valamint az enyhébb kényszerintézkedés alkalmazásának bevezetése az EUtv. I. Fejezetének oly mértékű átalakítását eredményezték, hogy indokolt volt e fejezet teljes körű újrászabályozása.

Az új rendelkezések közül is kiemelést érdemel az enyhébb kényszerintézkedés (a letartóztatás helyett elrendelhető ideiglenes kiadatási, illetve átadási házi őrizet és ideiglenes kiadatási, illetve átadási lakhelyelhagyási tilalom) alkalmazásának bevezetése, amely érinti mind az európai, mind a nemzetközi elfogatóparancs intézményét. A kiadatás, illetve átadás eredményességének biztosítása érdekében az enyhébb kényszerintézkedések során kötelező lesz a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszköz alkalmazásának elrendelése.

A módosítással sor került a szabadságvesztés büntetés és a szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása átvételének és az európai elfogatóparancs végrehajtásának összehangolására is. Ezzel a Javaslat biztosítja, hogy a magyar állampolgárokkal szemben büntetés végrehajtása érdekében kibocsátott európai elfogatóparancs megtagadása ne eredményezze a büntetőigény érvényesítésének ellehetetlenülését.

A Btk. módosítása vonatkozásában figyelmet érdemel a közösség elleni uszítás törvényi tényállásának módosítása.

A rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló 2008/913/IB tanácsi kerethatározat előírja a tagállamok számára, hogy hozzák meg azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a kerethatározat rendelkezéseinek 2010. november 28-ig megfeleljenek. A magyar jogszabályok uniós joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálatakor az Európai Bizottság úgy látta, hogy a magyar büntető törvényi szabályozás nem megfelelő, tekintettel arra, hogy

a) a közösség elleni uszítás bűncselekménye (Btk. 332. §) a „gyűlöletre uszítás” magatartást tartalmazza ugyan, azonban a joggyakorlat által kialakított értelmezés alapján

valójában az erőszakra uszítást rendeli csak büntetni, míg a kerethatározat 1. cikk (1) bekezdés *a)* pontja a „nyilvánosság előtt erőszakra vagy gyűléltre uszítás” cselekményét rendeli büntetni, illetve

b) a Btk. 332. §-a a „csoport” elleni uszítás, míg a kerethatározat 1. cikk (1) bekezdés *a)* pontja a „csoportjával vagy e csoport valamely tagjával szemben” megfogalmazást használja.

Annak érdekében, hogy Magyarország elkerülje a nem megfelelő átültetés miatti kötelezettségzegési eljárást, a közösség elleni uszítás tényállásának az Európai Bizottság észrevételeire reflektáló módosítását is tartalmazza az előterjesztés.

A Btk. módosítással összefüggésben ki kell emelni az úgynevezett „kiterjesztett hatályú vagyonekobbzást” is, amely alapvetően két esetkört foglal magában: egyrészt azokat, amelyek jelenleg is a Btk. részét képezik, és amelyeket a hatályos törvény 74. § (1) bekezdésének *b)* és *c)* pontja foglal magában. Eszerint a bűnszervezetben való részvétel, a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés, továbbá az üzletszerűen vagy bűnszövetségben elkövetett embercsempészás elkövetésének ideje alatt szerzett vagyonekobbzását el kell rendelni. Másrészt viszont újdonságot jelent a 75/A. § (2) bekezdése. A Btk. ilyen irányú módosítása a bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unión belüli befagyasztásáról és ekobbzásáról szóló 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek való megfelelés érdekében vált szükségessé.

A kiterjesztett hatályú ekobbzás 2014/42/EU irányelvben meghatározott funkciója a bűnözés elleni hatékony küzdelem érdekében az, hogy az ekobbzó bűnösségének megállapítása esetén a konkrét bűncselekménnyel kapcsolatos vagyonekobbzás mellett meghatározott feltételek esetén az ekobbzó további vagyona is ekobbzható legyen.

A Btk. módosítását igényli továbbá a piaci visszaélések büntetőjogi szankcióiról (piaci visszaélésekről) szóló 2014. április 16-i 2014/57/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv átültetésének kötelezettsége. Ennek keretében a Javaslat a Btk. 410. §-ában szereplő bennfentes kereskedelem tényállását módosítja, a 411. §-ban jelenleg szereplő tőkebefektetési csalás tényállását módosítja és tiltott piacbefolyásolás elnevezéssel az ekobbzó magatartások tágabb körét nyilvánítja büntetendővé, illetve a 410/A. §-ban beiktatja a bennfentes információ jogosulatlan közzététele bűncselekményét. A Btk. 414. § (1) bekezdésében a pénzügyi eszköz fogalmának módosítása is megtörténik.

RÉSZLETES INDOKOLÁS

Az 1. §-hoz

Mivel a Vht. rendelkezéseit a Javaslat kiegészíti a vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg külföldi (nem európai uniós) állammal történő megosztásával és annak részletszabályaival, a Vht. végrehajtható okiratokra vonatkozó 10. §-át ki kell egészíteni a külföldi államban büntetőeljárás során alkalmazott vagyonekobbzásról szóló bírósági értesítésére történő utalással.

A 2. §-hoz

Figyelemmel arra, hogy a Be. 160/A. §-a a zár alá vétel foganatosítása kapcsán a végrehajtó kötelezettségévé teszi a vagyonekobbzásról a rendes gazdálkodás szabályai szerinti

gondoskodást, a Vht.-ban általános jelleggel kell biztosítani a végrehajtó számára azt a lehetőséget, hogy a bűnügyi vagyon kezelését a vagyonkezelésben jártas zárgondnokra bízassa.

A 3. §-hoz

Tekintettel arra, hogy a Vht. rendelkezéseit a Javaslat kiegészíti a vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg külföldi (nem európai uniós) állammal történő megosztásával és annak részletszabályaival, a külföldi államban elrendelt vagyonekobbzásra is utalni kell e bekezdésekben.

A 4. §-hoz

A Vht. 210/F. § (2) és (3) bekezdésének módosítása szintén azért vált szükségessé, mert a Javaslat beillesztette a vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg külföldi (nem európai uniós) állammal történő megosztását is a szövegbe, így a külföldi államban elrendelt vagyonekobbzásra is utalni kell e bekezdésekben.

Ugyanezen oknál fogva vált indokoltá a 210/F. § (6) bekezdésének megfelelő módosítása is. A Vht. hatályos szövege csak a vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg másik uniós tagállammal történő megosztását szabályozza, abban az esetben, ha az állam az ingatlan tulajdonjogára tart igényt. Mivel a Vht. rendelkezéseit a Javaslat kiegészíti a vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg külföldi állammal (az EU-n kívüli államokkal) történő megosztásával, az említett esetet a külföldi állam vonatkozásában is szabályozni kell.

Az 5. §-hoz

A Javaslat az Nbjt.-ben megteremti a vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg külföldi állammal történő megosztásának lehetőségét, és mivel a vagyonekobbzás végrehajtásának részletszabályait a Vht. tartalmazza, indokolt a Vht. 210/G. §-ának megfelelő módosítása is.

Eszerint, ha a külföldi államban elrendelt vagyonekobbzás végrehajtásából befolyt összeg meghaladja a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget, és a külföldi állam kérelmére a bíróság arról rendelkezik, hogy az összeg 50%-a a külföldi államot illeti, a bírósági gazdasági hivatal az összeg 50%-át átutalja a külföldi állam részére. E főszabálytól eseti megállapodás keretében lehetséges eltérni. Ebben az esetben a bírósági gazdasági hivatal az eseti megállapodásban foglalt összeget utalja át a külföldi állam részére.

A 6. §-hoz

A Javaslat hatályon kívül helyezi a Vht. 202/A. § (2) bekezdését és 307. § (1) bekezdésének *d)* pontját. Erre tekintettel átmeneti rendelkezés beillesztése vált szükségessé a Vht.-ba, amely biztosítja, hogy a Be. zárgondnokra vonatkozó 160/A. §-át a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell.

A 7. §-hoz

E rendelkezés jogharmonizációs záradékot és hatályvesztésről szóló rendelkezést tartalmaz.

A 8. §-hoz

A Jegyzőkönyv 3. Cikke az Egyezményt kiegészítette az elítélt távollétében meghozott határozatban kiszabott szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása megtagadásának lehetőségét biztosító szabályokkal. Tekintettel arra, hogy az Nbjt.-nek a Magyarországról történő kiadatás megtagadását rendező 12. §-a nem tartalmaz a Jegyzőkönyvnek megfelelő szabályokat, indokolt annak kiegészítése.

A 9. §-hoz

Az Egyezmény 6. Cikke tartalmazza a saját állampolgár kiadatásával kapcsolatos szabályokat, amelyhez Magyarország a következő fenntartást fűzte:

„a) Magyarország – a Párizsban, 1947. február 10-én kötött békeszerződés 6. cikk 1. a) pontjának érintetlenül hagyásával – nem engedélyezi magyar állampolgárok kiadatását, kivéve azt az esetet, ha a kiadni kért személy egyidejűleg más állam állampolgára is, és állandó lakóhelye nem Magyarországon van. Függetlenül állandó lakóhelyétől és esetleges más állampolgárságától, továbbadható más államnak az a magyar állampolgár, akinek kiadatását Magyarország részére azzal a feltétellel engedélyezték, hogy a vele szemben lefolytatott büntetőeljárás, illetőleg kiszabott büntetés végrehajtásának befejezését követően ezen állam kiadási kérelme teljesítésének céljából sor kerül továbbadására.

b) Magyarország fenntartja a jogot arra, hogy a magyar állampolgárokon kívül a Magyarországon állandóan letelepedett személyek kiadatását megtagadhassa.”

Bár a fenntartás szövege szerint a kiadatás megtagadására a magyar állampolgár esetében csak akkor kerülhet sor, ha Magyarországon állandó lakóhellyel rendelkezik, az Nbjt. 13. § (1) bekezdése ennél szélesebb körben biztosítja azt, hiszen a rendelkezés szerint a Magyarországon bármilyen jellegű lakóhellyel rendelkező magyar állampolgár kiadatása kizárt. Minderre figyelemmel indokolt a rendelkezés szűkítése az állandó lakóhely követelményének előírásával, amellyel lehetővé válik, hogy a külföldi hatóságok által körözött olyan magyar állampolgárok se kerülhessenek el a felelősségre vonást, akik egyébként úgy tartózkodnak Magyarországon, hogy az országban állandó lakhellyel nem rendelkeznek.

Az államok büntetőigényének minél szélesebb körű érvényesítése érdekében nem célszerű kizárni ugyanakkor a kiadatás lehetőségét bizonyos jelentősebb súlyú bűncselekmények vonatkozásában még akkor sem, ha a Magyarországon tartózkodó elkövető egyébként magyar állampolgársággal és állandó magyarországi lakóhellyel rendelkezik. A Javaslat erre figyelemmel egészíti ki az Nbjt. 13. §-át egy új (2) bekezdéssel. Mivel az Egyezmény 2. Cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy kiadatásnak olyan bűncselekmények esetén van helye, amelyek büntetési tétele legalább egy év, vagy ennél súlyosabb szabadságvesztés büntetés vagy biztonsági intézkedés, az új szabályozás erre is figyelemmel tartalmazza a kiadatás alapjául szolgáló büntetendő cselekmény büntetési tételét.

A (2) bekezdésben meghatározott esetben a magyar állampolgárok kiadatásának (a méltányolható Magyarországhoz kötődésre tekintettel) két törvényi feltétele van. Egyrészt, nincs helye a magyar állampolgár kiadatásának, ha a legfőbb ügyész a kiadási kérelem alapjául szolgáló bűncselekmény miatt a büntetőeljárást átveszi, amely esetben a magyar

állam vállalja a büntetőjogi igény érvényesítését. E kérdésben a bíróságnak a legfőbb ügyész nyilatkozatát kell beszerezni. Másrészt a magyar állampolgár kiadatása a megkereső állam által nyújtott, úgynevezett visszaszállítási garanciához kötött, amely a magyar állampolgár társadalmi reintegrációjának biztosítása érdekében megteremti annak lehetőségét, hogy a keresett személy elítélése esetén, a kérelmére a büntetést hazájában hajtsák végre.

Míthogy a büntetőeljárás átvételének hiánya, valamint a visszaszállítási garancia hiánya a törvényben meghatározott megtagadási ok, így annak vizsgálata a bíróság feladata.

A (2) bekezdés alapján kiadásra kizárólag büntetőeljárás lefolytatása végett kerülhet sor, így büntetés végrehajtás végett magyar állampolgár továbbra is csak az (1) és a (3) bekezdésben foglaltak alapján adható ki.

A 10. §-hoz

A rendelkezés a hatályos törvényszöveghez képest egyszerűsítést tartalmaz. Az enyhébb kényszerintézkedések bevezetése indokolja a módosítást.

A 11. §-hoz

A jogalkalmazás során előfordult olyan eset, amikor a kiadni kért személy az Emberi Jogok Európai Bíróságához, illetve az ENSZ Kínzás Elleni Bizottságához fordult emberi jogi panasszal. Amennyiben a panaszt a kiadni kért személy a kiadási letartóztatás határidejének lejárta előtt röviddel nyújtja be, illetve a nemzetközi szervezet eljárása a kiadási letartóztatás maximális időtartama alatt nem fejeződik be, nem biztosítható a kiadni kért személy további fogvatartása, és – amennyiben az egyezményesítés nem állapítható meg – átadása.

Egy esetben az ENSZ Kínzás Elleni Bizottsága a panaszt be is fogadta, és ideiglenes intézkedés keretében kérte a kiadási eljárás felfüggesztését és az átadás elhalasztását. A Fővárosi Törvényszék erre tekintettel a kiadási letartóztatás határidejét hat hónappal meghosszabbította. Az ENSZ eljárása azonban nem fejeződött be ezen határidő alatt, és a személy kiadásának végrehajtására sor került. Az ENSZ Kínzás Elleni Bizottsága az eljárásban azt állapította meg, hogy Magyarország nem sértette meg a Kínzás Elleni Egyezmény 3. cikkét (kiadás tilalma olyan államba, ahol a kínzás és embertelen bánásmód veszélye fennáll), azonban megsértette az Egyezmény 22. cikkét (egyéni panaszmechanizmus alapján ideiglenes intézkedés elrendelése, illetve fenntartása).

A tapasztalatok szerint a kiadni kért személyek és jogi képviselőik egyre aktívabban hivatkoznak lehetséges emberi jogi jogsértésekre, így az ilyen jellegű nemzetközi eljárások gyakoribbá válása várható. A további egyezményesítések elkerülése érdekében szükséges megállapítani olyan határidőt, ameddig a kiadási letartóztatás a nemzetközi szervezet eljárására tekintettel meghosszabbítható. Mivel az eljárás jellege hasonló a menekültügyi eljáráshoz, indokolt a 24 hónap meghatározása.

A 12-14. §-hoz

Az Nbjt. 16. §-a a specialitás szabálya által nyújtott védelemre vonatkozó rendelkezéseket tartalmazza. Ez azonban nem mindenben harmonizál a nemzetközi joggal, például az Nbjt. 16. § (2) bekezdése csak a miniszter hozzájárulását rögzíti a specialitás szabálya által nyújtott védelem alóli kivételként, míg a nemzetközi jogban további kivételek is

találhatók. Ezeket célszerű tartalmaznia az Nbjt.-nek is. Ide tartozik az az eset, amikor a személy a végleges szabadon bocsátását követő negyvenöt napon belül – bár erre lehetősége lett volna – nem hagyta el annak az államnak a területét, amelynek kiadta őt Magyarország, vagy elhagyása után abba az országba visszatér, illetve, ha a kiadott személy lemondott a specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról. E rendelkezések alkalmazhatósága érdekében szükséges az Nbjt. 20. § (1) bekezdésének módosítása.

A kiadni kért személy önrendelkezési jogához kapcsolódó, a kiadott ország elhagyásával, illetve visszatérésével kapcsolatos esetben a kiadati eljárásban a bíróságot csupán tájékoztatási kötelezettség terheli. E körben ugyanis előzetes nyilatkozatra nincs szükség, és a rendelkezés lényege, hogy a kiadást követően sem lesz szükséges a miniszter hozzájárulása a terhelt utóbb tanúsított magatartására figyelemmel.

A specialitás alkalmazásáról történő lemondás esetében a bíróságnak a tájékoztatás mellett ugyanakkor a kiadni kért személy nyilatkozatát is be kell szerezni. Ha a terhelt a specialitás alkalmazásáról lemond, a bíróság ezt jegyzőkönyvben rögzíti, és erre figyelemmel az egyébként a kiadati törvényi feltételeként az (1) bekezdésben meghatározott biztosíték beszerzése iránt nem intézkedik.

Tekintettel arra, hogy a specialitásról történő önálló lemondás lehetősége és a kiadathoz való hozzájárulás elválasztásra került, az egyszerűsített kiadati szabályait is indokolt módosítani. Így az Nbjt. 23. § (1) bekezdése alapján az egyszerűsített kiadati alkalmazásának egyetlen feltétele a kiadathoz való hozzájárulás, amely nem szükségszerűen jár együtt a specialitás elvételéről való lemondással.

Az immáron elkülönült nyilatkozási lehetőségek tekintetében szükséges annak megteremtése is, hogy a kiadati eljárásban a bíróság külön-külön mindkét jogintézmény, és annak következményei tekintetében is tájékoztatást nyújtson a kiadni kért személy részére az Nbjt. 20. § (1) bekezdés g) pontja, illetve 23. § (1) bekezdés alapján.

A 13. § (2) bekezdéséhez, a 26-28., a 38. és a 60. §-hoz

1. A Javaslat az Nbjt. 20., 54. és 57. §-ának bűnügyi költséggel összefüggő módosításával a jogsegélykérelem teljesítése során felmerült bűnügyi költség viseléséről rendelkezik, indokoltá vált tehát a bűnügyi költségeket meghatározó 83. § áttekintése is.

A jogsegélykérelmek kibocsátása, illetve teljesítése során nyilvánvalóan költségek merülhetnek fel. A gyakorlati tapasztalatok alapján indokoltá vált a jogsegélykérelemmel összefüggésben felmerülő költségek egyértelmű rendszerezése. A Javaslat ennek érdekében külön bekezdésekben rendezi a külföldi állam oldalán felmerülő költségeket, a magyar állam oldalán felmerülő bűnügyi költségeket, valamint az egyéb költségeket.

A külföldi államban, a külföldi állam érdekében a külföldi állam oldalán felmerült költségek viseléséről a magyar jogszabályok nem rendelkezhetnek, ezek bűnügyi költségnek nem minősülhetnek. Ilyen költségek tipikusan a 83. § új (1) bekezdésében megjelölt szállítással, átszállítással kapcsolatban felmerült költségek, amelyeket a bűnügyi jogsegélyt kezdeményező állam visel változatlanul.

A jogsegélykérelmek teljesítésével összefüggésben Magyarországon felmerülő, a (2) bekezdés alapján bűnügyi költségként nem nevesíthető egyéb, jellemzően járulékos

költségeket a nemzetközi bűnügyi együttműködés szabályai alapján, a viszonyosságon alapulva a végrehajtó államok viselik. Erről a hatályos szabályozással egyező tartalommal rendelkezik az új (3) bekezdés.

Az új (2) bekezdés tartalmazza, hogy a jogsegélykérelmek előterjesztésével, teljesítésével kapcsolatban felmerülő mely költségeket kell bűnügyi költségnek tekinteni. A 83. § a megjelölt bűnügyi költségek viseléséről nem rendelkezik, a bűnügyi költségekről az eljáró hatóságok egyes különös (például az Nbjt. új 20., 54. és 57. §-ának vonatkozó rendelkezései), vagy a Be. általános szabályai alapján rendelkeznek.

A 83. § (2) bekezdésének *c)* pontja a Magyarország mint végrehajtó tagállam által lefolytatott kiadatási eljárás során felmerült költségekről rendelkezik. Az ilyen eljárásokban a kiadni kért személy külföldre szállítását a kiadatási kérelmet előterjesztő állam hajtja végre, és viseli annak költségeit a 83.§ (1) bekezdés szerint. A kiadni kért személy Magyarországon belüli kíséréssel kapcsolatban felmerült költség nem bűnügyi költség, hanem az új (3) bekezdés alapján Magyarország által viselt egyéb költség.

A *d)* pont az új 83. § (1) bekezdésében megjelöltekhez hasonlóan a személyek szállításával, átszállításával kapcsolatban felmerült költségekről rendelkezik, ha a szállításra, átszállításra Magyarország kezdeményezésére került sor. A Javaslat egyértelművé teszi, hogy ezek a költségek bűnügyi költségek, és mivel a Javaslat a viselésükről az Nbjt. 57. §-ában található speciális rendelkezést kivéve külön nem rendelkezik, ezért azok viseléséről az eljáró hatóság a Be. általános szabályai szerint rendelkezik.

A kiadatási eljárások esetén a *d)* pont rendelkezéseit a *c)* ponttal összehasonlítva megállapítható, hogy a Javaslat fordított helyzetet rendez. A *d)* pont esetén a kiadatási eljárásra – Magyarország által kibocsátott nemzetközi elfogatóparancs alapján – külföldön kerül sor, így az eljárással kapcsolatos költséget is az azt lefolytató, végrehajtó külföldi állam viseli. Ezzel szemben a kiadni kért személy Magyarországra történő szállítását a NEBEK bonyolítja, így az e körben felmerülő költség Magyarországon felmerülő bűnügyi költség. Az Nbjt. II. fejezetének 2. címe a költségek viseléséről nem rendelkezik, ezért a felmerült bűnügyi költségről, a Be. általános rendelkezései alapján abban a büntetőeljárásban kell rendelkezni, amelyben a nemzetközi elfogatóparancsot kibocsátották.

Az új (4) bekezdés a hatályos szabályokhoz hasonlóan lehetővé teszi, hogy eljárási jogsegély teljesítése esetén Magyarország a teljesítés feltételül szabja az előreláthatóan jelentős költségek teljes vagy részleges megtérítését. A végrehajtási jellegű jogsegélykérelmek esetén ilyen kérdés nem merülhet fel, ezért azok teljesítése ilyen feltételhez nem köthető.

2. Az Nbjt 29. § (2) bekezdése és az EÜtv. 22. § (4) bekezdés *c)* pontja alapján az ideiglenes átadás/kiadatás csak akkor engedélyezhető, ha a terheltet a visszaszállításig fogva tartják külföldön. Azonban a jogszabályok nem rendelkeznek arról, hogy a külföldi fogvatartást melyik államnak kell beszámítania az esetleges szabadságvesztésbe. Erre tekintettel az Nbjt. és az EÜtv. előírja, hogy a külföldi fogvatartást a magyarországi büntetésbe kell beszámítani, valamint rendezi a bűnügyi költség viselésével kapcsolatos eddig nem szabályozott helyzetet is.

A külföldi ítélet érvényének elismerése, a szabadságvesztés büntetés átvétele, illetve átadása esetén szükségszerűen felmerül a más tagállammal történő kapcsolatfelvétel, illetve

iratok megküldésének igénye, amellyel összefüggésben fordítási költség merül fel. Minthogy ezen eljárások lefolytatásához az érintett államoknak is jelentős érdeke fűződik, esetenként azokra a terhelt akarata ellenére vagy hozzájárulása nélkül kerül sor. Az eljárások eltérő nyelvvel kapcsolatos költségek terhelt által történő viselésére kötelezés egyébként is méltánytalan lenne, így a fordítással felmerült bűnügyi költségeket az állam viseli.

A büntetés végrehajtásának átadása esetén is megállapítható, hogy az intézmény alkalmazásával a magyar állam a büntetés-végrehajtás költségeinek viselésétől mentesül, illetve az átadásra akár az elítélt hozzájárulása nélkül is sor kerülhet. E körülményekre figyelemmel indokolt, hogy a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átadása esetén a terhelt átszállításával kapcsolatos költségeket is a magyar állam viselje.

A 15-18. §-hoz

Az Nbjt. alapján kényszerintézkedésként csak letartóztatást lehet elrendelni a kiadatási eljárások során.

Az Alaptörvény IV. cikkének (1) bekezdése alapján mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz, a (3) bekezdés szerint pedig a bíróság köteles az elé állított személyt meghallgatni és írásbeli indokolással ellátott határozatban szabadlábra helyezéséről vagy letartóztatásáról haladéktalanul dönten. Az Emberi Jogok Európai Egyezménye alapján az előzetes letartóztatás csak végső eszköz lehet, és folyamatosan vizsgálni kell annak lehetőségét, hogy enyhébb eszköz alkalmazásával is el lehet-e érni a kívánt eredményt. Az egyes kiadatási egyezmények szintén nem írnak elő letartóztatási kötelezettséget.

A Magyarországon lakóhellyel rendelkező személyekkel szemben sok esetben célszerűtlen lehet az előzetes letartóztatás elrendelése, különösen akkor, amikor kisebb súlyú bűncselekményekkel kapcsolatban rendelték el a nemzetközi körözést. Mindezekre figyelemmel – az arányosság elvét szem előtt tartva – indokolt az ideiglenes kiadatási házi őrizet és az ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom elrendelésének lehetőségét biztosítani a büntetési tételre, illetve a szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés még hátralévő tartamára figyelemmel. E kényszerintézkedések részletszabályai a Be. vonatkozó szabályaival összhangban állnak.

A Be. a házi őrizet és a lakhelyelhagyási tilalom elrendelése esetén lehetőséget biztosít a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszköz alkalmazására. A magyar büntetőeljárással ellentétben a nemzetközi bűnügyi együttműködési eljárásban, a nemzetközi elfogatóparancs intézményének jellegére is figyelemmel a magyar hatóságok rendelkezésére álló eszközök korlátozottabbak a kényszerintézkedéssel érintett személy jelenlétének biztosítására. Ezért a kiadatási eljárás lefolytatásának biztosítása végett enyhébb kényszerintézkedés elrendelése esetén a kényszerintézkedéssel érintett személy mozgását nyomon követő technikai eszköz alkalmazását kötelező elrendelni. A technikai eszköz alkalmazhatóságát, telepítésének feltételeit a rendelkezésre álló, jellemzően rövid eljárási határidőre figyelemmel a bíróságnak a rendelkezésére álló adatok alapján kell tisztáznia a tárgyaláson. Amennyiben az enyhébb kényszerintézkedés elrendelését követően a kényszerintézkedést foganatosító hatóság a telepítés megkísérlése során megállapítja, hogy a technikai eszköz nem telepíthető, úgy a kiadni kért személyt őrizetbe kell venni. A bíróság az őrizetbe vételt követően a kiadni kért személy ideiglenes kiadatási letartóztatását rendeli el. E rendelkezés ugyanakkor nem akadály, hogy amennyiben a technikai eszköz telepítésének

feltételeit a kiadni kért személy utóbb biztosítja, a bíróság ismét döntsön az enyhébb kényszerintézkedés alkalmazásáról.

A kiadatási eljárás jellegére figyelemmel az enyhébb kényszerintézkedés alkalmazását szigorúbb szabályokhoz kell kötni, így az ideiglenes kiadatási házi őrizet és az ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom szabályainak megszegése, vagy a kiadni kért személy idézéssel kapcsolatos mulasztása esetén rendbíróság kiszabásának nincs helye, a bíróság ennek megállapítása esetén ideiglenes kiadatási letartóztatást rendel el.

A Javaslat a kiadatási eljárásban kizárja az óvadék alkalmazásának lehetőségét, azt tehát sem ideiglenes kiadatási letartóztatás vagy kiadatási letartóztatás elrendelése esetén, sem ideiglenes kiadatási házi őrizet vagy ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom elrendelésével együtt nem lehet alkalmazni. Az óvadék kizárását a kiadatási eljárás jellege indokolja.

Amennyiben tisztázott, hogy a kiadatás törvényi feltételei fennállnak, a kiadatás végrehajtásának biztosításához fűződő érdek már megelőzi a kiadni kért személy korábban méltányolt érdekét az enyhébb kényszerintézkedés alkalmazásához. Erre figyelemmel, ha a bíróság a 20. § (1) bekezdés *h*) pontja alapján a kiadatás feltételeinek fennállását megállapítja, a kiadatási letartóztatás helyett továbbra sem alkalmazható enyhébb kényszerintézkedés. Indokolatlan ugyanakkor, hogy az a körülmény, hogy a kiadni kért személy – adott esetben éppen együttműködésének biztosítása, az eljárás gyorsítása végett – a kiadatásához hozzájárul, a kiadni kért személy számára hátrányosabb helyzetet eredményezzen. Ezért az egyébként rendkívül rövid eljárási határidővel teljesíthető egyszerűsített kiadatás esetén is biztosítani kell az enyhébb kényszerintézkedés alkalmazásának lehetőségét. Egyszerűsített kiadatás esetén a kiadatást illető egyetlen függő jogi kérdés lényegében a miniszter kiadatás tárgyában meghozandó döntése. E döntést követően a kiadatás végrehajthatóságához fűződő érdek még a kiadni kért személy egyébként együttműködő magatartása esetén is indokolja a legsúlyosabb kényszerintézkedés alkalmazását. Az Nbjt. 26. §-ának új rendelkezése biztosítja, hogy az egyszerűsített kiadatás a lehető leghamarabb végrehajtható legyen, és az ideiglenes kiadatási házi őrizet vagy ideiglenes kiadatási lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt álló kiadni kért személy a kiadatás végrehajthatósága végett a hatóság rendelkezésére álljon.

Az Nbjt. 26. §-ának új rendelkezése alapján a kiadni kért személy a kiadatás végrehajtásakor az egyszerűsített kiadatás esetén is kiadatási letartóztatásban van, ezért a 27. § (2) bekezdésének technikai jellegű módosításával a felesleges merev hivatkozások mellőzhetők.

A 19. §-hoz

Az Nbjt 29. § (2) bekezdése alapján az ideiglenes kiadatás csak akkor engedélyezhető, ha a terheltet a visszaszállításig fogva tartják külföldön. A jogszabályok ugyanakkor nem rendelkeznek arról, hogy a külföldi fogvatartást melyik államnak kell beszámítania az esetleges szabadságvesztésbe. Erre tekintettel indokolt előírni, hogy a külföldi szabadságvesztés büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést a magyarországi büntetésbe kell beszámítani. Tekintettel arra, hogy a Javaslat az előzetes letartóztatás helyett házi őrizet és lakhelyelhagyási tilalom elrendelésének lehetőségét is biztosítani kívánja, nem elegendő a törvényben az előzetes fogvatartásra utalni, hanem a Btk. 92. §-ával összhangban a házi őrizetre is utalni kell.

A 20. §-hoz

Az Nbjt. hatályos 32. §-a a bíróságok számára kötelezettségként írja elő a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátását, ha a külföldön tartózkodó terhelttel szemben kell büntetőeljárást lefolytatni, illetve, ha a szabadságvesztést külföldön lévő terhelttel szemben kell végrehajtani. A törvény nem enged mérlegelési lehetőséget a bíróságoknak, így azok elvileg csekély súlyú bűncselekmények esetében is kötelesek nemzetközi elfogatóparancsot kibocsátani a felsorolt esetekben. Számos külföldi államban önmagában a nemzetközi körözés alapján letartóztatják a körözött személyt, így amennyiben Magyarország a bűncselekmény csekély tárgyi súlyára tekintettel végül nem terjeszt elő kiadatási kérelmet, a nemzetközi elfogatóparancs alapján történő elfogása esetén az erről szóló értesítésig indokolatlanul tartják fogva a terheltet külföldön. Az ilyen helyzetek megelőzhetőek lennének, ha a bíróságok végezhetnének arányossági vizsgálatot, tehát mérlegelhetnék a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásának szükségességét.

A Javaslattal ezért a nemzetközi elfogatóparancs esetében is – hasonlóan az európai elfogatóparancshoz – egyértelművé teszi, hogy annak kibocsátása csak lehetőség, még akkor is, ha a kibocsátást a bűncselekmény tárgyi súlya indokolja. További szűkítést jelent, hogy büntetőeljárás lefolytatása céljából a vádirat benyújtását követően csak akkor bocsátható ki nemzetközi elfogatóparancs, ha a vádiratban, illetve a vád módosítása, vagy kiterjesztése esetén az ügyész szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására tett indítványt. Ez utóbbi rendelkezésre tekintettel került be a törvénybe az a szabály is, amely szerint, ha a vádirat benyújtását megelőzően nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a vádiratban az ügyész végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására nem tett indítványt, a nemzetközi elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni.

Az egységes joggyakorlat biztosítása végett indokolt volt annak megjelenítése is, hogy a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásának indoka a terhelt elfogásával érdemben nem szűnik meg, hiszen sor kerülhet a kiadatás megtagadására, a kiadni kért személy szökésére, vagy akár szabadon bocsátására, amelyet követően a nemzetközi elfogatóparancs ismételt kibocsátásának lenne helye. Ezért a nemzetközi elfogatóparancsot a terhelt külföldi államban történt elfogása esetén is csak a Magyarországra történő átadás esetén lehet visszavonni. Természetesen e rendelkezés nem érinti azt, hogy a nemzetközi elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni abban az esetben, ha a kibocsátás oka – a terhelt elfogásától eltekintve – egyébként már nem áll fenn. Az Nbjt. 33. §-a új (2) bekezdésének rendelkezése, amely szerint Magyarország kiadatási kérelmet végül nem terjeszt elő, szintén nem érinti a terhelt átadásának megtörténtét, ezért e rendelkezés kivételként került meghatározásra.

A Javaslattal az Nbjt. 32. §-ának új (4) bekezdésében a nemzetközi elfogatóparancs gyakorlatának megfelelően egyszerűsíti a nemzetközi elfogatóparancsot kibocsátó bíróság iratküldési kötelezettségét. A nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásakor a bírósági iratok minisztérium részére történő megküldése indokolatlan, tekintettel arra, hogy a kiadatással kapcsolatos miniszteri döntés csupán a kiadni kért személy elfogásakor, illetve a külföldi állam jelzése alapján válik esedékessé.

A Javaslattal az Nbjt. 32. §-nak új (5) bekezdésében a vádemelést megelőzően is lehetővé teszi, hogy a nyomozási bíró a kibocsátott nemzetközi elfogatóparancsot visszavonja. A nyomozási bíró a Be. általános rendelkezései alapján indítványra jár el, és ez főszabályként továbbra is irányadó a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátása és visszavonása esetén is. A

gyakorlat ugyanakkor igazolta, hogy – különösen a kiadni kért személy átadása estén, vagy éppen a miniszter jelzése alapján – egyes esetekben az ügyészi indítvány bevárása felesleges, az ezzel kapcsolatos időmúlás pedig akár jogsértő eredménnyel, a terhelt indokolatlan elfogásával is járhat. A Javaslat ezért egyértelműen megteremti annak lehetőségét, hogy a bíróság a vádirat benyújtása előtt akár hivatalból, az ügyészség indítványa nélkül is visszavonhassa a nemzetközi elfogatóparancsot, ha annak törvényi feltételei fennállnak.

A 21. §-hoz

A kiadatás intézményének sajátossága, hogy a kiadatás kérdésében – akár Magyarországról, akár Magyarországra történő kiadatásról esik szó – érdemben a miniszter dönt. A Be. és az Nbjt. rendelkezései alapján ugyanakkor a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátása az ügyben eljáró bíróság döntése, amelyre a kiadatás előterjesztésére jogosult nem lehet ráhatással. A kiadatási kérelmet a miniszter azt követően terjeszti elő, hogy a nemzetközi elfogatóparancs alapján egy külföldi állam a terheltet elfogta, illetve tartózkodási helyét megállapította. Ha e jelzést követően a miniszter a diszkrecionális és a bíróság által felül nem bírálható döntése alapján a kiadatási kérelem előterjesztésére nem lát lehetőséget, a terhelt kiadatására nem kerülhet sor. Minthogy a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásának célja a terhelt kiadatásának kezdeményezése, a miniszteri döntés a nemzetközi elfogatóparancsot kiüresítheti, ezért indokolt lehet, hogy azt a bíróság visszavonja. Felmerülhet ugyanakkor, hogy részben a kiadásokkal kapcsolatos nemzetközi tapasztalatokra figyelemmel a miniszter csupán a terhelt aktuális tartózkodási helye szerinti ország vonatkozásban nem terjeszti elő a kiadatási kérelmet, azonban a nemzetközi elfogatóparancs visszavonása nem indokolt. A Javaslat ezért megteremti annak a lehetőségét, hogy a miniszter a kiadatással kapcsolatos döntéséről a bíróságot tájékoztassa. Amennyiben a kiadatási kérelem előterjesztésére a miniszter általánosságban nem lát lehetőséget, tájékoztatásával elkerülhetővé válik a nemzetközi elfogatóparancs indokolatlan fenntartása.

A 22. §-hoz

A rendelkezés a hatályos szabályozás pontosító jellegű módosítását tartalmazza.

A 23. §-hoz

Az Egyezmény 14. Cikke rendelkezik a specialitás szabályáról. Az Nbjt. 16. § (1) bekezdésének korábbi rendelkezése a Magyarországról történő kiadatás esetén rendelkezett a specialitás szabályáról. A Magyarországra történő átadás esetén ugyancsak indokolt volt az Egyezmény alkalmazhatóságát is elősegítő rendelkezés bevezetése. A nemzetközi büntetőjogban a specialitás szabályának alkalmazásával kapcsolatban elfogadott, a terhelt önrendelkezési jogának érvényesülése a specialitás jogáról történő kifejezett – előzetes vagy utólagos – lemondás lehetőségének biztosítása. Az Nbjt. új 34/A. §-a ezért egyrészt bevezeti az Egyezmény 14. Cikkében meghatározott specialitás elvét, másrészt kiegészíti azt a lemondás intézményével. A (3) bekezdés tartalmazza az utólagos lemondás eljárási szabályait.

A 24. §-hoz

Az Nbjt. 43. §-ának módosításával a Javaslat kiszélesíti a külföldön folyamatban lévő büntetőeljárás átvételének lehetőségét a Magyarországon letelepedett, illetve Magyarország

által menekültként elismert nem magyar állampolgárok által elkövetett bűncselekményekkel összefüggésben is. A módosítást az általános életviszonyok megváltozása indokolja.

A 25. §-hoz

Az Nbjt. nem rendelkezik arról, hogy melyik bíróságnak van illetékessége a külföldi ítélet magyarországi érvényének elismerésére abban az esetben, ha a külföldi ítéletben több elítélt szerepel. Erre tekintettel indokolt a rendelkezés kiegészítése.

Az új (1b) bekezdés a hatályos rendelkezésekkel egyezően határozza meg, hogy ha az illetékesség az (1a) bekezdés alapján nem állapítható meg, úgy az (1a) bekezdésben meghatározott terhelt utolsó lakó-, vagy tartózkodási helye irányadó. Ha az illetékesség sem az (1a) bekezdés, sem az (1b) bekezdés első mondata alapján nem állapítható meg, a Fővárosi Törvényszék jár el.

A Fővárosi Törvényszék joggyakorlata alapján a külföldi ítéletben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átvételére csak a külföldi ítélet érvényének elismerése után kerülhet sor. Amíg azonban a külföldi ítélet érvényének elismerése iránti eljárás lefolytatására főszabályként a terhelt lakóhelye szerinti törvényszék illetékes, a szabadságvesztés büntetés végrehajtása átvételére akár Európai Unió tagállam, akár harmadik állam esetében a Fővárosi Törvényszék rendelkezik kizárólagos illetékességgel. Erre figyelemmel a Fővárosi Törvényszék a büntetés végrehajtásának átvételével kapcsolatos döntését megelőzően minden esetben bevárta a külföldi ítélet érvényének elismerése tárgyában hozott határozat jogerőre emelkedését. Ennek megtörténteig a büntetés végrehajtásának átvétele tárgyában indult eljárást a Fővárosi Törvényszék felfüggesztette.

A tagállamban kiszabott szabadságvesztés büntetés, vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átvétele esetén az EUtv. 119. § (1)-ának bekezdése azonban az iratok kézhezvételétől számított kilencven napos határidőt határoz meg a jogerős döntés meghozatalára. E határidő betartása lehetetlen, ha a döntés meghozatalát megelőzően meg kell várni a külföldi ítélet érvényének elismerése tárgyában hozott végzés jogerőre emelkedését. A tagállami igazságügyi hatóság által kiszabott szabadságvesztés büntetés, vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása átvételének rendszere továbbá lehetővé – a büntetés végrehajtás átvételének önálló kezdeményezése esetén kötelezővé – teszi, hogy a külföldi ítélet elismerése és a büntetés végrehajtásának átvétele tárgyában egy döntés szülessen. Az időszerű és a tagállami határozatok kölcsönös elismerésének elvén nyugvó, az EUtv. VIII. Fejezetében szabályozott szabadságvesztés büntetés, vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásának átvételét érintő egységes jogalkalmazás biztosítása végett indokolt a normaszöveg módosítása.

Az külföldi ítélet érvényének elismerése és a végrehajtás átvételének merev elválasztása az Nbjt. alapján folytatott eljárásokban is indokolatlan. A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átvétele a külföldi ítélet elismeréséhez kötött. Amennyiben a külföldi állam – elismerés nélkül – közvetlenül a végrehajtás átvételét kezdeményezi, az Nbjt. 51. §-ának (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék a két kérdésben, egy eljárásban, egyidejűleg dönt. Ezzel szemben amennyiben a külföldi ítélet érvényének elismerése önállóan válik szükségessé, úgy az ezt követően előterjesztett végrehajtás átvétele iránti kérés egy eljárásban már nem bírálható el, és az utóbb indult eljárás felfüggesztésére kerül sor. Méltánytalan, hogy az érdemben azonos tárgyú döntés egyszerű, egy eljárásban történő, vagy hosszadalmas, egymás követő eljárásokban történő elbírálása a terhelt által érdemben nem

befolyásolható azon körülménytől függ, hogy a külföldi ítélet érvénye elismerésének vagy a végrehajtás átvételének kezdeményezésére került-e korábban sor. Ezért az EUtv. szerinti eljáráshoz hasonlóan a Javaslat a folyamatban lévő elismerési és végrehajtás átvételével kapcsolatos eljárások esetén a Fővárosi Törvényszék illetékességét állapítja meg, és az eljárások egyesítését írja elő.

Amennyiben csupán elismerés iránti kérelem érkezik Magyarországra, az eljárást – főszabályként – a terhelt lakóhelye szerint illetékes törvényszék folytatja le. Ha az elismerés tárgyában indult eljárás befejeződik, a végrehajtás átvételének kezdeményezését a Fővárosi Törvényszék, az 51. § (2) bekezdése alapján, az elismerés tárgyában már meghozott döntés figyelembe vételével bírálja el. Amennyiben azonban az elismerés tárgyában indult eljárás még folyamatban van, a végrehajtás átvételével kapcsolatos kérelem előterjesztésével az elismerés iránti eljárásra is a Fővárosi Törvényszék válik illetékesé, és az eljárásokat egyesíteni kell. Önállóan érkező, kizárólag a végrehajtás átvételével kapcsolatos kérelem esetén, a hatályos rendelkezésekkel egyezően, továbbra is a Fővárosi Törvényszék jár el, az 51. § (1) bekezdése alapján.

A 29. §-hoz

A módosítás pontosítja a jelenleg hatályos szöveget. A 60/B. § hatályos szövege alapján úgy tűnhet, hogy a vagyonekobbzás, elkobbzás végrehajtásának átvétele mindenképpen kötelező, ha erre vonatkozó megkeresés érkezik Magyarországra. A valóságban azonban az a helyzet, hogy a magyar hatóságok minden esetben mérlegelik a végrehajtás átvételét, azt meg is tagadhatják. Erre tekintettel indokolt a szöveget úgy módosítani, hogy az arra utaljon, a végrehajtást erre vonatkozó megkeresés esetén át lehet venni.

A 30. §-hoz

Az Nbjt. jelenleg hatályos 60/C. § (1) és (3) bekezdése kizárólag külföldi ítélet elismeréséről és végrehajtásának átvételéről szól. Erre tekintettel a jelen szöveg alapján elvileg csak a külföldi bíróságok által *ítéletben* elrendelt elkobbzást/vagyonekobbzást lehet átvenni és végrehajtani. Előfordulhat azonban, hogy az adott külföldi állam bírósága nem ítéletben, hanem egyéb határozattal dönt az elkobbzás, vagyonekobbzás kérdésében. Mivel nem indokolt, hogy az ítélettel elrendelt elkobbzást/vagyonekobbzást megkülönböztessük az egyéb határozatban elrendelt elkobbzástól/vagyonekobbzástól, a Javaslat a külföldi ítélet helyett a külföldi bíróság határozata kifejezést illeszti a szövegbe. Hangsúlyozni kell azt is, hogy a releváns nemzetközi egyezmények sem szűkítik az együttműködést a külföldi bíróság ítéletében elrendelt elkobbzásra/vagyonekobbzásra. A nemzetközi egyezményekben foglalt rendelkezéseknek való legteljesebb megfelelés értelmében ezért a Javaslat a fent írtaknak megfelelően módosítja az Nbjt. 60/C. § (1) és (3) bekezdését.

Több, Magyarország által ratifikált multilaterális nemzetközi egyezmény előírja, hogy ilyen irányú kérelem esetén, a hazai jogban megengedett mértékig a részes államok elsődleges megfontolás tárgyává teszik azt, hogy az elkobbzott jövedelmet vagy vagyont visszajuttassák a megkereső államnak annak érdekében, hogy az kártérítést nyújthasson a bűncselekmény sértettjeinek, illetve visszaadhassa a bűncselekményből származó jövedelmet és vagyont jogos tulajdonosainak. Az érintett államok külön megvizsgálhatják szerződés vagy megállapodás megkötésének lehetőségét az érintett bűncselekményből származó jövedelem vagy vagyon, illetve a bűncselekményből származó jövedelem vagy vagyon értékesítéséből

befolyt összegeknek vagy azok egy részének más államokkal történő rendszeres vagy eseti megosztásáról is.

Az említett rendelkezéseket mások mellett például a következő nemzetközi egyezmények tartalmazzák:

a) az Egyesült Nemzetek keretében, Palermóban, 2000. december 14-én létrejött, a nemzetközi szervezett bűnözés elleni Egyezmény (kihirdetve a 2006. évi CI. törvénnyel) 14. cikk (2) bekezdése és 14. cikk (3) bekezdésének *b)* pontja;

b) az Európa Tanács pénzmosásról, a bűncselekményből származó jövedelmek felkutatásáról, lefoglalásáról és elkobzásáról, valamint a terrorizmus finanszírozásáról szóló, Varsóban, 2005. május 16-án kelt Egyezmény (kihirdetve a 2008. évi LXIII. törvénnyel) 25. cikk (2)-(3) bekezdése.

Az Nbjt. jelenleg nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely lehetővé tenné az elkobzásból/vagyonelkobzásból befolyt összeg visszajuttatását a megkereső államnak. Tekintettel azonban arra, hogy a gyakorlatban erre több esetben is igény merült fel külföldi államok részéről, az Nbjt. kapcsán is indokolt megteremteni a visszajuttatási lehetőséget.

A szabályozás lényege a következő: az Nbjt.-ben foglalt szabályozás alapjául az EÜtv.-ben kialakított minta szolgált alapul, tehát ha az elkobzásból, vagyonelkobzásból befolyó összeg a tízezer eurónak megfelelő forintösszeget nem haladja meg, akkor az a magyar államot illeti, ha meghaladja, akkor a végrehajtásból befolyt összeg 50%-a magyar államot, 50%-a pedig a külföldi államot illeti. A fenti főszabálytól való lehetséges eltérésként a Javaslát előírja, hogy adott esetben az együttműködő államok eseti megállapodás keretében egyezhetnek meg az elkobzásból befolyó összeg megosztásáról. A megállapodás megkötésének joga az igazságügyért felelős miniszterhez lesz telepítve, tekintettel arra, hogy a bíróságok hatáskörébe tartozó bűnügyi jogsegélyügyekkel kapcsolatos döntések meghozatalára más esetekben is az igazságügyért felelős miniszter jogosult az Nbjt. alapján. A Javaslát szerint szükséges a rendelkezések között a viszonyosságra is utalni, vagyis arra, hogy az eseti megállapodás megkötését az igazságügyért felelős miniszter a külföldi állam által kezdeményezett visszautalás esetén viszonyossághoz köti, így ilyen tartalmú nyilatkozatot tesz, illetve a Magyarország által kezdeményezett visszautalás esetén a külföldi állam kezdeményezésére viszonyossági nyilatkozatot tesz.

A 31. §-hoz

Az elkobzásból/vagyonelkobzásból származó összeg visszajuttatására, pontosabban az arra irányuló kérelem előterjesztésére a végrehajtás átadása esetén is lehetőséget kell teremteni. A Javaslát ennek megfelelően módosítja az Nbjt. 60/D. §-át. Főszabály szerint a bíróság a külföldi állam részére küldendő kérelemben jelezheti, hogy az elkobzásból/vagyonelkobzásból származó bevétel 50 %-ára igényt tart. Ha ezzel a külföldi állam nem ért egyet, akkor mintegy kiegészítő szabályként az eseti megállapodásra vonatkozó rendelkezések jönnek figyelembe.

A 32. §-hoz

A Javaslát pontosítja a jelenleg hatályos szöveget. A 60/F. § hatályos szövege alapján úgy tűnhet, hogy az elektronikus adat végleges hozzáférhetetlenné tétele végrehajtásának átvétele mindenképpen kötelező, ha erre vonatkozó megkeresés érkezik Magyarországra. A

valóságban azonban az a helyzet, hogy a magyar hatóságok minden esetben mérlegelik a végrehajtás átvételét, azt meg is tagadhatják. Erre tekintettel indokolt a szöveget úgy módosítani, hogy az arra utaljon, a végrehajtást erre vonatkozó megkeresés esetén át lehet venni.

A 33-35. és 37. §-hoz

Annak érdekében, hogy nemzetközi viszonylatban is biztosított legyen a videokonferencia útján történő meghallgatás, az Nbjt.-ben is indokolt a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra vonatkozó részletes szabályozás. Ennek jogi alapját a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, Strasbourgban 1959. április 20-án kelt Európai Egyezmény Második Kiegészítő Jegyzőkönyvének 9. cikke teremti meg. A költségek viselésére vonatkozó szabályozás alapját a Jegyzőkönyv 5. cikke biztosítja.

A Be. 244/A-244/D. §-a szabályozza a zártcélú távközlő hálózat útján történő tárgyalás jogintézményét. A magyar büntetőeljárás szabályozás teljes mértékben összhangban van az Egyezmény Második Kiegészítő Jegyzőkönyvének rendelkezéseivel. Mivel a Be. szabályai szerint csak a bíróság rendelheti el a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatást, a szabályozás arra épül, hogy csak a bíróság küldhet és teljesíthet ilyen típusú megkeresést.

A Be. ugyan nem teszi lehetővé szakértő kihallgatását zártcélú távközlő hálózat útján, azonban ez nem ellentétes a magyar jog alapelveivel. Tekintettel arra, hogy a videokonferencia során elsődlegesen a megkereső tagállam jogát kell alkalmazni, ezért az erre irányuló megkeresés esetén nincs jogi akadály annak, hogy a magyar bíróság mint megkeresett fél a szakértő kihallgatásához nyújtson segítséget. A szakértő kihallgatásának lehetőségét azonban a belső jogban megteremteni szükségtelen, mivel az teljes mértékben idegen a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatás tanúvédelmi, áldozatvédelmi célkitűzéseitől.

A természetes személyazonosító adatok körét a személyazonosító jel helyébe lépő azonosítási módokról és az azonosító kódok használatáról szóló 1996. évi XX. törvény 4. § (4) bekezdése határozza meg. Eszerint a polgár természetes személyazonosító adatai a családi és utóneve, a születési családi és utóneve, a születési helye, ideje és az anyja születési családi és utóneve.

Az Nbjt. 72. §-a alapján magyar bíróság vagy ügyész által külföldi hatósághoz intézett eljárási jogsegély iránti megkeresésre – így, ha Magyarország zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra vonatkozó megkeresést küld egy külföldi hatóság részére – a fejezet 1. Címének rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni. Ez azt jelenti, hogy az Nbjt. 64. §-ában foglalt szabály is alkalmazandó, amely szerint a megkereső hatóság kérelmére más eljárásmódot is alkalmazni lehet, ha ez nem összeegyeztethetetlen a megkeresett állam jogrendszerének alapelveivel. E rendelkezéseken keresztül a törvény biztosítja, hogy a külföldi hatóság előtti kihallgatás vagy meghallgatás során a Be.-ben szereplő eljárási garanciák megfelelően érvényesülhessenek (például elkülönített helyiség biztosítása, a tanú adatainak zárt kezelése vagy a tanúvallomás megtagadásának szabályai).

A 36. §-hoz

Rendszertanilag indokolt a rendelkezések áthelyezése az Nbjt.-n belül.

A 39-40. §-hoz

A 39. § jogharmonizációs záradékot tartalmaz, a 40. § pedig szövegcseréről rendelkezik.

A 41. §-hoz

Tekintettel arra, hogy a piaci visszaélésekről szóló irányelv alapján változik a Btk. 410-411. §-a, és ennek keretében a korábbi tényállások módosulnak, illetve egy új tényállás is megjelenik, indokolt az ezen rendelkezésekre hivatkozó jogszabályok felülvizsgálata és megfelelő módosítása.

A rendelkezés (2) és (3) bekezdésében az áttekinthetőség és egyszerűség kedvéért a korábbi „tőkebefektetési csalás”-ra utalás helyett „tőkebefektetési csalás vagy tiltott piacbefolyásolás”-ra utalásra módosul a szöveg. Ennek indoka, hogy a bűncselekmény elkövetési időpontjától függően mindkét bűncselekményt figyelembe kell venni az adott rendelkezéseknél, azaz a 2013. július 1-től 2016. szeptember 30-ig hatályban volt tőkebefektetési csalásnak, illetve a 2016. október 1-től hatályos tiltott piacbefolyásolásnak is szerepelnie kell a szövegben.

A 42-43. §-hoz

A hatályos rendelkezések alapján az európai elfogatóparancs és a nemzetközi elfogatóparancs hatálya Magyarország területére is kiterjed, így a külföldi elfogatóparancsok a belföldi elfogatóparancsot magukba olvasztották. Az Európai Bíróság előtt a belföldi hatályú elfogatóparancs és az európai elfogatóparancs viszonyát érintően folyamatban lévő eljárásra figyelemmel, továbbá a 2002/584/IB kerethatározatnak maradéktalanul megfelelő implementáció biztosítása végett a belföldi és a külföldi elfogatóparancs intézményének szétválasztása volt indokolt.

Az európai elfogatóparancs alapvetően egy olyan nemzetközi bűnügyi együttműködési forma, amely valamely belső intézkedés, jelen esetben egy belföldi elfogatóparancs végrehajtását segíti elő. Az arra jogosult magyar hatóság az elfogatóparancs kibocsátásával a terhelt tartózkodási helyétől független elfogását rendeli el. E rendelkezésnek a magyar hatóságok joghatóságuk hiányában külföldön nem képesek önállóan érvényt szerezni, ezért annak végrehajtására a külföldi államok hatóságait kérik fel. A külföldi felkérés ugyanakkor egy belföldi rendelkezést feltételez, ezért a két intézményt indokolt volt elkülöníteni.

E változással egyidejűleg az Nbjt., valamint az EÜtv. nemzetközi, illetve európai elfogatóparancs hatályát Magyarországra kiterjesztő rendelkezései is módosultak.

A Be. hatályos rendelkezései alapján elfogatóparancs kibocsátására abban az esetben kerülhet sor, ha a terhelt tartózkodási helye ismeretlen. Ez értelemszerűen feltételezi, hogy a hatóság legalább megkísérli a terhelt ismert tartózkodási helyét leellenőrizni, vagy a tartózkodási helyét megállapítani. Különösen súlyos bűncselekmények esetén, vagy más esetben, ha a terhelt előzetes letartóztatása elrendelésének különös okainak fennállását az eljárás körülményei alappal valószínűsítik, indokolt, hogy a terhelttel szemben ún. célzott elfogatóparancs kibocsátására kerülhessen sor. Halaszthatatlan esetben a hatóságok ez alapján akkor is elfogatóparancsot bocsáthatnak ki a terhelttel szemben, ha lakóhelye, tartózkodási

helye egyébként ismert, vagy a terhelt aktuális lakó-, illetve tartózkodási helyének ellenőrzésére sor sem került. A célzott elfogatóparancs kibocsátása alapján a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 33. § (1) bekezdés *b*) pontja alapján a terhelt – bárhol történő – elfogásának és előállításának van helye.

Ez a jogi megoldás feleslegessé teszi a terheltnek a polgárok személyi adatainak és lakcímének nyilvántartásáról szóló a 1992. évi LXVI. törvény alapján meghatározható – és adott esetben ismert – tartózkodási helye és a hétköznapi értelemben vett aktuális tartózkodási helye közötti indokolatlan elhatárolást is.

A célzott elfogatóparancs intézményét a 2002/584/IB kerethatározat 9. cikk (1) bekezdése is ismeri, így indokolt az intézmény lehetőségét a belföldi eljárásban is megteremteni.

A külföldön fogvatartásban lévő terhelt Magyarországra történő átadására, átszállítására kizárólag európai elfogatóparancs vagy nemzetközi elfogatóparancs alapján lefolytatott átadási eljárás keretében van lehetőség. Az átadási eljáráson kívül nincs más olyan jogsegély forma, amely akár ideiglenesen a terhelt magyarországi jelenlétét képes lenne biztosítani. Minthogy az európai, illetve nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásának alapja a belföldi elfogatóparancs, így a külföldön ismert helyen, fogvatartásban lévő személy vonatkozásában kibocsátható elfogatóparancs egyik új indokaként a Be. 73. §-ában egy új (3b) bekezdés bevezetésére volt szükség.

A belföldi elfogatóparancsra épülő új rendszerben a külföldi elfogatóparancs kibocsátásának eseteit a 73/A. § új rendelkezései tartalmazzák. A rendelkezések alapján a külföldi elfogatóparancs kibocsátására továbbra is sor kerülhet a belföldi elfogatóparanccsal egy időben. Az ismeretlen helyen tartózkodó személy vonatkozásában nem kell tehát megvárni a belföldi elfogatóparancs eredménytelenségét. Az Európai Unió területén érvényesülő szabad mozgáshoz való jog és a schengeni határokon belüli ellenőrzés nélküli utazás lehetősége lényegében bármikor lehetővé teszi az ország elhagyását. Ennek ellenére például a szoros helyi kötődésekkel rendelkező, kis tárgyi súlyú cselekményt elkövető személy esetében csak akkor indokolt külföldi elfogatóparancs kibocsátása, ha érdemi adat merül fel arra nézve, hogy a terhelt külföldön tartózkodik. Ez nem csupán az európai és a nemzetközi elfogatóparancs vonatkozásában egyre inkább hangsúlyozott arányosság biztosítása érdekében indokolt, de az adminisztratív hatékonyság szempontjából is kerülendő a szükségtelen eszközök használata.

Az úgynevezett „belföldi elfogatóparancshoz” igazodóan a külföldi elfogatóparancs kibocsátására az alábbi esetekben kerülhet sor:

- a) ismeretlen helyen tartózkodó személy vonatkozásában,
- b) külföldön, szabadlábban ismert helyen tartózkodó személy vonatkozásában kibocsátott célzott elfogatóparancs esetén,
- c) külföldön fogvatartásban lévő személy esetén.

E felsorolásból is következik, hogy a külföldön ismert helyen tartózkodó, szabadlábban lévő személyek esetében az európai elfogatóparancs kibocsátása csupán végső eszközként alkalmazható. Ilyen esetben a hatóságoknak elsősorban a nemzetközi bünyügyi jogsegély egyéb eszközeit kell alkalmazni.

Az elfogatóparancs visszavonásával és kibocsátásával kapcsolatban kialakult helytelen jogalkalmazás indokolja az új (5)-(5b) bekezdések bevezetését. A gyakorlatban előfordult, hogy az eljárási szakaszoktól – nyomozástól, elsőfokú bírósági eljárástól, jogorvoslati vagy megismételt eljárásoktól – függően rendelkezésre jogosult bíróság a saját rendelkezése alatt álló eljárási szakasz befejezésével az elfogatóparancsot annak ellenére visszavonta, hogy a büntetőeljárás jogerős befejezésére még nem került sor, és az elfogatóparancs kibocsátásának feltételei egyébként továbbra is fennálltak. A hasonló, pusztán adminisztratív okból – a rendelkezésre jogosult hatóság változására figyelemmel – visszavont elfogatóparancs az intézkedés céljával ellentétesen azt eredményezte, hogy a távollévő terhelttel szemben mindvégig egységesen folyamatban lévő büntetőeljárásban, az egyes eljárási szakaszok közötti esetenként hosszabb időben nem volt hatályban érvényes elfogatóparancs. E helytelen jogalkalmazás megszüntetése érdekében indokolt, hogy a jogszabály egyértelműen meghatározza, hogy ha az elfogatóparancs visszavonásának érdemben nincs helye, mert a kibocsátás indokai továbbra is fennállnak, úgy az elfogatóparancs – és más hasonló intézkedés – kizárólag az eljárás jogerős befejezésekor vonható vissza.

Annak érdekében, hogy az eljárási szakasz változásával egyidejűleg a 73. §-ban meghatározott intézkedésekről rendelkezésre jogosult szerv vagy egyéb körülmény (például a körözéssel érintett személlyel szemben alkalmazandó intézkedés) változása a körözési nyilvántartási rendszerben is átvezetésre kerüljön, a Javaslat előírja, hogy a rendelkezésre jogosult e körben a szükséges intézkedést tegye.

A 44. §-hoz és az 54. § (1) bekezdéséhez

A bűncselekmény elkövetési eszközeinek és az abból származó jövedelemnek az Európai Unió belüli befagyasztásáról és elkobzásáról szóló 2014/42/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: 2014/42/EU irányelv) 10. cikke alapján az esetleges későbbi elkobzás céljából lefoglalás vagy zár alá vétel útján biztosított vagyont megfelelően kell kezelni annak érdekében, hogy az ne veszítse el gazdasági értékét. Az irányelvnek való megfelelés érdekében olyan szabályozás kialakítása volt indokolt, amellyel az ilyen veszteségek minimálisra csökkenthetők. Az ennek megfelelő rendelkezést a Be. új 160/A. §-a tartalmazza.

A Javaslat a Btk.-módosítással külön §-ban szabályozza a vagyonelkobzás egy speciális fajtáját.

Az (1) bekezdés rendelkezik azokról az esetekről, amelyek jelenleg is a Btk. részét képezik, és amelyeket a hatályos törvény 74. § (1) bekezdésének *b)* és *c)* pontja foglal magában. Eszerint a bünszervezetben való részvétel, a kábítószer forgalomba hozatala, illetve az azzal való kereskedés, továbbá az üzletszerűen vagy bünszövetségben elkövetett embercsempészség elkövetésének ideje alatt szerzett vagyon vagyonekobzását el kell rendelni.

Újdonságot jelent azonban a 74/A. § (2) bekezdése. A Btk. ilyen irányú módosítása a 2014/42/EU irányelvnek való megfelelés érdekében vált szükségessé.

A kiterjesztett hatályú elkobzás 2014/42/EU irányelvben meghatározott funkciója a bűnözés elleni hatékony küzdelem érdekében az, hogy az elkövető bűnösségének megállapítása esetén a konkrét bűncselekménnyel kapcsolatos vagyon mellett meghatározott feltételek esetén az elkövető további vagyona is elkobozható legyen.

A 2014/42/EU irányelv alapján meghatározott bűncselekmények miatt indult büntetőeljárásban a kiterjesztett hatályú vagyoneklobzást lehetővé kell tenni, amennyiben a bíróság úgy véli, hogy az adott vagyon valamilyen más bűncselekményből származik. Ez nem jelenti azt, hogy megállapítást kell nyernie annak, hogy az adott vagyon milyen konkrét bűncselekményből származik. Elegendő, ha ésszerűen feltételezhető, hogy az adott vagyont valamilyen bűncselekmény – és nem más, jogszerű tevékenység – útján szerezték. Ebben az összefüggésben a bíróságnak mérlegelnie kell az eset konkrét körülményeit, ideértve azokat a tényeket és rendelkezésre álló bizonyítékokat, amelyek alapján a kiterjesztett hatályú elkobzásról szóló határozat meghozható. Az a tény, hogy az adott személy vagyona aránytalanul nagy a jogszerű jövedelméhez képest, egyike lehet azoknak a tényeknek, amelyek alapján a bíróság levonhatja azt a következtetést, hogy a vagyon bűncselekményből származik. Az irányelv azt is megengedi, hogy a tagállamok olyan követelményt is meghatározzanak, miszerint egy bizonyos időtartamon át a vagyon bűncselekményből származónak minősülhet.

A 2014/42/EU irányelvnek való megfelelés érdekében tehát a Btk. kiegészítése vált szükségessé. Az új rendelkezések alapján vagyoneklobzás tárgyát képezheti az a vagyon, amelyet a 74/A. § (2) bekezdésében felsorolt, magas látenciával jellemezhető bűncselekmények elkövetője a büntetőeljárás megindítását megelőző öt évben szerzett, és amely valamilyen bűncselekményből származott. Annak érdekében, hogy a kiterjesztett hatályú elkobzás illeszkedjen az elévülés jogintézményéhez, indokolt a vagyonszerzés időbeli korlátjaként az elévülés minimumát, azaz az öt évet meghatározni. Ezzel a vagyonszerzés időbeli behatárolására megállapított ötéves időszak egyfelől összhangban van az elkobzás esetén már ismert, a Btk. 72. § (7) bekezdésében meghatározott azon időkorláttal is, amely alapján nincs helye elkobzásnak a cselekmény büntethetőségének elévülésére megállapított idő, de legalább öt év elteltével. Másfelől a módosításban megjelölt ötéves időszak az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 164. §-ban meghatározott, az adó megállapításához és az adótartozás végrehajtásához való jog elévülésének szabályaival is összhangban van, illetve azoknál kedvezőtlenebb körülményeket nem teremt. Az Art. az adó megállapításához és az adótartozás végrehajtásához való jog elévülését főszabályként ötéves időtartamhoz kapcsolja, azonban rendelkezik az elévülést megszakító körülményekről és az elévülés nyugvásáról is. Az elévülésnek az Art. 164. § (1a) bekezdés a)-e) pontjaiban megállapított különleges szabályai alapján, a bíróság által jogerősen megállapított, a Btk. szerinti csalás, költségvetési csalás, a 2013. június 30-ig hatályban volt korábbi Btk. szerinti költségvetési csalás, csalás, továbbá annak a 2011. december 31-ig hatályban volt rendelkezései szerinti jogosulatlan gazdasági előny megszerzése, adócsalás, munkáltatással összefüggésben elkövetett adócsalás, vagy a 2005. szeptember 1-ig hatályban volt rendelkezései szerinti társadalombiztosítási, egészségbiztosítási vagy nyugdíjjárulék-fizetési kötelezettség megsértése, csődbűncselekmény esetén - ha azt adóra, járulékra, vagy költségvetési támogatásra követték el - az adó megállapításához való jog nem évül el mindaddig, amíg a bűncselekmény büntethetősége el nem évül.

A vagyoneklobzás lehetséges tárgya azon vagyon, amelyet az elkövető a fenti időszakban úgy szerzett, hogy azt az igazolható jövedelme alapján törvényesen nem tehetett volna meg. Az elkövető vagyoni helyzete, személyi körülményei és az igazolható jövedelme közötti feltűnő aránytalanságot a nyomozó hatóságnak, ügyésznek kell bizonyítania, egyébként a Btk.-ban korábban bevezetett bizonyítási teher megfordítása a kiterjesztett hatályú vagyoneklobzás ezen esetkörére is irányadó.

A 74/A. § (2) bekezdésében megjelenő bűncselekményi listát a Javaslat elsősorban az 2014/42/EU irányelv 3. és 5. cikkében meghatározottak szerint állította össze. Az itt felsorolt bűncselekmények egyrészt megfeleltethetők az irányelvben szereplő uniós jogi aktusokban szabályozott bűncselekményeknek. A Javaslat az egyes bűncselekmények elkövetési magatartásait az alapján szelektálta, hogy melyek azok, amelyek gazdasági hasznot vonhatnak maguk után, tehát potenciálisan vagyonekobbzás tárgyai lehetnek. A gazdasági haszon, mint a kiterjesztett hatályú vagyonekobbzás egyik feltétele ugyanis megjelenik az irányelvben. A listában megjelenő bűncselekmények másik része olyan súlyos cselekményeket ölel fel (különösen nagy vagy különösen jelentős értékre, bünszervezetben elkövetett sikkasztás, különösen nagy vagy különösen jelentős kárt okozó, bünszervezetben elkövetett csalás, különösen nagy vagy különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó, bünszervezetben elkövetett gazdasági csalás, különösen nagy vagy különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó, bünszervezetben elkövetett hűtlen kezelés, bünszervezetben elkövetett költségvetési csalás), amelyeknek feltüntetése súlyosságuk okán vált szükségessé.

Végül ki kell térni arra is, hogy bár a 74/A. § (1) és (2) bekezdése között átfedés tapasztalható, azonban a két rendelkezés külön-külön fenntartása mégis indokolt. A hatályos törvényben is megjelenő, a módosítás (1) bekezdésében foglalt rendelkezések célja ugyanis az, hogy a szervezett és a határokon átnyúló bűnözés elleni küzdelem jegyében a bünszervezeteket megfossa vagyoni alapjuktól, hatékony fellépést biztosítson a kábítószer kereskedőkkel és az embercsempészekkel szemben a bűncselekmény elkövetésének ideje alatt megszerzett vagyonuk, jövedelmük elkobzásával. Ebben az esetben a nyomozóhatóságnak az adott vagyonnal kapcsolatban azt kell bizonyítania, hogy azt a meghatározott bűncselekmények, bűncselekmény-sorozat elkövetésének ideje alatt szerezték. Ez az időtartam akár lehet öt évnél hosszabb is, valamint nem kell bizonyítani a vagyoni helyzet és az életvitel, illetve a legális jövedelem közötti különös aránytalanságot. Az (1) bekezdés szerinti kiterjesztett vagyonekobbzás esetén a terhelt azt bizonyíthatja, hogy az adott vagyon nem bűncselekményből származik.

A (2) bekezdés arra ad lehetőséget, hogyha a vagyon szerzési időpontját az (1) bekezdés szerint nem lehet bizonyítani, azonban azt igen, hogy az elkövető vagyoni helyzete nincs arányban a hatóságok, a bíróság számára elérhető adatok alapján jogszerűen igazolható jövedelemmel, akkor a tételesen felsorolt bűncselekmények miatt folytatott büntetőeljárás időpontját megelőző öt évben szerzett vagyon elkobozható legyen akkor is, ha az nem az adott büntetőeljárás alapjául szolgáló bűncselekményből származik. A terhelt természetesen ebben az esetben is bizonyíthatja azt, hogy a vagyon nem bűncselekményből származik.

A 45. és a 47. §-hoz

A büntetőeljárás során és az európai elfogatóparancshoz kapcsolódó eljárásokban ügyvédi segítség igénybevételéhez való jogról, valamint valamely harmadik félnek a szabadságelvonáskor történő tájékoztatásához való jogról és a szabadságelvonás ideje alatt harmadik felekkel és a konzuli hatóságokkal való kommunikációhoz való jogról szóló 2013. október 22-i 2013/48/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: 2013/48/EU irányelv) átültetési határideje 2016. november 27-én jár le. A tagállamoknak eddig az időpontig kell nemzeti jogszabályaikat összhangba hozni az irányelv rendelkezéseivel.

A 2013/48/EU irányelv 3. cikk (3) bekezdése előírja a tagállamok azon kötelezettségét, hogy a terhelték számára biztosítsák a védői segítség igénybevételéhez való jogot. Ez a jog az irányelv alapján jelenti egyrészt a terhelt és védő közötti érintkezést és

kommunikációt, a védőnek a kihallgatáson történő jelenlétét és aktív részvételét, másrészt a védőnek bizonyos nyomozási és bizonyítékgyűjtési cselekményeken való jelenlétét. A 2013/48/EU irányelv 3. cikk (6) bekezdése azonban lehetőséget ad a tagállamok számára, hogy bizonyos, az irányelvben meghatározott feltételek esetén eltérjenek e jog alkalmazásától. Tekintettel arra, hogy a (6) bekezdés a) pontjában szereplő eltérési oknak („sürgősen meg kell akadályozni a valamely személy életét, szabadságát vagy testi épségét fenyegető, súlyosan hátrányos következmények bekövetkeztét”) a Be. 185. § (1) bekezdése nem felelt meg teljes mértékben, indokolt a rendelkezés módosítása arra utalással, hogy nemcsak a tanú zártan kezelt adatainak ismertté válása, hanem az eljárásban részt vevő személy védelme általában alátámasztja a nyomozási cselekményről való értesítés mellőzését.

Ez a módosítás indokolja azt is, hogy a Be. 185. § (3) bekezdése alapján a nyomozási cselekmény helyszínéről az eljárást akadályozó személy mellett eltávolítható legyen az is, aki a Be. alapján egyébként nem vehet részt a nyomozási cselekményen, vagy akinek a nyomozási cselekményről való értesítését mellőzni kell.

A 2013/48/EU irányelv 8. cikk (2) bekezdése előírja továbbá, hogy az eltérést lehetővé tevő határozat ellen bírósági felülvizsgálatot kell biztosítani. Erre figyelemmel indokolt a Be. 196. § (6) bekezdésének pontosító jellegű módosítása a támadható határozatok körére vonatkozóan, illetve ehhez kapcsolódóan egy új rendelkezés beiktatása a Be. 185. §-ába, amely előírja, hogy a nyomozási cselekményről való értesítés mellőzését – ha a gyanúsított vagy a védő ezt indítványozza – utólag határozatba szükséges foglalni.

A 46., a 48-49. és a 97. §-hoz

Abban az esetben, amikor a külföldi államban halasztott kiadatást [Nbjt. 29. (1) bekezdés] vagy halasztott átadást [EUTv. 22. § (1) bekezdés] rendelnek el abból a célból, hogy a külföldi büntetőeljárást lefolytassák a terhelttel szemben, vagy a külföldön kiszabott szabadságvesztését letöltse az elítélt, előfordulhat, hogy a halasztás több évig vagy évtizedig is eltart. A hatályos szabályozás alapján ilyen esetben a magyar hatóságok lényegében tehetetlenek, az eljárás a terhelt távollétében nem folytatható, a terhelttel szemben eljárási cselekmény érdemben nem végezhető, így a bűncselekmény – vagy adott esetben a büntetés végrehajtásának – elévülési ideje akadálytalanul telik el, és eredményezi a terhelt indokolatlan mentesülését a büntetőjogi felelősségre vonás alól.

Erre tekintettel indokolt áttekinteni és átalakítani a terhelt halasztott átadása esetén alkalmazható szabályok rendszerét.

A külföldön ismert helyen tartózkodó terhelt esetében az eljárás felfüggesztésére a Be. 188. §-a alapján csupán határidő tűzésével, legfeljebb egy év időtartamra kerülhet sor. A halasztott átadás esetén ugyanakkor a terhelt hazatérése nem a terhelt akaratán múlik. Ezért módosítani kell a Be.-nek az eljárás felfüggesztését szabályozó rendelkezéseit, azaz a nyomozás felfüggesztése tekintetében a Be. 188. § (1) bekezdését, illetve a bírósági szakaszba került büntetőeljárás felfüggesztéséről szóló 266. § (3) bekezdését. Az új rendelkezések halasztott átadás esetén határidő tűzése nélkül teszik felfüggeszhetővé az eljárást, amely lehetőség a Btk. 28. § (2) bekezdésének együttes alkalmazásával azt eredményezi, hogy ilyen esetben a kiadatás és az átadás elhalasztásának időtartama az elévülés határidejébe ne számítson be. E rendelkezés egyúttal annak eljárásjogi megoldását is biztosítja, ha a terhelt ideiglenes átadására kerül sor, és így vele szemben az eljárás meghatározott időtartamban a jelenlétében is folytatható.

A nemzetközi és az európai elfogatóparanccsal szemben támasztott arányosság biztosítása végett e körben a távollétes eljárás szabályainak átalakítása is indokolt volt, hogy a külföldön fogvatartásban lévő terhelt esetében – ha cselekmény jellege, illetve tárgyi súlya okán a terhelt jelenlétének biztosítása nem szükséges – a bíróság a terhelt távollétében is eljárhasson. Ezt teszi lehetővé a Be. 532.§ (1) bekezdés új *d)* pontja.

A Javaslát módosítja a Be. 532. § (1)–(4) bekezdését is. Ezek a rendelkezések azt szabályozzák, hogy az ügyész mely esetekben indítványozhatja a tárgyalásnak a vádlott távollétében történő megtartását akkor, ha a terhelt külföldön ismert helyen tartózkodik. Az (1) bekezdés *a)* pontja kapcsán kiemelés érdemel a második fordulat. Ez arra az új rendelkezésre tekintettel került megfogalmazásra, amely szerint ha a vádirat benyújtását megelőzően nemzetközi elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a vádiratban az ügyész végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására nem tett indítványt, a nemzetközi elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni. Előfordulhat tehát, hogy a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátásának a vádirat benyújtása előtt nem lenne törvényi akadálya, de azt az ügyész azért nem indítványozza, mert az eljárás adatai alapján a vádiratban végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására irányuló indítványt nem tervez előterjeszteni. Annak érdekében, hogy ebben az esetben az ügyész ne legyen arra kötelezve, hogy a távollétes eljáráshoz főlegesen kelljen indítványoznia a nemzetközi elfogatóparancs kibocsátását, szükséges volt az *a)* pontba ezt a rendelkezést is beilleszteni.

A külföldön lévő terhelttel szemben lefolytatható eljárás szabályainak módosításával a külön eljárás alkalmazásának lehetősége lényegesen kiszélesedett. A módosítások célja, hogy a külföldi elfogatóparancs kibocsátása ne legyen szükségszerű kelléke a távollétes eljárásnak, illetve megoldja azokat a gyakorlatban felmerült problémákat, amikor a terheltet elfogták de kiadatására, illetve átadására valamilyen okból nem kerülhet sor (indokolatlanul húzódik az eljárás, vagy halasztott átadásról születik döntés).

A külföldi elfogatóparancs kibocsátásának szigorodásával, illetve a távollétes eljárás kiszélesítésével a Be. 266. § (4) bekezdésének módosítása is szükségessé vált. E módosítással – az eddigi kötelező rendelkezésekkel ellentétben – a külföldön szabadlábban, illetve fogvatartásban lévő terhelt esetén a bíróság döntésétől függ, hogy az eljárást felfüggeszti a 266. § (3) bekezdés *a)* vagy *d)* pontja alapján, illetve a büntetőeljárás átadását kezdeményezi, vagy az eljárás terhelt távollétében történő lefolytatásának lehetőségéről az ügyészt tájékoztatja.

Ugyanakkor nem mellőzhető az ismert helyen tartózkodó terhelt esetében a terhelt tárgyaláson való jelenléte jogának biztosítása. Ha a külföldön tartózkodó terhelt szabadlábban tartózkodik – minthogy külföldi elfogatóparancs kibocsátására már nem minden esetben van szükség, illetve lehetőség – az ügyészi vádemeléshez annak lehetőségét kell megteremteni, hogy a terhelt az eljárás folytatásáról tudomást szerezzen. Ez szabadlábban lévő terhelt esetében szabályszerű idézéssel biztosítható. Ha a szabályszerű idézés ellenére a nyomozás során a terhelt nem jelenik meg, a Be. 532. § (1) bekezdés *a)* pontjának *aa)* alpontja alapján megnyílik annak lehetősége, hogy a távollétében folytatható legyen az eljárás. Ilyenkor a terhelt által megismert büntetőeljárásban, amelyben a részvételtől a terhelt önként zárkózott el, a tárgyaláshoz való jog a perújítás útján biztosítható. Meg kell jegyezni, hogy a távollétes eljárás lefolytatásának lehetőségét ilyen esetben alapvetően az indokolja, hogy a külföldön tartózkodó terhelt idézéssel szembeni mulasztása nem szankcionálható, és Magyarországra

történő szállítására kizárólag külföldi elfogatóparancs alapján, kiadatási vagy átadási eljárás keretében lenne lehetőség. Amennyiben a terhelt az idézés ellenére nem jelenik meg, úgy a Be. általános szankciói nem érvényesíthetők, ugyanakkor esetenként a bűnüldözési érdek indokolhatja a büntetőeljárás lefolytatását. Így külföldi elfogatóparancs kibocsátásának, vagy más következmények alkalmazhatóságának hiányában a távollétes eljárás lehetősége tekinthető az idézéssel szembeni mulasztás jogkövetkezményének.

A Be. 532. § (1) bekezdés *a)* pontjának *aa)* alpontját – ha annak alkalmazására a (2) bekezdés alapján a bírósági eljárásban kerül sor – el kell határolni a Be. 279. § (3) bekezdésében foglalt lehetőségtől. Ha ugyanis a szabadlábon tartózkodó terhelt a tárgyaláson való jelenlétről kifejezett lemond az eljárás – akár a külföldön tartózkodó terhelt vonatkozásában is – az általános szabályok szerint folyik. Ezzel szemben a Be. 532. § (1) bekezdés *a)* pontjának *aa)* alpontja alapján idézést mulasztó terhelt esetében a külön eljárás lefolytatására kerül sor.

Lényegesen összetettebb ugyanakkor a tárgyaláshoz való jog biztosítása a külföldön fogvatartásban lévő terhelt esetén, hiszen amennyiben a terhelttel szemben nincs helye külföldi elfogatóparancs kibocsátásának, vagy annak végrehajtása akadályba ütközik, úgy a terheltnek érdemben nincs lehetősége arra, hogy tárgyaláshoz való jogával éljen. Hiányzik tehát az az önkéntesség, amely a Be. 532. § (1) bekezdés *a)* pontjának *aa)* alpontja esetében lehetővé teszi a távollétes eljárás lefolytatását az egyébként elérhető, de a tárgyalási részvételre nem kötelezhető terhelt esetében. A külföldön fogvatartásban lévő terhelt esetében, részben az idézés szabályaira figyelemmel, a Be. 279. § (3) bekezdése alkalmazásának nem lehet helye. Minderre figyelemmel a Javaslat a külföldön fogvatartásban lévő terhelt esetében bevezeti a hozzájárulás intézményét. A Javaslat a terhelt tárgyaláshoz való jogát azzal biztosítja, hogy a (3) bekezdés alapján a távollétes eljárás lefolytatására a külföldön fogvatartásban lévő terhelt esetén csak a terhelt hozzájárulása esetén van lehetőség. Ennek hiányában az eljárást fel kell függeszteni.

Az 50-51. §-hoz

A Javaslat e rendelkezései jogharmonizációs záradékot, illetve szövegcsereére és hatályra vonatkozó rendelkezést tartalmaznak.

Az 52-53. §-hoz

A Btk. korábbi tőkebefektetési csalásra vonatkozó tényállásának hatályon kívül helyezése és a Btk. 411. §-ban szereplő új tényállás, a tiltott piacbefolyásolás miatti módosítással összefüggő módosítást tartalmazó rendelkezések.

Az 54. §-hoz

Az 54. § (2) bekezdéséhez

A kiadatási és átadási eljárásban alkalmazható enyhébb kényszerintézkedések bevezetésével szükségessé vált a fogolyszökés (Btk. 283. §) tényállásának kiegészítése. A kiadatási, illetve átadási eljárásban korábban elrendelt letartóztatás (ideiglenes kiadatás vagy átadási letartóztatás, kiadatás vagy átadási letartóztatás) esetén a kényszerintézkedéssel érintett szökése a Btk. 283. § (1) bekezdése alapján eddig is büntethető volt, az új, enyhébb

kényszerintézkedésekből történő szökés ugyanakkor a (2) bekezdés alapján nem büntethető részben a külön nevesített kényszerintézkedésekre, részben pedig a célzatra figyelemmel.

Az „ellene folytatott büntetőeljárás alól kivonja magát” tényállási elem értelmezése a kiadatási, illetve átadási eljárás esetében önmagában is gyakorlati nehézséget jelent, továbbá kiadatási és átadási eljárásra büntetés végrehajtása végett is sor kerülhet, ahol a terhelt értelemszerűen nem a büntetőeljárás alól vonja ki magát, hanem a büntetés végrehajtása alól.

Az 54. § (3) bekezdéséhez

A rasszizmus és az idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló 2008/913/IB tanácsi kerethatározat (a továbbiakban: 2008/913/IB tanácsi kerethatározat) 10. cikke előírja a tagállamok számára, hogy meghozzák azokat az intézkedéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a kerethatározat rendelkezéseinek 2010. november 28-ig megfeleljenek. A magyar jogszabályok uniós joggal való összeegyeztethetőségének vizsgálatakor az Európai Bizottság úgy látta, hogy a magyar büntető törvényi szabályozás nem megfelelő, tekintettel arra, hogy

a) a Btk. 332. §-a a „gyűlöletre uszítás” cselekményét tartalmazza ugyan, azonban a joggyakorlat által kialakított értelmezés alapján valójában az erőszakra uszítást rendeli csak büntetni, míg a kerethatározat 1. cikk (1) bekezdés *a)* pontja a „nyilvánosság előtt erőszakra vagy gyűlöletre uszítás” cselekményét rendeli büntetni, illetve

b) a Btk. 332. §-a a „csoport” elleni uszítás, míg a kerethatározat 1. cikk (1) bekezdés *a)* pontja a „csoportjával vagy e csoport valamely tagjával szemben” megfogalmazást használja.

A Bizottság 2015 decemberében 8186/2015/JUST számon EU Pilot eljárást indított Magyarország ellen a 2008/913/IB tanácsi kerethatározat magyarországi átültetése tárgyában.

A fentiekre figyelemmel indokolt tehát a közösség elleni uszítás törvényi tényállásának (Btk. 332. §) módosítása.

Mivel a joggyakorlatban nem merül fel probléma a csoport, illetve a csoport tagjának büntetőjogi védelme vonatkozásában, azaz az adott személy is védelmet élvez, amennyiben az őt ért inzultus a törvényben meghatározott valamely csoporthoz való tartozása miatt, vagy részben amiatt történt, a csoport tagjának törvényben való megjelenítése az egyértelműsítést szolgálja.

Bár a Btk. 332. §-a szerinti gyűlöletre uszítás az Alkotmánybíróság vonatkozó határozatainak értelmében és a jelenlegi bírói joggyakorlat mellett valójában erőszakra uszítást jelent, a Bizottság álláspontja szerint a kerethatározatnak való megfelelés érdekében nem mellőzhető a gyűlöletre uszítás fogalmának az erőszak konkrét veszélyével való összekapcsolásán alapuló értelmezés meghaladása, azaz annak biztosítása, hogy a tényállás a gyakorlatban a jelenlegi értelmezés szerint biztosított erőszakra való uszítás mellett a jövőben az európai uniós és nemzetközi értelmezésnek megfelelő gyűlöletre uszítás esetén is alkalmazható legyen.

Erre figyelemmel a Javaslát a jelenlegi elkövetési magatartást bővíti oly módon, hogy az erőszakra uszítást is megjeleníti, amellyel egyértelművé válik, hogy a gyűlöletre uszítás és az erőszakra uszítás nem azonos fogalmak. A gyűlölet kettős természetű, egyrészt fellobbanó

heves indulati állapotot, másrészt tartós érzelmi beidegződést is jelenthet; mindkét esetben határozott és tudatos érzelemről van szó. A Javaslat szerinti gyűlöletre uszítás – amely a hatályos szabályozás alkotmánybírói és jogalkalmazói értelmezéséhez képest előrehozott büntetőjogi védelemnek tekinthető – tehát nem jelenti egyértelműen az erőszak közvetlen veszélyét, illetve az erőszakos jellegű konkrét sérelem reális lehetőségét, ez utóbbit a Javaslat az „erőszakra uszít” fordulattal fedi le.

Az Alkotmánybíróság több évtizedes gyakorlatára – és az ezen időszak alatt mindig szem előtt tartott „*clear and present danger*” elvre – figyelemmel kijelenthető, hogy a közrend elvont veszélyeztetése nem alapozhat meg büntetőjogi felelősségre vonást, a köznyugalomnak csak egy bizonyos mérték fölötti megzavarása járhat a szabad véleménynyilvánításhoz való jog korlátozásával (jelen esetben büntetőjogi szankcióval). A Javaslat ezért a rendelkezés részévé teszi a köznyugalom megzavarására alkalmas módon történő elkövetést a gyűlöletre uszítás elkövetési magatartás esetében.

A Btk. számos olyan rendelkezést tartalmaz, amely alapján egyes magatartások csak akkor büntethetők, ha azokat köznyugalom megzavarására alkalmas módon fejtették ki, ezért ezen új tényállási elem bírói gyakorlat általi értelmezése nem okoz jogalkalmazási problémát. Lehetővé válik ugyanakkor az is, hogy a bíróságok elé csak azok az ügyek kerüljenek, amelyek valódi büntetőjogi relevanciával bírnak. Ez a megoldás nem ellentétes az uniós joggal sem, tekintettel arra, hogy a kerethatározat 1. cikk (2) bekezdése szerint a tagállamok dönthetnek úgy, hogy kizárólag azt a cselekményt büntetik, amely a közrend megzavarására alkalmas vagy fenyegető, gyalázkodó vagy sértő jellegű.

A módosítással a Javaslat megerősíti annak a lehetőségét, hogy a nemzetközi elvárásokkal harmonizáló, egyszersmind a magyar büntetőjogi hagyományokkal összeegyeztethető rendelkezés kerüljön a Btk.-ba, miközben lehetővé válik, hogy a joggyakorlat pontosabb, újabb szemléletű értelmezési irányvonalat nyisson meg. Mindezek mellett a módosítás azon korábbi jogalkotói szándék további erősítését is szolgálja, amelyet Magyarország Alaptörvényének negyedik módosítása a IX. cikk kiegészítése révén már megkezdett, biztosítva ezzel a gyűlöletbeszéddel szembeni hatékonyabb, komplexebb fellépést.

Az 54. § (4)-(10) bekezdéséhez

1. Az Európai Unió tagállamai 2014-ben fogadták el a piaci visszaélésekről (piaci visszaélésekről szóló rendelet), valamint a 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2003/124/EK, a 2003/125/EK és a 2004/72/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. április 16-i 596/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet (a továbbiakban: piaci visszaélésekről szóló rendelet). Ezzel egy időben elfogadásra került a piaci visszaélések büntetőjogi szankcióiról (piaci visszaélésekről) szóló 2014. április 16-i 2014/57/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: piaci visszaélésekről szóló irányelv). A piaci visszaélésekről szóló rendelet 2016. július 3-tól válik a magyar jogrendszer részévé, ettől az időponttól kezdve közvetlenül alkalmazandó. A piaci visszaélésekről szóló irányelv átültetési határideje 2016. július 3-án jár le.

A piaci visszaélésekről szóló rendelet célja, hogy a piac integritásának és a befektetők védelmének érdekében megerősítse a már korábban létező szabályozási kereteket, amelyeket a bennfentes kereskedelemről és a piaci manipulációról szóló, 2003. január 28-i 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv biztosított. Amíg a rendelet magában foglalja a piaci

visszaélésekkel kapcsolatos adminisztratív szankciókat, addig a rendeletet kiegészítő irányelv lefekteti azt a kívánalmat, hogy a tagállamok közös szabályokat alkalmazzanak a legsúlyosabb, piacokat sértő bűncselekmények büntetőjogi szankcióinak minimum szintjére vonatkozóan. Az Európai Bizottság által korábban készített hatástanulmány szerint ugyanis a korábbi uniós és az azokat átültető nemzeti szabályok, és a piac megsértése esetén kiszabható tagállami szankciók elégtelenek voltak, visszatartó erejük csekély volt, ez a tény pedig nem tette lehetővé a 2003/6/EK irányelv hatékony végrehajtását.

A piaci visszaélésekről szóló irányelv jogalapját az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 83. cikk (2) bekezdése képezi. E rendelkezés egy szubszidiárius cikk, a célja, hogy egy másik jogi eszköz – jelen esetben a piaci visszaélésekről szóló rendelet – hatékony érvényesülését biztosítsa. A piaci visszaélésekről szóló irányelv arra kötelezi a tagállamokat, hogy bizonyos, a piaci visszaélésekről szóló rendeletben szabályozott piaci visszaéléseket megvalósító magatartásokat szándékos elkövetés esetén legalább a súlyosabb esetekben bűncselekménynek tekintsenek, és megállapítja e bűncselekményekre vonatkozóan a szankciók minimumszabályait. Ez alapján a bennfentes kereskedelem, valamint más személy bennfentes kereskedelemben való részvételre felhívása vagy erre rábírása, a bennfentes információk jogosulatlan közzététele, illetve a piaci manipuláció súlyosabb eseteit szándékos elkövetés esetén bűncselekménynek kell tekinteni.

A piaci visszaélésekről szóló irányelv átültetése kapcsolódik továbbá a pénzügyi eszközök piacairól, valamint a 2002/92/EK irányelv és a 2011/61/EU irányelv módosításáról szóló 2014. május 15-i 2014/65/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvhez (a továbbiakban: MiFID II irányelv), tekintettel arra, hogy a piaci visszaélésekről szóló irányelv fogalomhasználata jelentősen épít a MiFID II irányelvben meghatározott fogalmakra.

A Btk. 410. §-a szerinti bennfentes kereskedelem hatályos tényállása a piaci visszaélésekről szóló irányelv 3. cikkében meghatározott eseteket csak részben fedi le, ezért indokolt a tényállás módosítása. A piaci visszaélésekről szóló irányelv 3. cikke értelmében a bennfentes kereskedelem, valamint más személy bennfentes kereskedelemben való részvételre felhívása vagy erre rábírása szándékos elkövetés esetén legalább a súlyosabb esetekben bűncselekményként kell, hogy minősüljön. Ezt követően az irányelv azt részletezi, hogy milyen magatartások minősülnek bennfentes kereskedelemnek, illetve, hogy milyen személyi kör figyelembevétele irányadó a bennfentes információt felhasználó, azaz a bűncselekményt elkövető személy tekintetében.

A Javaslat nem tesz különbséget az elkövetőre vonatkozó személyi kör [3. cikk (3) bekezdés] kapcsán, ezért használja az „aki” kitélt, ami azt jelenti, hogy a bűncselekmény elkövetője bárki lehet, aki bennfentes információ birtokában van, és azt felhasználja.

Az elkövetés tárgya a bennfentes információval érintett pénzügyi eszköz. A pénzügyi eszköz fogalmát a magyar jogban jelenleg a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Bszt.) 6. §-a tartalmazza. Mivel az irányelv 1. cikk (2) és (3) bekezdése a fogalomra vonatkozó szűkítő feltételeket tartalmaz, indokolt volt a Btk. 414. § (1) bekezdésében egy új fogalom bevezetése, így a büntetőjogi fenyegetettség kizárólag az ott megjelölt esetekben és az ott megjelölt pénzügyi eszközökre irányadó. Ennek alapján

- a részvény-visszavásárlási programok keretében bonyolított, saját részvényekre vonatkozó ügyletek és az értékpapírokkal vagy kapcsolódó eszközökkel értékpapírok stabilizálása céljából folytatott ügyletek;
- az olyan ügyletek, megbízások vagy magatartások, amelyek monetáris, árfolyam- és államadósság-kezelési politika keretében valósulnak meg;
- a kibocsátási egységeket érintő, az Unió éghajlat-politikájának végrehajtására irányuló tevékenységek; valamint
- a közös uniós agrárpolitika és a közös uniós halászati politika keretében végrehajtott tevékenységek

nem esnek a büntetőjog által szankcionálandó magatartások közé, mivel a piaci visszaélésekről szóló rendelet 5. és 6. cikke menetességet állapít meg velük kapcsolatban.

Az irányelv 3. cikk (2) és (4) bekezdése alapján az új 410. § (1) bekezdés *a*) pontjában bűncselekménynek minősül a bennfentes információ felhasználásával saját vagy más nevében a bennfentes információval érintett pénzügyi eszközre vonatkozó ügylet kötése, ügyletkötésre megbízás adása, megbízás visszavonása vagy módosítása. Az irányelv alapján ugyan nem kötelezettség, azonban szakmai álláspont alapján ugyancsak bűncselekménynek kell tekinteni azt is, ha az elkövető a bennfentes információval érintett pénzügyi eszközre ajánlatot rögzít, visszavon vagy módosít. Ennek alapvető indoka az, hogy bennfentes kereskedelmet nem csupán ügylet kötésével, hanem saját számla ellenében, nem ügyfélmegbízáshoz kötődően, hanem a befektetési szolgáltató saját ajánlatával is meg lehet valósítani.

Az új 410. § (1) bekezdés *b*) pontja az irányelv 3. cikk (6) bekezdésének való megfelelést szolgálja. Az *e* pontban részletezett felhívás, rábírás elkövetési magatartások előkészületi, részesi jellegű magatartások, amelyeket azonban a törvény *sui generis* önálló bűncselekménynek tekint.

Az új 410. § (2) bekezdésében felsorolt minősített esetek meghatározásának indoka, hogy a hivatalos személyekbe és az adott szakma szakembereibe vetett bizalom sérül, ha ilyen személyek követik el a bennfentes kereskedelmet, ezért a súlyosabb büntetési tétel esetükben indokolt. Ugyancsak súlyosabb büntetéssel büntetendő az, aki a bűncselekményt úgy követi el, hogy az érintett ügylet vagy ügyletek, megbízás vagy megbízások abszolút értéke különösen nagy (ötvenmillió-egy és ötszázmillió forint között) vagy ezt meghaladó értékű. A (2) bekezdésben felsorolt minősített esetek teljesítik az irányelv 7. cikk (1) és (2) bekezdésében megjelölt azon követelményt, hogy a szankció hatékony, arányos és visszatartó erejű legyen, továbbá, hogy bűncselekményre vonatkozó szankció szabadságvesztés, amelynek felső határa legalább négy év.

2. A piaci visszaélésekről szóló irányelv 4. cikke határozza meg azt a kötelezettséget, hogy a bennfentes információ jogosulatlan közzétételét szándékos elkövetés esetén legalább a súlyos esetekben bűncselekménynek kell tekinteni. A jogszabály előkészítőjének véleménye és a szakma álláspontja alapján ilyen súlyos esetnek minősül, ha a bennfentes információ közzététele jogtalan előny szerzése vagy jogtalan hátrány okozása céljából történik, illetve, ha az ily módon elkövetett bűncselekmény folytán a bennfentes információ nagy nyilvánosság számára hozzáférhetővé válik. A bennfentes információ jogosulatlan közzététele célzatos cselekmény, ahol az elkövetési magatartásnak jogtalan hátrány okozására vagy jogtalan előny szerzésére kell irányulnia. A jogtalan hátrány az elkövetési magatartáshoz kapcsolódó olyan következmény, amikor a bűncselekménnyel okozati összefüggésben, az elkövetőn kívül bárki más, valamilyen szempontból kedvezőtlenebb helyzetbe kerül, mint amiben a bűncselekmény elkövetése előtt volt. Ezzel szemben a jogtalan előny a cselekmény után, akár az elkövetőnél,

akár másnál megjelenő kedvezőbb helyzet a bűncselekmény elkövetésével összefüggésben. Mindkettő lehet vagyoni és nem vagyoni (pl. személyes, erkölcsi), mindkettő jogtalan kell, hogy legyen, és az előny nem lehet az elkövetési magatartás „ellenértéke”, hiszen akkor vesztegetés valósulna meg. A cselekmény csak szándékosan követhető el, sőt a célzatra figyelemmel csak egyenes szándékkal.

A tényállásban az illetéktelen személy vagy személyek kiemelése azt jelenti, hogy a több személynek való átadás is egy rendbeli lesz, nem pedig halmazat.

Súlyosabban – három évig terjedő szabadságvesztéssel – büntetendő a bennfentes információ jogosulatlan közzététele, ha azzal a bennfentes információ a nagy nyilvánosság számára – például médián, interneten keresztül – hozzáférhetővé válik.

A rendelkezés megfelel továbbá az irányelv 7. cikk (1) és (3) bekezdésében a bűncselekményre irányadó szankcióra meghatározott követelményeknek. Eszerint hatékony, arányos és visszatartó erejű büntetőjogi szankcióval kell sújtani ilyen bűncselekmény elkövetése esetén az elkövetőt. Az irányelv alapján a szankció szabadságvesztés, amelynek felső határa legalább két év.

3. A piaci visszaélésekről szóló irányelv a piaci visszaélések elleni hatékony küzdelem és egységes fellépés érdekében meghatározza azokat a minimum szabályokat, amelyek biztosítják, hogy a tagállamok legalább a súlyos piaci visszaélések esetére hatékony és kellő visszatartó erejű büntetőjogi szankciókat vezessenek be. Fontos ugyanis, hogy piaci visszaélésre vonatkozó szabályok betartását olyan büntetőjogi szankciók segítsék elő, amelyek a közigazgatási szankciókhoz képest a társadalmi helytelenítés egy erőteljesebb formáját fejezik ki.

A piaci visszaélésekről szóló irányelv a tiltott piacbefolyásolás büntetőjogi fenyegetettségének a megteremtését a következő magatartások esetében követeli meg:

„5. cikk

Piaci manipuláció

(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a (2) bekezdésben említett piaci manipuláció szándékos elkövetés esetén legalább a súlyos esetekben bűncselekménynek minősüljön.

(2) Ezen irányelv alkalmazásában a piaci manipuláció az alábbi tevékenységeket foglalja magában:

a) olyan ügylet kötése, vételi vagy eladási megbízás adása, vagy olyan egyéb magatartás, amely:

i. hamis vagy félrevezető jelzéseket ad egy pénzügyi eszköz kínálata, kereslete vagy ára, vagy egy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet tekintetében; vagy

ii. egy vagy több pénzügyi eszköz vagy egy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet árát a szokásostól eltérő vagy mesterséges szinten rögzíti;

kivéve, ha az ügyletet megkötő, illetve a vételi vagy eladási megbízást adó személy ezt törvényes okokból tette, és az ügylet vagy a vételi vagy eladási megbízás megfelel az érintett kereskedési helyszínen elfogadott piaci gyakorlatoknak;

b) olyan ügylet megkötése, vételi vagy eladási megbízás adása vagy olyan egyéb tevékenység vagy magatartás, amely egy vagy több pénzügyi eszköz vagy kapcsolódó azonnali árutőzsdei

ügylet árát érinti, és amelynek során fiktív eszközhöz vagy a megtévesztés vagy félrevezetés egyéb formájához folyamodnak;

c) olyan információk terjesztése a médián, többek között az interneten keresztül, vagy bármely egyéb módon, amelyek hamis vagy félrevezető jelzéseket adnak pénzügyi eszközök kínálata, kereslete vagy ára, vagy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet tekintetében, illetve egy vagy több pénzügyi eszköz vagy egy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet árát a szokásostól eltérő vagy mesterséges szinten rögzítik, amennyiben az információt terjesztő személyek – saját maguk vagy más személyek számára – előnyre vagy haszonra tesznek szert az adott információ terjesztéséből; vagy

d) hamis vagy félrevezető információk továbbítása, hamis vagy félrevezető adatok közlése, illetve egy referenciaérték kiszámítását manipuláló bármely egyéb magatartás.”

A tőkebefektetési csalás tényállása ezeket az elkövetési magatartásokat nem teljes mértékben fedi le, ezért a tényállás módosítása szükséges.

A bűncselekmény megnevezése a jövőben igazodik az irányelv, illetve a pénzügyi szabályozás terminológiájához.

Az (1) bekezdésben meghatározott magatartások azokat a tiltott kereskedési tevékenységeket, módszereket ölelik fel, amelyeket a piaci visszaélésekről szóló irányelv 5. cikk (2) bekezdés a), b) és d) pontja határoz meg. A hatályos tényállás ezeket a visszaélészerű kereskedési tevékenységeket a színlelt ügylet kötésével fedi le, de csak részben. A módosítás az elkövetési magatartások meghatározását a piaci visszaélésekről szóló irányelvhez igazítja.

Tekintettel arra, hogy a pénzügyi eszközök jelentős részének árazása referenciaértékekre való hivatkozások útján történik, és ezek – kiemelten a bankközi kínálati kamatlábak – tényleges manipulálása vagy az arra irányuló törekvés súlyos hatásokkal járhat a piaci bizalomra nézve, és jelentős veszteségeket okozhat a befektetőknek, vagy torzíthatja a reálgazdaság működését, így a piaci visszaélésekről szóló rendelet a referenciaértékek manipulálásának egyértelmű tilalmát is kimondja. Piaci visszaélést valósít meg a referenciaérték manipulálása: a hamis vagy félrevezető adatok közlésével vagy információk továbbításával, minden olyan egyéb cselekménnyel, amely valamely referenciaérték kiszámításának manipulálására irányul, ideértve a referenciaérték kiszámításához alkalmazott – részben vagy egészben algoritmikus vagy ítélet-alapú – módszer manipulálását is. Ebből következően a piaci visszaélésről szóló irányelv 5. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján a referenciaértékre vonatkozó visszaélés szankcionálására külön rendelkezés szükséges. Az (1) bekezdés c) pontja szerinti elkövetési magatartás beiktatása ennek az elvárásnak felel meg.

A referenciaérték fogalmát a piaci visszaélésekről (piaci visszaélésekről szóló rendelet), valamint a 2003/6/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2003/124/EK, a 2003/125/EK és a 2004/72/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. április 16-i 596/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet (a továbbiakban: piaci visszaélésekről szóló rendelet) 3. cikk (1) bekezdés 29. pontja határozza meg.

Nem tiltott piacbefolyásolás viszont az olyan kereskedői tevékenység, amely az adott piacon elismert, bevett gyakorlatnak számít.

A tiltott piacbefolyásolás (2) bekezdés szerinti alapesete a piaci visszaélésről szóló irányelv 5. cikk (2) bekezdésének c) pontja szerinti visszaélést megjelenítő elkövetési

magatartást fedi le, amely a tőkebefektetési csalás hatályos rendelkezéseit tekintve a 411. § a) pontja szerinti elkövetési fordulattal mutat hasonlóságot.

A pénzügyi eszközök és a piac befolyásolása hamis vagy félrevezető információ terjesztésével is megvalósulhat. A hamis vagy félrevezető információ terjesztése viszonylag rövid időn belül jelentősen befolyásolhatja a pénzügyi eszközök árát. Megvalósulhat nyilvánvalóan hamis információ létrehozásával, lényeges tények szándékos elhallgatásával vagy tudottan téves információ közlésével. A piaci manipuláció e formája különösen káros a befektetők számára, mert befektetési döntéseiket téves vagy torz információkra alapozzák, amely magában hordja károsodás bekövetkezését. Egyúttal káros a kibocsátók számára is, mert rontja a velük kapcsolatban rendelkezésre álló információk iránti bizalmat.

A cselekmény csak akkor büntetendő, ha ahhoz két együttesen megvalósuló feltétel: célzat és speciális elkövetési mód kapcsolódik, vagyis azt haszonszerzés céljából és nagy nyilvánosság előtt követik el. Ez egyeztethető össze a büntetőjog ultima ratio jellegével, és áll arányban a véleménynyilvánítás szabadságának korlátozásával. A tömegtájékoztató eszközök és a világháló olyan kommunikációs csatornák, amelyeken az információ nagyon gyorsan nagyobb számú emberekhez jut el és hatásaiban nehezen visszafordítható folyamatokat indíthat el.

A bekezdés alkalmazásában információ lehet minden olyan tény vagy adat, amely a pénzügyi eszközre, illetve ezzel összefüggésben a kibocsátóra vonatkozik és az adott pénzügyi eszköz vagy kapcsolódó azonnali árutőzsdei ügylet keresleti vagy kínálati viszonyairól, árfolyamáról vagy áráról hamis vagy félrevezető jelzéseket ad, azt mesterséges vagy rendellenes szinten rögzíti. Az elkövetőnek tisztában kell lennie az információ hamis vagy félrevezető voltával, annak valóságáról – főként a híresztelés esetén – a szakmai szabályok elvárásai szerint kell meggyőződnie. A célzatra tekintettel a cselekmény csak egyenes szándékkal valósítható meg.

Újszerű a büntetőjogi szabályozásban az is, hogy az (1) és a (2) bekezdés szerinti tiltott piaci manipulációt megvalósító tevékenységek, illetve a hamis vagy félrevezető információ terjesztésének a büntethetőségét nem fűzi tényállási elemként eredmény bekövetkezéséhez. Ez a hatályos megoldáshoz képest előrehozott védelmet jelent, mivel nem teszi szükségessé az ok-okozati összefüggés kimutatását a tiltott kereskedői tevékenység, illetve a hamis vagy félrevezető információ és a konkrét befektetői magatartás (tőkebefektetés vagy befektetés csökkentése) között. A piaci manipuláció ugyanis magában hordozza azt a közvetlen veszélyt, hogy az ésszerűen eljáró befektetők e hamis vagy félrevezető jelzések, illetve információkat felhasználva és nem a valós viszonyok, reálgazdasági folyamatok alapján hozzák meg befektetési döntéseiket.

A módosítás meghagyja a hatályos elkövetési magatartások közül a 411. § a) pontja szerinti elkövetési magatartást, így a tiltott piacbefolyásolásnak három alapesete lesz. A (2) és (3) bekezdés elhatárolása a célzat és elkövetési mód, illetve az eredmény mint tényállási elem alapján történhet.

Az új tényállás az (1) bekezdésre épülő minősített eseteket is megállapít, mégpedig bünszövetségben való elkövetés esetén, melynek alapja a szervezett elkövetésben megjelenő nagyobb veszély, és szubjektív ismérvek esetén, mint a hivatalos személyi minőség, illetve a pénzügyi kvalifikáltság és szakmai ismeretek, amikor is az e minőségből eredő magas szintű

elvárások, illetve a közbizalom sérülése indokolják az e személyek által elkövetett cselekmények szigorúbb szankcionálását.

A tényállás kerettényállás, amelyet a piaci visszaélésekről szóló rendelet és a hazai jogszabályok, így különösen a tőkepiacról szóló 2001. évi CXX. törvény, a befektetési vállalkozásokról és az árutőzsdei szolgáltatókról, valamint az általuk végezhető tevékenységek szabályairól szóló 2007. évi CXXXVIII. törvény rendelkezései töltenek ki tartalommal.

4. A Btk. 414. § (1) bekezdésben a piaci visszaélésekről szóló irányelv alapján szükséges volt a pénzügyi eszköz fogalmának módosítása. A pénzügyi eszköz fogalmát a magyar jogban jelenleg a Bszt. 6. §-a tartalmazza. Mivel az irányelv 1. cikk (2) és (3) bekezdése a fogalomra vonatkozó szűkítő feltételeket tartalmaz, indokolt volt egy új fogalom bevezetése, így a büntetőjogi fenyegetettség kizárólag az ott megjelölt esetekben és az ott megjelölt pénzügyi eszközökre irányadó. Ennek alapján

- a részvény-visszavásárlási programok keretében bonyolított, saját részvényekre vonatkozó ügyletek és az értékpapírokkal vagy kapcsolódó eszközökkel értékpapírok stabilizálása céljából folytatott ügyletek;
- az olyan ügyletek, megbízások vagy magatartások, amelyek monetáris, árfolyam- és államadósság-kezelési politika keretében valósulnak meg;
- a kibocsátási egységeket érintő, az Unió éghajlat-politikájának végrehajtására irányuló tevékenységek; valamint
- a közös uniós agrárpolitika és a közös uniós halászati politika keretében végrehajtott tevékenységek

nem esnek a büntetőjog által szankcionálandó magatartások közé, mivel a piaci visszaélésekről szóló rendelet 5. és 6. cikke mentességet állapít meg velük kapcsolatban.

5. A (8) és (10) bekezdések jogharmonizációs záradékot és hatályvesztésről szóló rendelkezéseket tartalmaznak. A (9) bekezdés szerinti szövegcsere azért volt szükség, mert a törvénybe új rendelkezésként kerül be a 74/A. §, indokolt volt tehát a Btk. 74. § (3) bekezdésének módosítása, és abban a 74/A. §-ra történő utalás feltüntetése. Mivel öröklés vagy a gazdálkodó szervezet átalakulása esetén is indokolt a 74/A. § szerinti vagyonekobbzás lehetőségét biztosítani, a 74. § (3) bekezdésében a szükséges módosítást el kellett végezni. A Javaslat pontosítja a 75. § (1) bekezdésének *a)* pontját, azzal hogy a továbbiakban nem vagyont, hanem vagyonekobbzás alá eső vagyont említ. Ami a *b)* pontban jelölt módosítást illeti, a javaslat elhagyja a 74. § (1) bekezdésére történő utalást. Az utalás ugyanis nem teszi lehetővé, hogy a vagyont pénzügyben kifejezve kobozzák el az örököstől, jogutódtól [74. (3) bekezdés], ha a vagyont az egyéb vagyontól nem különíthető el vagy az elkülönítés aránytalan nehézséget okoz. A konkrét §-ra történő utalás elhagyása és általában a vagyonekobbzás alá eső vagyont említése lehetővé teszi, hogy ez a rendelkezés a 74/A. §-ban szabályozott vagyonekobbzásra is alkalmazható legyen.

Az 55. §-hoz

Az EUtv. 2. §-a és az Nbjt. 10. §-a alapján a Be. és a Btk. a háttérjogszabálya az említett törvényeknek. Azonban egyik törvény sem rendelkezik az igazságügyért felelős miniszter birtokában lévő nemzetközi bűnügyi együttműködéssel kapcsolatos iratokba való betekintésről, másolat készítéséről és tájékoztatás nyújtásáról. A Be. csak a nyomozó hatóságnak, az ügyésznek és a bíróságnak ír elő szabályokat, a többi törvény pedig egyáltalán nem rendelkezik ezekről, a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól

szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) alkalmazása pedig szintén aggályos ezekben az esetekben, mivel egyrészt a hatósági ügy fogalma nehezen alkalmazható a nemzetközi bűnügyi együttműködéssel kapcsolatos eljárásokra, másrészt pedig a Ket. nincs megjelölve háttérjogszabályként. A jogbizonytalanság kiküszöbölése érdekében indokolt a módosítás.

Az 56. §-hoz

Az EÜtv. 10. § új (4) bekezdése a 2013/48/EU irányelv 10. cikk (4) és (5) bekezdésében meghatározottaknak való megfelelést szolgálja. Ez alapján a terheltnek joga van a kibocsátó tagállamban is védő igénybeviteléhez. A kibocsátó tagállamban eljáró védő feladata egyrészt a kibocsátó tagállamban eljárni a terhelt érdekében, indokolt esetben az európai elfogatóparancs visszavonását kezdeményezni, másrészt a terhelt Magyarországon eljáró védőjével kapcsolatba lépni, és részére megfelelő tájékoztatást nyújtani. Az európai elfogatóparancs végrehajtása során eljáró hatóság feladata e körben a terhelt megfelelő tájékoztatására, a terhelti nyilatkozat rögzítésére, valamint a terhelti nyilatkozat szükség szerinti továbbítására terjed ki.

A 2013/48/EU irányelv 10. cikk (4) és (5) bekezdésében előírt kötelezettség – amely Magyarország, mint végrehajtó tagállam esetében a 10. § új (4) bekezdésében meghatározott tájékoztatási és nyilatkozat-továbbítási feladatokban jelent meg – abban az esetben is kötelezettségekkel jár, ha az átadási eljárásban Magyarország, mint az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam jár el. Az irányelv alapján a kibocsátó tagállamnak biztosítania kell, hogy az európai elfogatóparancs alapján más tagállamban őrizetbe vett terhelt érdekében Magyarországon is védő járhatson el. A Be. rendelkezései alapján terhelti jogok illetik meg azt a személyt, akivel szemben Magyarországon elfogatóparancs kibocsátására kerül sor, hiszen az elfogatóparancs kibocsátásának és a gyanúsítottkénti kihallgatásnak a feltétele – bűncselekmény meghatározott személyt érintő megalapozott gyanúja – azonos. A Be. 46. § *b*) pontja alapján az eljárásban a védő részvétele kötelező, ha a terheltet fogva tartják, és a 48. § (1) bekezdése alapján a védőt fogvatartás esetén a terhelt első kihallgatását megelőzően ki kell rendelni. Ezt csupán kiegészíti, hogy a bírósági eljárásban a távollévő terhelttel szembeni eljárás esetén a Be. XXV. Fejezetének rendelkezése alapján a védő részvétele kötelező. Mindezek alapján európai elfogatóparancs esetén a terheltnek vagy már van kirendelt, illetve meghatalmazott védője, vagy az európai elfogatóparancs alapján történő elfogása és őrizetbe vétele esetén részére haladéktalanul védőt kell kirendelni. Az európai elfogatóparancs esetén a magyar hatóság rendelkezése alapján kerül sor a terhelt elfogására és fogvatartására. A tisztességes eljárás és a védelemhez való jog biztosítása végett értelemeszerű, hogy a terhelt részére az egyébként a kiszabott büntetésbe is beszámítandó külföldi fogvatartás tartama alatt is védőt kell biztosítani. Az EÜtv. 26. § új (2) bekezdése így lényegében a Be. szabályainak, egyben az irányelv rendelkezéseinek is megfelelő rendelkezés. A terhelt külföldi fogvatartásának tartama alatt a védő jogosult a terhelt átadási eljárása során a végrehajtó tagállamban eljáró ügyvéddel kapcsolatba lépni, részére a terhelt átadási eljárással kapcsolatos jogainak gyakorlásához szükséges felvilágosítást nyújtani.

Az 57. §-hoz

Az európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos gyakorlati tapasztalatok indokoltá tették az erre vonatkozó rendelkezések átfogó áttekintését. A gyakorlati alkalmazást segítő módosítások, az Európai Bizottság megjegyzéseire figyelemmel indokolt átalakítások, egyes uniós jogi aktusok átültetésének kötelezettsége, valamint az enyhébb

kényszerintézkedés alkalmazásának bevezetése az EÜtv. I. Fejezetének oly mértékű átalakítását eredményezték, hogy indokolt volt e Fejezet teljes körű újrakodifikálása. A fejezet rendszerének átalakítása során az alcímek az eljárás dinamikájára figyelemmel alakulnak.

Az EÜtv. új 3. és 4. §-ához:

Az új 3. és 4. § tartalma a hatályos rendelkezésekhez képest érdemben nem változik. A rendelkezés bevezeti a „tagállami igazságügyi hatóság”, a „terhelt”, illetve a „kettős büntethetőség” kifejezéseket. A 3. § új (2) bekezdése egyértelművé teszi, hogy a törvény *I. számú mellékletében* felsorolt, úgynevezett katalogizált bűncselekmények esetében is kötelező a kettős büntethetőség vizsgálata, ha a kibocsátó tagállam joga szerint a cselekmény büntetési tételének felső határa nem éri el a háromévi szabadságvesztést, illetve szabadságelvonással járó intézkedést.

Az EÜtv. új 5. §-ához:

A Javaslat a megtagadási okok egységes szabályozására törekszik. Az 5. § új (1) bekezdése tartalmazza a kötelező megtagadási okokat. E körben érdemi változás, hogy az *e)* pontban meghatározott úgynevezett visszaszállítási garancia, pontosabban annak hiánya megtagadási okként került meghatározásra, így ennek vizsgálata meg kell, hogy előzze az átadás tárgyában szükséges érdemi határozat meghozatalát. A joggyakorlatban helytelenül elfogadottá vált, hogy e garancia az átadás végrehajtásának feltétele, amelyet a bíróság az átadással kapcsolatos döntés meghozatalakor még nem követelt meg. Ez ugyanakkor olyan jogilag kezelhetetlen helyzetet is eredményezhetett, amelynek során a bíróság már rendelkezett a terhelt átadásáról és átadási letartóztatásáról, azonban a megfelelő időben nem érkezett meg a visszaszállítási garancia. A visszaszállítási garancia a VIII. Fejezetben szabályozott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átvételével összhangban a terhelt lakóhelyét említi, amely állandó lakóhelyet vagy bejelentett tartózkodási helyet is jelenhet. Így a visszaszállítási garancia minden olyan esetben szükséges, amelyben egyébként – a terhelt állampolgársága és Magyarországhoz kötődése okán – az EÜtv. 109. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján a büntetés-végrehajtásnak az elítélt hozzájárulása nélküli átvételére is sor kerülhet.

Ugyancsak a jogbiztonságot szolgálja, hogy a *d)* pontban a kettős büntethetőség hiánya megtagadási okként került meghatározásra.

Az 5. § új (2) bekezdése – az Európai Bizottság e kérdéskört érintő megjegyzéseire is figyelemmel, a 2002/584/IB kerethatározat rendelkezéseinek történő maradéktalan megfelelés érdekében – egységesen szabályozza a bíróság által mérlegelhető megtagadási okokat. Az EÜtv. I. Fejezetének hatályos 3. Címében számos olyan megtagadási ok szerepel a kötelező megtagadási okok között, amely a 2002/584/IB kerethatározat alapján csak mérlegelhető megtagadási ok, és amelyekkel összefüggésben több esetben is előfordult, hogy indokolt lett volna a terhelt átadása. A rendelkezések újrakodifikálása emellett azért is indokolt, mert az Európai Bizottság 2014. február 5-én kelt COM (2014) 57. számú jelentése, amely bár az európai elfogatóparancsot nem érintette, azonban öt másik kerethatározat átültetésének vizsgálati eredményét tartalmazza, az alábbiakat állapítja meg: „*ami azt a kérdést illeti, hogy a megtagadási okok alkalmazása opcionális-e az elismerésről és a végrehajtásról szóló határozatot meghozó, illetékes hatóság számára, a kerethatározatok szövege egyértelműen kimondja, hogy az illetékes hatóság megtagadhatja az ítélet elismerését és a büntetés végrehajtását, amennyiben a megtagadási okok alkalmazandók. Ez a megfogalmazás azt jelzi,*

hogy – figyelemmel a mindhárom kerethatározat alapját jelentő társadalmi rehabilitáció szempontjára – az illetékes hatóságnak mérlegelési jogkörrel kell rendelkeznie, amikor eseti alapon dönt arról, hogy alkalmazandóak-e a megtagadási okok vagy sem. Ezért az illetékes hatóság által választhatóként kell átültetni a megtagadási okokat.”

A mérlegelhető megtagadási okok tekintetében a joggyakorlat felelőssége olyan egyértelmű feltételrendszer meghatározása, amely esetén fő szabályként megtagadást eredményező esetek alól a bíróság kivételt enged, és elrendeli a terhelt átadását. A (2) bekezdés a) pontja esetén a bíróságnak elsősorban az érintett tagállamok büntetőjogi igényének megalapozottságára kell figyelemmel lennie, továbbá arra, hogy e megtagadási ok megállapítása, illetve felmerülése szükségszerűen a konzultációs eljárás kezdeményezésével jár együtt a párhuzamos büntetőeljárások elkerülése végett. Az e) pont megállapítása esetén a bíróság az a) ponthoz hasonló körülményeket vizsgálja abban az esetben is, ha Magyarországon még nem indult büntetőeljárás. Az utóbbi esetben a büntetőeljárás általános szabályai alapján a büntetőeljárás hivatalból történő megindítása nem mellőzhető.

Az új (3) és (4) bekezdés a Bizottság e körben tett észrevételeire is figyelemmel a büntetés végrehajtása végett kibocsátott európai elfogatóparancs és a tagállami hatóság által kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átvétele intézményeinek összhangját teremti meg. Ismeretlen helyen tartózkodó személy vonatkozásában a tagállami hatóság által kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása átvételének kezdeményezésére nem kerülhet sor, így a két intézmény találkozása kizárólag oly módon fordulhat elő, hogy az ismeretlen helyen tartózkodó elítélttel szemben a büntetés végrehajtása végett kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatban indult átadási eljárás során a kibocsátó tagállam a tagállami hatóság által kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának átvételét kezdeményezi. Amennyiben erre sor kerül, és a bíróság az átadási eljárás tartama alatt – a terhelt állampolgárságától függetlenül – a kibocsátó tagállam kezdeményezésére a terhelt ideiglenes átadásának elrendelésével a büntetés végrehajtása átvételének lehetősége mellett foglal állást, vagy a büntetés végrehajtásának átvételét elrendeli, az európai elfogatóparancs végrehajtását meg kell tagadni.

A büntetés végrehajtása érdekében kibocsátott európai elfogatóparancs esetében a hatályos törvény rendelkezéseivel egyezően a magyar állampolgárság és a magyar lakóhely együttes feltételének fennállása megtagadási ok. A hatályos jogszabályok alapján ugyanakkor a joggyakorlat a büntetőjogi igény érvényesülését érdemben nem szolgálta, mert a megtagadási ok mellett sem a terhelt önrendelkezési jogát, sem a büntetés átvételének elrendelését nem biztosította megfelelően. Az új (4) bekezdés, valamint a tagállami hatóság által kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása átvétele szabályainak átalakítása ezen kíván változtatni. A terhelt önrendelkezési jogát biztosítja, hogy a büntetés végrehajtása végett kibocsátott európai elfogatóparancs esetén a terhelt az átadásához történő hozzájárulásával egyidejűleg lemondjon arról, hogy a szabadságvesztés büntetés átvételére – legalább is időlegesen – sor kerüljön, illetve e körben a magyar állam kezdeményezőként lépjen fel. Az egyszerűsített átadás rövid határideje egyébként is érdemben lehetetlenné teszi a 109. § (1) bekezdésében meghatározott iratok megküldését vagy a 124. §-ban foglaltak kezdeményezését a kibocsátó tagállam részéről, és az ezzel kapcsolatos döntéshozatalt. Ennek ellenére – az e körben kialakított új intézményrendszer biztosítása nélkül – sem zárható ki, hogy a kibocsátó tagállami hatóság a 109. § (1) bekezdésében meghatározott iratok megküldésével vagy a 124. § alapján a büntetés végrehajtás átvételét kezdeményezze, és arról a bíróság az átadási eljárás befejezése előtt döntsön. Ebben az esetben a (3) bekezdés alapján a terhelt hozzájárulása ellenére is az európai elfogatóparancs megtagadásának lehet helye.

Ugyanakkor, ha a magyar állampolgár terhelt az átadásba nem egyezik bele, a büntetés-végrehajtás átvétele új intézményrendszerének alkalmazását kezdeményezi (az EÜtv. új 126/A.§-a szerint), amelynek lényege, hogy a bíróság ebben az esetben harminc napra az elítélt ideiglenes végrehajtási letartóztatását rendeli el. A 126/A. § rendelkezéseivel összhangban e döntést természetesen megelőzi az európai elfogatóparancs végrehajthatóságának általános kérdése, így ha egyéb okból az európai elfogatóparancs megtagadásának van helye, úgy a bíróság a megtagadásról a 126/A. § rendelkezéseinek alkalmazása, az ideiglenes végrehajtási letartóztatás elrendelése nélkül dönt. E megtagadási ok alkalmazásával egyidejűleg a törvény az új 15. § (4) bekezdésében előírja, hogy a tagállami igazságügyi hatóságot tájékoztatni kell a büntetés végrehajtás átvételének biztosítása végett Magyarországon alkalmazott kényszerintézkedésről és annak határidejéről.

Az (5)-(7) bekezdés a terhelt távollétében hozott határozat végrehajtása érdekében kibocsátott európai elfogatóparancs esetére tartalmaz a hatályossal egyező rendelkezéseket.

Az új (8) bekezdés, lényegében a (2) bekezdés *a*) és *e*) pontjának kiegészítéseként az egyértelmű joggyakorlat érdekében a közös nyomozó csoport intézménye és az európai elfogatóparancs közötti összhangot teremti meg. A közös nyomozócsoport intézményének egyik célja, hogy az abban részes tagállamok megállapodjanak, hogy a nyomozással érintett egyes elkövetőkkel szemben mely tagállamban járjanak el. Így előfordulhat, hogy a Magyarországon is szükségszerűen folyamatban lévő bűnügyben, a közös nyomozócsoportban részt vevő tagállamok előzetes megállapodás alapján, az egyik tagállam által kibocsátott európai elfogatóparancsra figyelemmel a terhelt elfogására és az európai elfogatóparancs végrehajtására Magyarországon kerül sor. Ebben az esetben nyilvánvaló, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása a büntetőjogi igény eredményes érvényesítését akadályozná, ezért e körben indokolt a (2) bekezdés alkalmazásának egyértelmű kizárása.

Az EÜtv. új 6. §-ához:

Az új rendelkezés átalakítja az úgynevezett konkuráló európai elfogatóparancsok végrehajtásának intézményét. A hatályos rendelkezés több európai elfogatóparancs esetében valamennyi európai elfogatóparancs vonatkozásában az átadás elrendeléséről rendelkezik, és ezzel egyidejűleg annak eldöntését várja el, hogy a terhelt elsőként melyik tagállam részére kerüljön átadásra. A terhelt átadásával ugyanakkor kizárt, hogy a további európai elfogatóparancsot Magyarország hajtsa végre, hiszen a terheltet az átvevő tagállam már nem fogja Magyarországra visszazállítani, hanem – amennyiben arra lehetősége nyílik – közvetlenül adja át a további európai elfogatóparancsot kibocsátó harmadik tagállamnak. Ekkor a további elfogatóparancsot tehát nem Magyarország, hanem érdemben a terheltet átvevő tagállam hajtja végre. A terheltet átvevő tagállamot (a terhelt továbbadása tárgyában szükséges eljárásban) a magyar határozat nem kötheti, nem válhat tehát a magyar határozat pusztá végrehajtójává. A továbbadásra természetesen Magyarország engedélye (azaz hozzájárulása) nélkül nem kerülhet sor, azonban a magyar határozatnak pozitív jellegű kötő ereje nem lehet. Ilyen jellegű intézmény a kiadatási eljárásban a magyar állampolgár Magyarországra történő átadása esetén ugyan létezik [Nbjt. 13. § (2) bekezdés], amely azonban ezt a terhelt Magyarországra történő kiadatásának előzetes feltételeként határozza meg. A 2002/584/IB kerethatározat ilyen jellegű előzetes feltételt nem ismer, és ez a kölcsönös bizalom és elismerés elvével is ellentétes lenne. Az európai elfogatóparancs esetében az átadó tagállam megalapozottan bízhat az átvevő tagállamban, hogy amennyiben

az átadás feltételeit megállapítja – és erre figyelemmel hozzájárulását megadja – a terheltet az átvevő tagállam is át fogja adni a további európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam részére.

Ezért a terhelt egy európai elfogatóparancs alapján történő átadásának elrendelése és a terhelt átadásának végrehajtása esetén Magyarország a további európai elfogatóparancsok esetében az átadásról és a terhelt átadásának végrehajtásáról már nem rendelkezhet. Ebben az esetben kizárólag a továbbadáshoz történő hozzájárulás megítélésére kerülhet sor, amelynek feltételeit konkuráló európai elfogatóparancsok esetében indokolt az átadással egyidejűleg, előzetesen megvizsgálni, és arról döntést hozni. Ez a jogi megoldás felel meg egyúttal a 2002/584/IB kerethatározat 16. cikk (1) bekezdésének is, amely az új rendelkezéssel egyezően azt írja elő, hogy a tagállam az összes körülmény mérlegelésével azt dönti el, hogy „melyik európai elfogatóparancsot hajtja végre”, vagyis konkuráló elfogatóparancsok esetén a kerethatározat is csupán egy elfogatóparancs végrehajtásának kötelezettségét írja elő.

Konkuráló európai elfogatóparancsok esetében a bíróság így csupán egy európai elfogatóparancs alapján rendelheti el a terhelt átadását, a további elfogatóparancsok tekintetében az előzetes hozzájárulásról vagy a végrehajtás megtagadásáról dönt. Utóbbi esetben a terheltet átvevő tagállam a terheltet a megtagadott európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam részére nem adhatja tovább. Az európai elfogatóparancs időszerű végrehajtásának, különösen az egyszerűsített eljárás alkalmazhatóságának biztosítása végett indokolt, hogy ha az átadás feltételei egy elfogatóparancs vonatkozásában fennállnak, a bíróságnak az átadás elrendelésével ne kelljen megvárnia, amíg valamennyi további elfogatóparancs tekintetében érdemben döntést tud hozni. Ezért a bíróság a további elfogatóparancsok tekintetében az átadást követően is döntést hozhat.

Nemzetközi és európai elfogatóparancs ütközése esetén a hatályos rendelkezésekkel egyezően továbbra is az Nbjt. alapján kell eljárni. Indokolt ugyanakkor, hogy az európai elfogatóparancs végrehajthatóságának feltételeit a bíróság ebben az eljárásrendben is az EUTv. rendelkezései alapján vizsgálja. Ezt biztosítja az új (5) bekezdés.

A (6) bekezdés tartalma nem változott.

Az EUTv. új 7. §-ához:

Az elfogás és őrizetbe vétel szabályai érdemben nem változnak. A 2013/48/EU irányelv 10. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy a tagállamok az európai elfogatóparancs alapján elfogott személy részére biztosítsák a védő igénybevételenek lehetőségét. Az EUTv. háttérjogszabályaként alkalmazandó Be. rendelkezései [46. § b) pont] alapján a fogvatartásban lévő terhelt esetében a védelem kötelező. Az európai elfogatóparancs alapján őrizetbe vett terhelt esetében ezért értelemszerűen védőt kell kirendelni, ha meghatalmazott védővel nem rendelkezik. E körben ugyanakkor nem alakult ki egységes gyakorlat, a terhelt elfogása, őrizetbe vétele esetén csupán esetenként került sor védő kirendelésére. A (2) bekezdés új rendelkezése az egyértelmű jogalkalmazás érdekében rendezi, hogy az átadási eljárásban már a terhelt elfogását követően haladéktalanul biztosítani kell a védő igénybevételenek lehetőségét, amely az irányelv alkalmazását is megfelelően biztosítja. Az átadási eljárások sajátossága, hogy a terhelt elfogására jellemzően az országhatár mentén kerül sor, ugyanakkor a tárgyalást a Fővárosi Törvényszék tartja. Az európai elfogatóparancs végrehajtása során mindvégig koordináló feladatot ellátó Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központ megfelelően képes biztosítani, hogy az átadási eljárás különböző

szakaszaiban (őrizetbe vétel, tárgyalás) az egyes eljáró hatóságok székhelyéhez közeli védő kirendelésére – indokolt esetben a védő felmentésére, és új védő kirendelésére – kerüljön sor. Ez megfelelően garantálhatja a terhelt időszerű és tényleges védelemhez való jogát, egyben biztosítja az eljárás hatékonyságát is.

Az átadási eljárás ugyanakkor nem minden esetben a terhelt elfogásával, őrizetbe vételével indult. A Magyarországon fogvatartásban lévő terhelt esetében az átadási eljárás – előzetes fogvatartás nélkül – közvetlenül a Fővárosi Törvényszék előtt indul. Ilyen esetben, részben a Be. már ismertetett rendelkezése, valamint az új 8. § (3) és (4) bekezdése alapján – védő idézésének kötelezettsége, védő kötelező részvételének előírása – a védő kirendeléséről a Fővárosi Törvényszék gondoskodik.

Az új (3) bekezdés biztosítja a terhelt azon jogát, hogy fogvatartásának okáról megfelelő tájékoztatást kapjon. Ennek érdekében a fogvatartást foganatosító szerv a Schengeni Információs Rendszerben szereplő adatokról tájékoztatást nyújt. A terhelt megfelelő tájékoztatása végett a Schengeni Információs Rendszer adatainak lefordításáról a foganatosító szervnek, illetve a NEBEK-nek kell gondoskodnia. A védő jogainak biztosításához a terhelt európai elfogatóparanccsal kapcsolatos tájékoztatásáról a védőt értesíteni kell. Az értesítés kötelezettsége egyidejűleg egyértelműen megnyitja annak lehetőségét is, hogy ha a tájékoztatáson védő esetlegesen nem vesz részt, ezeket az adatokat az eljárás során más módon, később is megismerhesse. A foganatosító szerv a tájékoztatással, illetve a terhelt nyilatkozatával kapcsolatos intézkedését megfelelően, jegyzőkönyvben rögzíti. Amennyiben annak feltételei fennállnak, nem kifogásolható, ha a tájékoztatással kapcsolatos intézkedéseket az őrizetbe vételről készült jegyzőkönyvben rögzítik.

A (4) bekezdés új rendelkezése a 2013/48/EU irányelv 10. cikk (4) és (5) bekezdésében meghatározottak biztosítását szolgálja. Ez alapján a terheltnek joga van a kibocsátó tagállamban is védő igénybeviteléhez. A kibocsátó tagállamban eljáró védő feladata egyrészt a kibocsátó tagállamban eljárni a terhelt érdekében, indokolt esetben az európai elfogatóparancs visszavonását kezdeményezni, másrészt a terhelt Magyarországon eljáró védőjével kapcsolatba lépni, és részére megfelelő tájékoztatást nyújtani. Az európai elfogatóparancs végrehajtása során eljáró hatóságok feladata e körben a terhelt megfelelő tájékoztatására, a terhelti nyilatkozat rögzítésére, valamint a terhelti nyilatkozat szükség szerinti továbbítására terjed ki. Részben a terhelt jogainak megfelelő biztosítását szolgálja, hogy a Fővárosi Törvényszék a tárgyalás kezdetén meggyőződik arról, hogy a terhelt a kibocsátó tagállamban igénybe vehető védő vonatkozásában a megfelelő tájékoztatást megkapta-e. Ezt biztosítja az új 8. § (5) bekezdés *b)* pontja. E rendelkezés egyidejűleg biztosítja azt is, hogy amennyiben a terhelt magyarországi fogvatartásására tekintettel az átadási eljárás közvetlenül a Fővárosi Törvényszék előtt indul, a védő igénybevitelének lehetőségével kapcsolatos tájékoztatásra és nyilatkozattételre a bíróság előtt kerüljön sor.

Az (5)-(8) bekezdések rendelkezései érdemben nem változtak. Az (5) bekezdésben szabályozott esethez kapcsolódóan az új 15. § (1) bekezdés *a)* pontja megszüntetési okként határozza meg azt, ha megállapítható, hogy az európai elfogatóparancs alapján rossz személy elfogására került sor. E körülmény megszüntetési okként történő szabályozását az indokolja, hogy a téves azonosítás az európai elfogatóparancs végrehajtását érdemben nem érintheti, így adott esetben a megfelelő személy elfogását követően a valóban keresett személy átadásnak lehet helye, amely megtagadás esetén nem lenne alkalmazható.

Az EUTv. új 8. §-ához:

A Fővárosi Törvényszék eljárásának szabályai érdemben nem változtak. A (3) bekezdés a bírósági eljárásban megteremti a NEBEK-nek a gyakorlatban jól bevált és nélkülözhetetlen előkészítő szerepének jogalapját. Az (5) bekezdés a tárgyalásnak a jelenleg nehezen értelmezhető eljárási szabályait rendezi. Ennek során meghatározza a bíróság és az ügyészség feladatát, felszólalásának sorrendjét. Az (5) bekezdés c) pontjában megjelölt törvényes figyelmeztetések a Be. 289. § (2) bekezdésében meghatározottak értelemszerű alkalmazására utalnak. Az átadási eljárásban egyes bizonyítási cselekmények fogantatására nem kerül sor, így a figyelmeztetéseknek az eljárás jellegéhez igazodóan nem kell kitérni például a kihallgatottakkal kapcsolatos indítványtételi, észrevételezési jogra.

A (7) bekezdés egyértelműen meghatározza az egyszerűsített átadás, valamint a specialitás szabályának alkalmazásával kapcsolatos tájékoztatási, figyelmeztetési kötelezettséget és a nyilatkozattétel lehetőségét. A (8) bekezdés alapján sem az átadáshoz történt hozzájárulás, sem a specialitásról történt lemondás nem vonható vissza. Ez ugyanakkor nem zárja ki, hogy a terhelt az elutasító tartalmú nyilatkozattételt követően az átadásához utóbb hozzájáruljon, vagy a specialitás alkalmazásáról utóbb lemondjon. A magyar állampolgárral szemben büntetés végrehajtása végett kibocsátott európai elfogatóparancs esetén az egyszerűsített átadással kapcsolatban a bíróságot az 5. § (4) bekezdésével – a büntetés végrehajtásának átvételével – kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség is terheli.

Az EUTv. új 9-9/B. §-ához:

A 6. alcím foglalja össze az átadással kapcsolatos érdemi döntést megelőzően alkalmazható kényszerintézkedések szabályait.

Az ideiglenes átadási letartóztatás alkalmazásának szabályai érdemben nem változtak.

Az Nbjt. hasonló rendelkezéseire igazodóan az átadási eljárás során is lehetőség van enyhébb kényszerintézkedés alkalmazására.

A 2002/584/IB kerethatározat 12. cikke alapján *„a végrehajtó tagállam belső jogának megfelelően a személyt ideiglenesen bármikor szabadon lehet bocsátani, feltéve, hogy ezen tagállam illetékes hatósága minden szükségesnek ítélt intézkedést megtesz a keresett személy szökésének megakadályozása érdekében.”* A kerethatározatot átültető EUTv.-ben azonban ez a lehetőség mindeddig nem szerepelt.

Az Alaptörvény IV. cikkének (1) bekezdése alapján *„mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz”*, valamint a (3) bekezdés alapján *„a bíróság köteles az elé állított személyt meghallgatni és írásbeli indokolással ellátott határozatban szabadlábra helyezéséről vagy letartóztatásáról haladéktalanul dönteni”*.

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye és az EU Alapjogi Chartája alapján az előzetes letartóztatás alkalmazása csak végső eszköz lehet az elérni kívánt cél biztosítására, és folyamatosan vizsgálni kell az enyhébb eszköz alkalmazásának lehetőségét.

Mindezekre tekintettel indokolt biztosítani az ideiglenes átadási letartóztatás helyett enyhébb kényszerintézkedésként az ideiglenes átadási házi őrizet és az ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom elrendelésének lehetőségét. Az ideiglenes átadási házi őrizet és az

ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom tartalmát a Be. megfelelő kényszerintézkedései, a házi őrizet és a lakhelyelhagyási tilalom szabályai határozzák meg.

Az Nbjt-től eltérően az európai elfogatóparancs esetében az enyhébb kényszerintézkedés alkalmazásának kógens törvényi korlátai nincsenek, a kényszerintézkedés alkalmazásáról a bíróság a rendelkezésre álló adatok mérlegelésével dönt.

Enyhébb kényszerintézkedés alkalmazása esetén a terhelt mozgását nyomon követő technikai eszköz alkalmazásának előírása kötelező. Ha az eszköz telepítésének feltételei nem adóttak, enyhébb kényszerintézkedés alkalmazására nem kerülhet sor. Az Nbjt-hez fűzött indokolásban említettekhez hasonlóan a telepítés lehetőségét ebben az esetben is a bíróság ellenőrzi a tárgyaláson azzal, hogy amennyiben a telepítés során állapítják meg, hogy a technikai feltételek nem adóttak, úgy a (4) bekezdés c) pontja alapján a terhelt – ismételt – őrizetbe vételére és ideiglenes kényszerintézkedés elrendelésére kerül sor. Ha a szükséges technikai, illetve egyéb feltételeket az ideiglenes átadási letartóztatás elrendelését követően utóbb biztosítják, az enyhébb kényszerintézkedés utólag is elrendelhető.

Az európai elfogatóparancs intézményének jellege indokolja, hogy az enyhébb kényszerintézkedés szabályainak megszegését szigorúbb szankció kövesse, így a szabályszegés megállapítása esetén rendbírság kiszabásának nincs helye, a terhelt ideiglenes átadási letartóztatását kell elrendelni.

A 9/B. § rendelkezései az átadási eljárásban és a terhelt ellen más magyar büntetőeljárásban elrendelt kényszerintézkedés, illetve szabadságelvonással járó büntetés vagy intézkedés találkozása esetére tartalmazzanak szabályozást. Konkuráló intézkedések esetén főszabályként a személyi szabadságot nagyobb mértékben korlátozó, szigorúbb kényszerintézkedést (9/B. § utolsó mondata), továbbá azonos jellegű kényszerintézkedések esetén a magyar eljárásban elrendelt kényszerintézkedést kell végrehajtani (9/B. § első mondata).

A Javaslat alapján az átadási eljárás során – az eljárás jellegére figyelemmel – sem az ideiglenes átadási letartóztatás, sem az átadási letartóztatás elrendelése esetén óvadék alkalmazására nem lesz lehetőség.

Személyi szabadságot elvonó kényszerintézkedés, illetve büntetés vagy intézkedés esetén így a Magyarországon alkalmazott kényszerintézkedés, vagy végrehajtott büntetés élvez elsőbbséget. Magyar büntetőeljárásban előzetes letartóztatásban lévő terhelt esetén az ideiglenes átadási letartóztatás végrehajtását – az előzetes letartóztatás tartama alatt – nem lehet megkezdeni, illetve az előzetes letartóztatás utóbb történő elrendelése esetén a már foganatosított ideiglenes átadási letartóztatást félbe kell szakítani. Amennyiben azonban az átadás érdekében szigorúbb kényszerintézkedés elrendelésére kerül sor, mint amelyet a magyar büntetőeljárásban alkalmaznak úgy az átadás biztosítása érdekében elrendelt kényszerintézkedést kell végrehajtani. Így a magyar eljárásban elrendelt házi őrizet, lakhelyelhagyási tilalom végrehajtását meg kell szakítani, ha a terhelt ideiglenes átadási letartóztatását rendelték el.

Az azonos jellegű kényszerintézkedések ütközésekor a magyar büntetőeljárásban elrendelt kényszerintézkedést kell végrehajtani. A magyar eljárásban elrendelt házi őrizet végrehajtása ezért megelőzi az ideiglenes átadási házi őrizet végrehajtását, ugyanakkor a szigorúbb kényszerintézkedést érintő főszabály alapján az ideiglenes házi őrizet megelőzi a

magyar eljárásban elrendelt lakhelyelhagyási tilalmat. Mindebből okszerűen következik, hogy ideiglenes átadási lakhelyelhagyási tilalom végrehajtására csak akkor kerülhet sor, ha a terhelt a magyar büntetőeljárásban nem áll kényszerintézkedés hatálya alatt.

Az EÜtv. új 10-12. §-ához:

A kiegészítő információkkal, illetve az európai elfogatóparancs megküldésével és fogadásával kapcsolatos rendelkezések érdemben nem változtak. A menekültkénti, menedékeskénti elismeréssel kapcsolatos változatlan rendelkezések is a 7. alcímben kerültek elhelyezésre.

Legkésőbb az átadási eljárásnak ezen szakaszában az európai elfogatóparancs a bíróság rendelkezésére áll. A terhelt jogai gyakorlásának megfelelő biztosítása érdekében, az új 12. § (3) bekezdése rendelkezik arról, hogy amennyiben arra korábban nem került sor, a terhelt részére az európai elfogatóparancs másolatát át kell adni.

Az EÜtv. új 13-14. §-ához:

A 13. § új (1) és (2) bekezdése tartalmazza a bíróságnak az európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos érdemi döntéseit, amelyek az alábbiak:

a) az átadási letartóztatás és az átadás elrendelése, ha az átadási feltételek fennállnak, és megtagadási ok nem állapítható meg,

b) előzetes hozzájárulás a terhelt továbbadásához a konkuráló európai elfogatóparancsok esetén azon elfogatóparancsok vonatkozásában, amelyek kapcsán az átadási feltételek fennállnak, és megtagadási ok nem állapítható meg, azonban amelyek vonatkozásában a terhelt átadására nem került sor,

c) az európai elfogatóparancs megtagadása, ha megtagadási ok áll fenn.

A (3)-(4) bekezdés a jogorvoslattal kapcsolatos érdemben változatlan rendelkezéseket tartalmazza.

Az átadási letartóztatás és az átadás elrendelése egymástól elválaszthatatlan rendelkezések, ezért az átadási letartóztatás meghatározására közvetlenül az átadással kapcsolatos rendelkezést követően, a 14. §-ban került sor. Az átadási letartóztatás tartalmát a Be. előzetes letartóztatás szabályai határozzák meg. Az átadás elrendelését követően az eljárás lényegében a rendkívül rövid végrehajtási szakaszba lép. Figyelemmel az európai elfogatóparancs intézményének jellegére és céljára, az átadás végrehajtásának biztosítására csupán a legsúlyosabb kényszerintézkedés alkalmazása lehet megfelelő, ezért az eljárás ezen szakaszában enyhébb kényszerintézkedés alkalmazásának már nincs helye.

Az EÜtv. új 15. §-ához:

A hatályos rendelkezések egyik, a gyakorlatban is érdemi nehézséget jelentő hiányossága az eljárás megszüntetés lehetőségének elmaradása volt. Ezekben az esetekben vagy nem indokolt, hogy a bíróság érdemben döntsön az európai elfogatóparancs végrehajtásáról, illetve megtagadásáról [a), b) pontok], vagy arra a bíróságnak nincs lehetősége [d) pont], esetleg egyéb okból – akár az átadással kapcsolatos döntést követően is – merül fel az eljárás megszüntetésének szükségessége [c) és e) pontok].

A terhelt tartózkodási helye elsősorban a kényszerintézkedésből történő szökés esetén válhat ismeretlenné. Ebben az esetben ugyan Magyarországon is önálló büntetőeljárás indul, ugyanakkor az átadási eljárást érdemi döntés lehetőségének kizártsága okán indokolt megszüntetni. Amennyiben a szökésben lévő terhelt elfogására ismét sor kerül, az átadási eljárás ismét elindul. Előfordulhat ugyanakkor, hogy a terheltet az elsőfokú bíróság szabadlábra helyezi, majd jogorvoslat folytán az eljárás megismétlésének vagy a terhelt átadásának lenne helye. A gyakorlati tapasztalatok alapján ilyenkor a nem magyar állampolgár terheltek ismeretlen helyre távoznak, és a bíróságnak ilyen esetben semmilyen eszköz nem áll a rendelkezésére a terheltek kézre kerítésére, így az eljárás megszüntetése indokolt.

Az *e)* pont alapján a Be. mint háttérjogszabály alapján felmerülő egyéb okok szolgálhatnak az eljárás megszüntetésének alapjául, így például a terhelt halála.

A 15. § új (4) bekezdése a magyar állampolgárral szemben büntetés végrehajtása végett kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának új rendszeréhez illeszkedően ír elő tájékoztatási kötelezettséget a kibocsátó tagállam irányába. A 109. § (1) bekezdésében meghatározott iratok megküldésére természetesen a harminc napos határidőt követően is lehetőség van, ugyanakkor a határidő eredménytelen elteltét követően a terheltet szabadon kell bocsátani, így előfordulhat, hogy a terhelt ismeretlen helyre távozik, és a végrehajtás átvételével kapcsolatos eljárás lefolytatására nem kerülhet sor.

Az EUTv. új 16. §-ához:

Az átadási eljárás határidejével kapcsolatos rendelkezések érdemben nem változtak.

Az EUTv. új 17. §-ához:

A 9/B. §-hoz hasonlóan a 17. § rendelkezik arról, hogy a Magyarországon elrendelt előzetes letartóztatás, vagy szabadságvesztés büntetés, szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása az átadási letartóztatás végrehajtását megelőzi. Ilyen esetekben az átadási letartóztatást a kényszerintézkedés, büntetés, illetve intézkedés befejezését követően kell fogamatba venni, vagy a végrehajtását félbe kell szakítani.

Az EUTv. új 18. §-ához:

A 9. alcím egyfajta külön eljárásként szabályozza az egyszerűsített átadást. A terhelt átadáshoz történő hozzájárulása esetén – amennyiben az átadás feltételei fennállnak – a bíróság a terhelt átadási letartóztatását és egyszerűsített átadását rendeli el. Az átadáshoz hasonlóan e két döntés ebben az esetben sem válhat el egymástól, és enyhébb kényszerintézkedés elrendelésére ebben az esetben sem kerülhet sor.

Az egyszerűsített kiadatáshoz hasonlóan az egyszerűsített átadás egyik sajátossága, hogy a bíróság akár a Schengeni Információs Rendszer adatai alapján, azaz az európai elfogatóparancs megérkezése előtt is dönthet az átadás kérdésében. Ez jelenik meg az új (2) bekezdésben. Ebből következik az is, hogy a terhelt hozzájárulása nélkül a bíróság kizárólag az európai elfogatóparancs birtokában hozhat érdemi döntést, amelynek megérkezéséig kizárólag ideiglenes kényszerintézkedés elrendelésére kerülhet sor.

Az egyszerűsített átadás másik sajátossága a szorosabb határidők biztosítása. A terhelt beleegyezéséhez képest a bíróságnak tíz nap áll rendelkezésre az érdemi döntés meghozatalára. A 2002/584/IB kerethatározat alapján a terhelt beleegyezése meghatározó jelentőségű, annak figyelmen kívül hagyására, az alól kivétel biztosítására nincs lehetőség, annak előterjesztésére a kerethatározat határidőt nem állapít meg. A terhelt nyilatkozatának ilyen módon történő definiálásának következményei az eljárás lefolytatására nézve az alábbiakban foglalhatók össze:

- a terhelt beleegyezését követően a bíróság kizárólag a terhelt átadási letartóztatásáról és egyszerűsített átadásáról rendelkezhet, a „normál” átadás elrendelésére már nincs lehetőség, ez jelenik meg a (1) bekezdésben megjelenő bírósági döntési formában,

- a terhelt nyilatkozata minden esetben köti a bíróságot, így ettől számított tíz nap áll rendelkezésre a kiegészítő információk, a visszaszállítási garancia beszerzésére, vagy egyéb körülmény tisztázására. A bíróság a 10. § (3) bekezdése alapján a határidő megfelelő tűzésével e körülményről köteles a tagállami igazságügyi hatóságot is tájékoztatni, hogy a szükséges kiegészítő információkat megfelelő időben terjeszthessék elő. Amennyiben további kérdés tisztázására lenne szükség, a bíróságnak kell mérlegelni, hogy a fennmaradó kérdés olyan súlyú-e, amely a terhelt hozzájárulásában megjelenő önrendelkezési jogra is figyelemmel a terhelt egyszerűsített átadása elrendelésének akadályát képezi-e, mert a határidő hosszabbítására csupán kivételes esetben a (4) bekezdés alapján van lehetőség,

- amennyiben a terhelt hozzájárulása esetén az európai elfogatóparancs feltételei vonatkozásában érdemben nem lehet állást foglalni, ideiglenes átadási letartóztatás vagy enyhébb ideiglenes kényszerintézkedés elrendelésének van helye,

- a terhelt a hozzájárulásáról az eljárás bármely szakaszában, akár az európai elfogatóparancs megküldését követően is nyilatkozhat, amelyet követően a bíróságnak tíz nap áll rendelkezésre az érdemi döntéshozatalra,

- konkuráló elfogatóparancsok esetén a terhelt – ugyancsak az önrendelkezési jog, illetve a specialitás szabályának sajátosságai okán – elfogatóparancsonként tehet nyilatkozatot. Amely elfogatóparancs vonatkozásában az átadáshoz hozzájárult, a bíróságnak tíz nap áll rendelkezésre az érdemi döntéshozatalra (amely legfeljebb egy elfogatóparancs tekintetében az átadási letartóztatás és az egyszerűsített átadás elrendelése, a továbbiak tekintetében az előzetes hozzájárulás, illetve a végrehajtás megtagadása lehet).

A terhelt hozzájárulása esetén, ha a bíróság megállapítja az átadás feltételeinek fennállását, sem az átadási letartóztatás elrendelése, sem az azzal együtt járó egyszerűsített átadás elrendelése ellen nincs helye jogorvoslatnak. Az egyszerűsített átadás végrehajtása a végrehajtás általános szabályai szerint történik, e körben a kerethatározat nem írja elő szorosabb határidők alkalmazását.

Az EUTv. új 19. §-ához:

A mentességet élvező személyre vonatkozó eljárás szabályai érdemben nem változtak.

Az EUTv. új 20. §-ához:

Az új szabályozás az új alcím alkalmazásával is egyértelművé teszi az átadás és az átadás végrehajtásának elhatárolását. Az átadás a bíróság döntése, amelyet követően a bíróság döntésének végrehajtása során kerül sor a terhelt átvevő országba történő átszállítására. Ez utóbbi eljárási cselekmény megjelölésére a hatályos szabályozás ugyancsak a szó hétköznapi értelmében vett, „átadás”-t alkalmazta, amely párhuzam a gyakorlatban szükségtelen félreértésekhez vezet. E fogalmi elhatároláson túl az átadás végrehajtásának szabályai

érdemben nem változtak, azt továbbra is a NEBEK a tagállami hatósággal együttműködve bonyolítja, határideje tíz nap.

A (6) bekezdés egyértelművé teszi, hogy az átadás végrehajtásának ideiglenes elhalasztásáról, tartamáról és az ideiglenes elhalasztási ok megszűnésének megállapításáról a bíróság dönt. A bíróság a döntését az iratok alapján is meghozhatja.

A (7) bekezdés rendelkezik arról, ha a magyar államnak fel nem róható módon az átadás végrehajtására a törvényben meghatározott határidőkön belül nem kerül sor. Ebben az esetben a terhelt átadási letartóztatása megszűnik, és a terheltet szabadon kell bocsátani. Minthogy az európai elfogatóparancs alapján a terhelt átadásának kérdésében a bíróság már állást foglalt, így ebben az esetben az átadás megtagadására már nem kerülhet sor. A (7) bekezdéssel összefüggésben a határidő mulasztását a törvény ezért a 15. § (1) bekezdés c) pontjában megszüntetési okként határozza meg.

Az EUTv. új 21. §-ához:

A specialitás szabályához tartozó utólagos hozzájárulás rendelkezései érdemben nem változtak.

Az (1) bekezdés azon tagállam vonatkozásában alkalmazandó, amely részére a terhelt átadásra került, szemben a (4) bekezdéssel, amely a harmadik tagállam által kibocsátott európai elfogatóparancs tárgyában rendezi a bíróság határozatát. Az (1) és a (4) bekezdés egyértelművé teszi a bíróság döntésének tartalmát: az (1) bekezdés esetében hozzájárulás a terhelt átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző, az átadás előtt elkövetett egyéb bűncselekmény miatt a büntetőeljárás lefolytatásához, illetve ilyen bűncselekmény miatt a szabadságvesztés büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtásához, míg a (2) bekezdés esetén hozzájárulás a terhelt harmadik tagállam részére történő átadásához. Az (1) bekezdés a kerethatározat rendelkezéseinek, illetve a kialakult gyakorlatnak megfelelően rendelkezik arról, hogy az utólagos hozzájárulásra – a kibocsátó, illetve hozzájárulást kérő tagállam gyakorlata szerint – akár új európai elfogatóparancs, akár kifejezett hozzájárulás kérése esetén is lehetőség van. A 2002/584/IB kerethatározat 28. § cikk (3) bekezdés a) pontja a „hozzájárulás iránti kérelem” kifejezést használja, ugyanakkor annak tartalmát az európai elfogatóparanccsal azonosan határozza meg. Ezért egyes tagállamokban, így Magyarországon is az az érdemben nem kifogásolható gyakorlat alakult ki, hogy a hozzájárulás iránti kérelmet új európai elfogatóparancs formájában terjesztik elő. Tartalmi oldalról nézve érdemben ez a megoldás sem kifogásolható, egyúttal megállapítható, hogy egyik megoldás kizárólagos alkalmazása sem írható elő, illetve várható el. Ezért az (1) bekezdés kifejezetten tartalmazza, hogy a hozzájárulást kérő tagállam – saját jogszabályának, joggyakorlatának megfelelően – akár kifejezett kérelmet, akár új európai elfogatóparancsot is előterjeszthet. Hasonló okból kifolyólag a harmadik tagállam esetében is előfordulhat, hogy a harmadik tagállam részére történő átadásra, illetve utólagos hozzájárulásra lehet szükség, amelyről a (4) bekezdés rendelkezik.

Az EUTv. új 22. §-ához:

A hatályos törvény által használt „halasztott átadás” terminológia tükrözi egyértelműen, hogy az átadást a törvény jelenleg indokolatlanul kettős értelemben használja. Az intézkedés alkalmazása esetén ugyanis a bíróság nem az átadással kapcsolatos döntését (azaz az átadást) halasztja el, hiszen annak szigorú határideje a bíróságot jelenleg is köti. A

halasztás a terhelt átszállítására vonatkozik, azaz az átadás végrehajtására. Ennek megfelelően az új 12. alcím és az új 22. § is egyértelművé teszi az intézmény alkalmazási körét. Ez részben az intézmény megjelölésében (az „átadás végrehajtásának elhalasztása”), másrészt – ennél mértékadóbb módon – a más döntésekhez való helyes viszonyának meghatározásában ölt testet. Az átadás végrehajtásának feltétele ugyanis az átadás elrendelése, ezért az átadás végrehajtásának elhalasztására nem az átadás elrendelése „helyett”, hanem az átadás elrendelése „mellett” van lehetőség. Az átadás végrehajtásának elrendeléséről a bíróság ezért főszabályként az átadási letartóztatást és az átadást (vagy az egyszerűsített átadást) elrendelő határozatában, kivételes esetben – a (3) bekezdés alapján – az átadásról történt érdemi döntést követően rendelkezik.

Az átadás végrehajtásának elhalasztása alapvetően független attól a kérdéstől, hogy a terhelt Magyarországon folyamatban lévő büntetőeljárással összefüggésben kényszerintézkedés hatálya alatt áll-e, vagy éppen szabadságvesztés büntetését tölti-e. A bíróság az átadás végrehajtásának elhalasztásáról így akár szabadon lévő terhelt esetében is rendelkezhet, természetesen az átadási letartóztatás elrendelése mellett.

A 9/B. §, illetve a 17. § esetében a halasztott fogamatba vétellel összefüggésben kifejtettek ugyanakkor az átadás végrehajtása tekintetében is irányadóak, azaz a Magyarországon fogatosított kényszerintézkedés, illetve végrehajtott büntetés, intézkedés érdeke megelőzi a terhelt átadásának végrehajtásához fűződő tagállami érdeket. Erre figyelemmel a (2) bekezdés arról rendelkezik, hogy ha a terhelt Magyarországon fogvatartásban van, az átadás végrehajtásának elhalasztása kötelező. Meg kell jegyezni, hogy ez az eset szükségszerűen egyidejűleg eredményezi a 17. § alapján az átadási letartóztatás halasztott fogamatba vételét is. A kibocsátó tagállam büntetőeljárás lefolytatásához fűződő érdeke ilyen esetben az ideiglenes átadás (21. §) alkalmazásával biztosítható.

Előfordulhat, hogy a terhelttel szemben a kényszerintézkedést vagy a büntetés végrehajtását az átadás elrendelését követően, azonban az átadás végrehajtását megelőzően rendelik el, amely esetben az átadás végrehajtásának elhalasztása a (4) bekezdés alapján – az előbbiekben kifejtett okból – szintén kötelező.

A (3) és (4) bekezdés megfelelő alkalmazása így lehetővé teszi, hogy a bíróság a magyar büntetőeljárást folytató hatósággal egyeztetve, vagy a büntetés végrehajtás érdekében kifejezetten azért rendeli el a terhelt átadásának végrehajtásának az elhalasztását, hogy a terhelttel szemben a kényszerintézkedés alkalmazásának indítványozására, a büntetés fogamatba vételére sor kerülhessen.

Az átadás végrehajtásának elhalasztására a korábbiakban kifejtettek szerint ugyanakkor nem csupán kényszerintézkedés alkalmazásával vagy büntetés végrehajtásával egyidejűleg kerülhet sor. A Magyarországon büntetőeljárást folytató bírósággal, ügyészséggel, nyomozó hatósággal történő konzultáció alapján – az (1) bekezdés esetén az átadás elrendelésével egyidejűleg, vagy a (3) bekezdés alapján ezt követően – a bíróság tervezett eljárási cselekmények lefolytatásának biztosítása (például a terhelt jelenlétét igénylő meghatározott bizonyítási eljárások, bíróság el állítás, bírósági tárgyalás befejezése, stb.) érdekében olyan esetben is elrendelheti az átadás végrehajtásának elhalasztását, amikor a magyar eljárásban kényszerintézkedés alkalmazásának nincs helye, vagy az nem indokolt. Minthogy az átadás (egyszerűsített) elrendelésével egyidejűleg a terhelt átadási letartóztatását is el kell rendelni, az átadás végrehajtásának elhalasztása azt eredményezi, hogy a terhelt a

magyar büntetőeljárás (büntetés végrehajtás) biztosítása végett, ugyanakkor az átadási eljárás alapján kerül fogvatartásba.

A Be.-ben meghatározott előzetes letartóztatás tartamával ellentétben az átadási letartóztatás további határidő, illetve felülvizsgálati eljárás nélkül a terhelt átadásáig tart [14. § (1) bekezdés]. Az átadás végrehajtására rendelkezésre álló szoros határidőkre figyelemmel e hiányosság az átadás tényleges végrehajtása esetén érdemben nem jár indokolatlan jogsérelemmel. Az átadás végrehajtásának elhalasztása esetén ugyanakkor előfordulhat, hogy a terhelt átadási letartóztatásban van:

- olyan magyar büntetőeljárás, vagy büntetés végrehajtása érdekében, amely végett kényszerintézkedés alkalmazását nem is rendelték el, és
- az átadási letartóztatás befejező időpontja pontosan meg nem határozható időponthoz, a büntetőeljárás befejezéséhez, a büntetés foganatba vételéhez kötött.

A hatályos rendelkezések alapján e bizonytalan ideig tartó kényszerintézkedés elrendelésének lehetősége a jogállamiság szempontjából aggályos, így a 22. § új (5)-(9) bekezdésének rendelkezései tartalmazzák ilyen esetben az átadási letartóztatás maximális tartamának, és a halasztás indoklásának meghatározott időszakonként történő felülvizsgálatát.

Az (5) bekezdés tartalmazza, hogy az átadás végrehajtásának felülvizsgálata során milyen bírósági döntések születhetnek a halasztás fenntartásáról, az ideiglenes átadás elrendeléséről vagy az átadás végrehajtásának elrendeléséről.

A (6) bekezdés határozza meg, hogy a felülvizsgálatra mikor, illetve milyen időközönként kell sort keríteni. Ha az átadás végrehajtásának elhalasztására azokban a kötelező esetekben került sor, amikor a terhelt Magyarországon kényszerintézkedés hatálya alatt áll vagy büntetését tölti, a felülvizsgálat az átadási letartóztatás – halasztott – foganatba vételéig szükségtelen. Ebben az esetben a terhelt személyi szabadságának korlátozása magyar büntetőeljárásban, illetve magyar büntetés végrehajtás során történik. Az átadási letartóztatás végrehajtására ilyen esetben nem is kerül sor, így a felülvizsgálat elmaradása nem eredményez jogsérelmet. Az átadási letartóztatás foganatba vételét követően, ami a magyar kényszerintézkedés befejezésével, illetve a büntetés végrehajtásának befejezésével egyidejűleg történik, az átadás végrehajthatóvá válik, hiszen a kötelező halasztási okok már nem állnak fenn. Ezért indokolt a végrehajtás elhalasztását haladéktalanul felülvizsgálni, majd a felülvizsgálatot háromhavonta megismételni.

Ha a terhelt átadása végrehajtásának elhalasztására nem a törvényben meghatározott kötelező esetekben került sor, hanem a bíróság mérlegelése alapján, az átadás végrehajtásának felülvizsgálatát a (6) bekezdés *b*) pontja az elrendeléstől számított három havonta írja elő.

A felülvizsgálatra fő szabály szerint hivatalból kerül sor, ugyanakkor a bíróság a (7) bekezdésben meghatározottak szerint – a kötelező halasztási esetek feltételeinek fennállásától eltekintve – erre irányuló indítványra is eljárhat. Így az ügyészségnek adott esetben lehetősége van arra, hogy a magyar büntetőeljárást folytató nyomozó hatósággal, ügyességgel konzultálva a hivatalbóli felülvizsgálat határidejét megelőzően is kezdeményezze a terhelt átadásának végrehajtását, ha a halasztás indokai már nem állnak fenn. Ilyen indítvány előterjesztésére a terhelt és védője is jogosult. A kötelező halasztás eseteiben a felülvizsgálat biztosítása helyett a jogsérelem orvoslására az ideiglenes átadás elrendelésének, illetve az erre irányuló indítvány előterjesztésének lehetősége áll rendelkezésre.

A (8) bekezdés szabályozza a bíróság eljárását a felülvizsgálat során, amelynek lényege, hogy a bíróságnak egyeztetnie kell a halasztás elrendelésének indokát szolgáltató büntetőeljárást folytató bírósággal, ügyészséggel, illetve büntetés végrehajtás esetén annak állásáról kell tájékozódnia.

A (9) és (10) bekezdések határozzák meg azt az időtartamot, amelyet követően az átadás végrehajtása nem halasztható el. Ezen időtartamba értelemszerűen nem számít bele, ha a terhelt magyar büntetőeljárásban elrendelt kényszerintézkedés hatálya alatt áll, vagy vele szemben magyar büntetés végrehajtására kerül sor. A bíróság által mérlegelhető halasztás esetén ugyanakkor a ténylegesen fogamatba vett átadási letartóztatás tartama a fogamatba vételtől számítva legfeljebb egy évig tarthat. Az átadás végrehajtásának elhalasztása így legfeljebb egy év haladékot biztosíthat a magyar büntetőeljárás lefolytatására, illetve a büntetés végrehajtás megkezdésére. Mindenképpen indokolatlan jogsérelemmel járna ugyanakkor, ha büntetés végrehajtás végett kibocsátott európai elfogatóparancs esetén a terhelt által Magyarországon az átadási eljárással összefüggésben fogvatartásban töltött idő meghaladná a büntetésből hátralévő időtartamot. Ennek elkerülése érdekében a (10) bekezdés meghatározza, hogy a bíróság ilyen esetben köteles számon tartani az európai elfogatóparancsból hátralévő időtartamot, és az átadás végrehajtását olyan időben elrendelni, hogy a terhelt átszállítására még a hátralévő időtartam letelte előtt sor kerülhessen. Természetesen ebben az esetben is igaz, hogy csupán a ténylegesen ideiglenes átadási letartóztatásban vagy átadási letartóztatásban töltött időszak tartamát kell figyelembe venni, az átadással összefüggésben elrendelt kényszerintézkedések halasztott fogamatba vétele, illetve megszakítása nem vehető figyelembe.

Az EÜtv. új 23. §-ához:

Az ideiglenes átadás intézménye érdemben nem változik. Az új rendelkezés egyértelművé teszi, hogy a megállapodás megkötése a bíróság feladata, és a megállapodás tartalmát kiegészítette az átadás tervezett kezdő időpontjának és tartamának meghatározásával. Az átadás fogalomrendszeréhez igazodóan a 22. §-ban is elválnak egymástól az (1) bekezdésben megjelenő ideiglenes átadással kapcsolatos bírósági döntés, és e döntés végrehajtása [az (5) bekezdésben], amely a terhelt át- és visszaszállítását jelenti.

Az EÜtv. új 24. §-ához:

Az európai elfogatóparancsban megjelölt tárgyak lefoglalásával és átadásának elrendelésével kapcsolatos rendelkezések nem változtak. Az elfogás esetén eljáró hatóság kényszerintézkedés alkalmazásával kapcsolatos felhatalmazása is e rendelkezésen belül, a (2) bekezdésben kapott helyet.

Az 58. §-hoz

Az EU tv. 25. § (1) bekezdése szerint a bíróságnak akkor kell európai elfogatóparancsot kibocsátania, ha a bűncselekmény tárgyi súlya ezt indokolja. A jelenlegi joggyakorlatban a bíróságok mégis számos esetben bocsátanak ki csekély súlyú bűncselekmények esetében is európai elfogatóparancsot. A kis súlyú bűncselekményekre kibocsátott európai elfogatóparancsok nagy száma miatt számos kritika fogalmazódott meg Magyarországgal szemben a különféle EU-s fórumokon. A javaslat ezért annak érdekében, hogy nagyobb szabadságot biztosítson a jogalkalmazóknak, úgy módosítja az EÜtv. 25. § (1)

bekezdését, hogy egyértelművé teszi, az európai elfogatóparancs kibocsátása csak lehetőség, akkor is, ha a bűncselekmény tárgyi súlya a kibocsátást egyébként lehetővé tenné.

A kölcsönös elismerés elvének az Európai Unió tagállamai közötti, az előzetes letartóztatás alternatívájaként felügyeleti intézkedéseket elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló 2009. október 23-i 2009/829/IB tanácsi kerethatározatról (a továbbiakban: 2009/829/IB tanácsi kerethatározat) készített bizottsági jelentés ugyanakkor elmarasztalóan fogalmazza meg Magyarországgal szemben a 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 21. cikke átültetésének hiányát. Ezért a 21. cikk átültetése miatt szükséges egy kivételt megállapító szabály beiktatása a törvény 25. § (2) bekezdésébe. Ennek indoka, hogy a 21. cikk kifejezett mentesítést ad az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó általános követelmény alól, és megállapítja, hogy az európai elfogatóparancsról szóló 2002/584/IB tanácsi kerethatározatnak a büntetési tétel felső határára irányadó feltételét nem kellene vizsgálni a felügyeleti intézkedések végrehajtása során kibocsátott európai elfogatóparancs esetében. Így lehetőség lenne a kisebb súlyú bűncselekményekkel kapcsolatos eljárásban is a terhelt visszaszállítása érdekében európai elfogatóparancs kibocsátására és az alapján a terhelt visszaszállítására.

További szűkítést jelent a (3) bekezdés, miszerint büntetőeljárás lefolytatása céljából a vádirat benyújtását követően csak akkor bocsátható ki európai elfogatóparancs, ha a vádiratban az ügyész szabadságvesztés büntetés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására tett indítványt. Ez utóbbi rendelkezésre tekintettel került be a törvénybe az a szabály is, amely szerint, ha a vádirat benyújtását megelőzően európai elfogatóparancsot bocsátottak ki, de a vádiratban az ügyész szabadságvesztés kiszabására vagy javítóintézeti nevelés alkalmazására nem tett indítványt, az európai elfogatóparancsot haladéktalanul vissza kell vonni.

Egyértelműen rögzítésre kerül a törvényben, hogy az európai elfogatóparancsot és az annak visszavonásáról szóló végzést a bíróságnak meg kell küldenie az igazságügyért felelős miniszter részére. Ez a rendelkezés azért szükséges, mivel egyes tagállamok az elfogástól számított néhány napon belül kéri az idegen nyelvű fordítással ellátott európai elfogatóparancsokat, nem egy esetben postai úton az eredeti példányt is. Erre tekintettel és figyelembe véve a rendelkezésre álló rövid határidőket, fontos, hogy az európai elfogatóparancsok már eleve az igazságügyért felelős miniszter rendelkezésére álljanak.

A módosítás elhagyja továbbá a rendőrkapitányságra történő utalásokat. Ennek oka, hogy a Schengeni Információs Rendszer második generációja keretében történő információcseréről, továbbá egyes rendészeti tárgyú törvények ezzel, valamint a Magyar Egyszerűsítési Programmal összefüggő módosításáról szóló 2012. évi CLXXXI. törvény értelmében ugyanis európai elfogatóparancs vagy nemzetközi elfogatóparancs kibocsátása esetén a bíróság rögzíti az elfogatóparancsot a körözési nyilvántartási rendszerben. Erre tekintettel felesleges az európai elfogatóparancsot és a visszavonó végzést a rendőrkapitányságnak megküldeni.

Az európai elfogatóparancsot le kell fordítani a végrehajtó tagállam hivatalos nyelvére vagy hivatalos nyelveinek egyikére, kivéve, ha az európai elfogatóparancsot végrehajtó tagállam azt magyar nyelven is elfogadja. Ez a helyzet pl. Németország és Ausztria esetében, ilyenkor az elfogatóparancs magyar nyelven kerül kiküldésre. Erre tekintettel volt szükséges a módosítás beillesztése.

A Javaslat az EU tv. 25.§ új (9) bekezdésével, az Nbjt. 32.§ új (5) bekezdésével azonos módon egyértelműen megteremti annak lehetőségét, hogy a bíróság a vádirat benyújtása előtt akár hivatalból, az ügyészség indítványa nélkül is visszavonhassa az európai elfogatóparancsot, ha annak törvényi feltételei fennállnak.

Az 59. §-hoz

A 2013/48/EU irányelv 10. cikk (4) és (5) bekezdésében előírt kötelezettség, amely Magyarország mint végrehajtó tagállam esetében a 7. § új (4) bekezdésében meghatározott tájékoztatási és nyilatkozat-továbbítási feladatokban jelent meg, abban az esetben is kötelezettségekkel jár, ha az átadási eljárásban Magyarország, mint az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam jár el. Az irányelv alapján a kibocsátó tagállamnak biztosítania kell, hogy az európai elfogatóparancs alapján más tagállamban őrizetbe vett terhelt érdekében Magyarországon is védő járhasson el. Az irányelv megfelelését szolgáló 31. § új (4) bekezdése lényegében a Be. mint általános háttérjogszabály kiegészítéseként értelmezhető. A Be. rendelkezései alapján terhelti jogok illetik meg azt a személyt, akivel szemben Magyarországon elfogatóparancs kibocsátására kerül sor, hiszen az elfogatóparancs kibocsátásának és a gyanúsítottkénti kihallgatás feltétele – bűncselekmény meghatározott személyt érintő megalapozott gyanúja – azonos. A Be. 46. § *b)* pontja alapján az eljárásban a védő részvétele kötelező, ha a terheltet fogva tartják, és a 48. § (1) bekezdése alapján a védőt fogvatartás esetén a terhelt első kihallgatását megelőzően ki kell rendelni. Ezt csupán kiegészíti, hogy a bírósági eljárásban a távollévő terhelttel szembeni eljárás esetén a Be. XXV. Fejezetének rendelkezése alapján a védő részvétele kötelező. Mindezek alapján európai elfogatóparancs esetén a terheltnek vagy már van kirendelt, illetve meghatalmazott védője, vagy az európai elfogatóparancs alapján történő elfogása és őrizetbe vétele esetén részére haladéktalanul védőt kell kirendelni. Az európai elfogatóparancs esetén a magyar hatóság rendelkezése alapján kerül sor a terhelt elfogására és fogvatartására. A tisztességes eljárás és a védelemhez való jog biztosítása végett értelemszerű, hogy a terhelt részére az egyébként a kiszabott büntetésbe is beszámítandó külföldi fogvatartás tartama alatt is védőt kell biztosítani. A 26. § új (2) bekezdése így lényegében a Be. szabályainak, egyben az irányelv rendelkezéseinek is megfelelő rendelkezés. A terhelt külföldi fogvatartásának tartama alatt a védő jogosult a terhelt átadási eljárása során, a végrehajtó tagállamban eljáró ügyvéddel kapcsolatba lépni, részére a terhelt átadási eljárással kapcsolatos jogainak gyakorlásához a szükséges felvilágosítást nyújtani.

A 61. §-hoz

Az EUtv. 30. § (2) bekezdés *e)* pontja értelmében a specialitás szabálya abban az esetben nem érvényesül, ha a személy az átadásába beleegyezett és ezzel egyidejűleg a specialitás szabályáról lemondott. A specialitás szabályának és az egyszerűsített átadásnak (az átadáshoz történő hozzájárulás) az együttes alkalmazása ugyanakkor nem szükségszerű, így a hatályos törvényszöveg félreérthető. A specialitásról önállóan vagy az átadáshoz történő hozzájárulással együtt is le lehet mondani, ezért ennek megfelelően a specialitásról történő rendelkezés egyszerűsített átadásról való rendelkezéstől független meghatározása volt szükséges.

A 62. §-hoz

Az EUtv. új 6. §-ához fűzött indokolásban kifejtettek alapján a jogszabály módosítása indokolt volt annak rendezése érdekében is, hogy a joggyakorlat megfelelően és egységesen kezelje, ha a terhelt Magyarországra történő átadására konkuráló európai elfogatóparancsok alapján került sor, és a végrehajtó tagállam által végre nem hajtott további európai elfogatóparancsok végrehajtása szükséges.

Az átadás során eljáró hatóságok feladata annak figyelemmel kísérése, hogy a terhelt Magyarországra történő átadására konkuráló elfogatóparancsok alapján került-e sor. Ennek megállapítása esetén a fennmaradó európai elfogatóparancsok tekintetében Magyarországnak átadási eljárást kell lefolytatnia. Az átadási eljárás lefolytatására az általános szabályok szerint kerül sor, a magyar büntetőeljárásban kényszerintézkedéssel érintett, vagy Magyarországon büntetését töltő terheltre vonatkozó szabályok szerint.

Ha az átadott személy vonatkozásában több európai elfogatóparancs végrehajtása maradt végrehajtás nélkül, azaz továbbra is konkuráló elfogatóparancsok végrehajtása szükséges, úgy az új 6. § rendelkezései alapján a bíróság csak egy európai elfogatóparancs végrehajtásáról rendelkezhetsen, a továbbiak tekintetében az előzetes hozzájárulás megadására kerülhet sor.

Az átadási eljárás alapján a bíróság fő szabály szerint – a Magyarországra történő átadás alapjául szolgáló büntetőeljárás lefolytatásának vagy büntetés végrehajtásának biztosítása végett – a terhelt átadási letartóztatásának és átadásának elrendelésével egyidejűleg az átadás végrehajtásának elhalasztásáról is rendelkezik. Ebben az esetben megnyílik a lehetőség arra, hogy a terhelt ideiglenes átadására kerülhessen sor. Ezzel a büntetőjogi igény a konkuráló elfogatóparancsok esetében is megfelelően érvényesülhet.

A 63-64. §-hoz

Az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, 2000. május 29-én kelt egyezmény (a továbbiakban: EU Jogsegély Egyezmény) lehetővé teszi a bűnügyi jogsegély keretében a tanúk, szakértők és vádlottak kihallgatását videokonferencia (a magyar jogi terminológia szerint: zártcélú távközlő hálózat) útján. A Be. 244/A-244/D. §-a tartalmazza a zártcélú távközlő hálózat útján történő tárgyalás jogintézményét. A magyar büntető eljárási szabályozás teljes mértékben összhangban van az EU Jogsegély Egyezmény rendelkezéseivel. Mivel a Be. szabályai szerint csak a bíróság rendelheti el a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatást, a szabályozás arra épül, hogy csak a bíróság küldhet és teljesíthet ilyen típusú megkeresést.

A Be. ugyan nem teszi lehetővé szakértő kihallgatását zártcélú távközlő hálózat útján, azonban ez nem ellentétes a magyar jog alapelveivel. Tekintettel arra, hogy a videokonferencia során elsődlegesen a megkereső tagállam jogát kell alkalmazni, ezért az erre irányuló megkeresés esetén nincs jogi akadálya annak, hogy a magyar bíróság, mint megkeresett fél a szakértő kihallgatásához nyújtson segítséget. A szakértő kihallgatásának lehetőségét azonban a belső jogban megteremteni sürgősen szükséges, mivel az teljes mértékben idegen a zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatás tanúvédelmi, áldozatvédelmi célkitűzéseitől.

A természetes személyazonosító adatok körét a személyazonosító jel helyébe lépő azonosítási módokról és az azonosító kódok használatáról szóló 1996. évi XX. törvény 4. § (4) bekezdése határozza meg. Eszerint a polgár természetes személyazonosító adatai a családi

és utóneve, a születési családi és utóneve, a születési helye, ideje és az anyja születési családi és utóneve.

Az EUTv. 43. §-a alapján a magyar igazságügyi hatóság kérheti a tagállami igazságügyi hatóságot, hogy megkeresését a magyar jogszabályokban foglaltak szerint, illetve az általa meghatározott technikai módszert alkalmazva teljesítse. Ezért, ha Magyarország zártcélú távközlő hálózat útján történő kihallgatásra vagy meghallgatásra vonatkozó megkeresést küld egy tagállami hatóság részére, a törvény biztosítja, hogy a tagállami hatóság előtti kihallgatás vagy meghallgatás során a Be.-ben szereplő eljárási garanciák megfelelően érvényesülhessenek (például elkülönített helyiség biztosítása, a tanú adatainak zárt kezelése vagy a tanúvallomás megtagadásának szabályai).

A 65. §-hoz

A Bizottság tagállami implementációkat értékelő jelentése szerint Magyarország nem rendelkezett teljes körűen a jogorvoslatról a 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 12. cikkének átültetése során. A módosítás ezt a hiányosságot hivatott pótolni, és e körben a pontosító jellegű rendelkezések beiktatásával koherenciát teremt az egyéb kerethatározatok jogorvoslatra vonatkozó szabályait átültető és szintén kifogásolt rendelkezéseivel. A szabályozás beillesztésével Magyarország teljes egészében kiküszöböli a Bizottság által kritizált hiányosságot.

A 66. §-hoz

Az EUTv. 77. § (1) bekezdése a 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 15. cikk (1) bekezdés *h*) pontjában szereplő megtagadási okot eddig nem tartalmazta, amit a Bizottság tagállami implementációkat értékelő jelentése is kifogásolt, erre tekintettel indokolt a hiány pótlása. A rendelkezés értelmében a nyomozási bíró a felügyeleti intézkedést elrendelő tagállami határozat elismerését és a végrehajtását akkor is megtagadhatja, ha a felügyeleti intézkedés megsértése miatt kibocsátott európai elfogatóparanccsal kapcsolatos eljárásban a keresett személy átadása az EUTv. 5. §-ában meghatározott okból megtagadható.

A 67. §-hoz

A 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 21. cikkével összefüggésben az átültetés hiányát állapította meg a Bizottság, erre tekintettel kerül sor a módosításra. A Bizottság jelentése arra hivatkozik, hogy a felügyeleti intézkedést elrendelő tagállami határozat „jellegénél fogva nagyon hasznos volna abban a tekintetben, hogy lehetővé tenné a viszonylag csekély súlyú bűncselekményekkel vádolt, bírósági tárgyalásra várakozó személyek hazatérését.” A 21. cikk szerinti rendelkezés kifejezett mentesítést ad az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó általános követelmény alól és megállapítja, hogy a 2002/584/IB kerethatározatnak a büntetési tétel felső határára irányadó feltételét nem kellene vizsgálni ilyen esetekben. Így lehetőség lenne a kisebb súlyú bűncselekményekkel kapcsolatos eljárásban is a terhelt visszaszállítása érdekében európai elfogatóparancs kibocsátására és az alapján a terhelt visszaszállítására. Ez következik a kerethatározat szellemiségéből is, és ha nem kerülne alkalmazásra a rendelkezés, a kerethatározat által kitűzött célok is értelmüket vesztenék. Erre tekintettel Magyarország a felügyeleti intézkedés végrehajtása során a terhelt visszaszállítása érdekében kibocsátott európai elfogatóparancs esetében nem fogja vizsgálni az európai elfogatóparanccsról szóló kerethatározatban a bűncselekményre irányadó büntetési tétel felső határára vonatkozó feltételt.

A 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 19. cikk (3) bekezdése az értesítési kötelezettséget nemcsak a felügyeleti intézkedés megsértése esetére írja elő, hanem bármely olyan körülmény kapcsán is, amely további határozat meghozatalát írja elő. Erre tekintettel az uniós jognak való megfelelés érdekében a normaszöveg kiegészítése indokolt.

A 68-69. §-hoz

A 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 11. cikk (3) bekezdése kifejezett utalást tartalmaz a végrehajtó és a kibocsátó tagállami hatóság közötti konzultációs kötelezettségre. Erre tekintettel uniós jognak való megfelelés érdekében ezt indokolt a normaszövegben is kifejezetten nevesíteni.

Az EUtv. 86. §-át érintő módosítás a törvény következetes szóhasználata érdekében pontosító jellegű megfogalmazást tartalmaz.

A 70. §-hoz

A 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 9. cikk (2) bekezdése a lakóhelytől vagy tartózkodási helytől eltérő tagállam hatóságának hozzájárulását is előírja a határozat továbbíthatóságához. Ez a kritérium hiányzott a normaszövegből, erre tekintettel történik a kiegészítés az EUtv. 87. § (1) bekezdés *b*) pontjában.

Az új (1a) bekezdés biztosítja az EUtv. szövegének koherenciáját, tekintettel arra, hogy bár a kerethatározat ezt a kötelezettséget nem írja elő, de ilyen rendelkezés az alternatív szankciót kiszabó határozatokkal összefüggésben is szerepel az EUtv. 145. § (2) bekezdésében.

A 87. § (3) bekezdésének harmadik mondatát a Javaslat kiegészíti a tanúsítványra történő utalással. Ezen szövegpontosítás oka, hogy a határozat mellett természetesen a tanúsítvány is megküldésre került a tagállami hatóság számára.

A 71. §-hoz

A 2009/829/IB tanácsi kerethatározat 21. cikkével összefüggésben az átültetés hiányát állapította meg a Bizottság, erre tekintettel kerül sor a módosításra. A Bizottság jelentése arra hivatkozik, hogy a felügyeleti intézkedést elrendelő tagállami határozat „jellegénél fogva nagyon hasznos volna abban a tekintetben, hogy lehetővé tenné a viszonylag csekély súlyú bűncselekményekkel vádolt, bírósági tárgyalásra várakozó személyek hazatérését.” A 21. cikk szerinti rendelkezés kifejezett mentesítést ad az európai elfogatóparancs kibocsátására vonatkozó általános követelmény alól és megállapítja, hogy az európai elfogatóparancsról szóló 2002/584/IB tanácsi kerethatározatnak a büntetési tétel felső határára irányadó feltételét nem kellene vizsgálni ilyen esetekben. Így lehetőség lenne a kisebb súlyú bűncselekményekkel kapcsolatos eljárásban is a terhelt visszaszállítása érdekében európai elfogatóparancs kibocsátására és az alapján a terhelt visszaszállítására. Ez következik a kerethatározat szellemiségéből is, és ha nem kerülne alkalmazásra a rendelkezés, a kerethatározat által kitűzött célok is értelmüket vesztenék. Erre tekintettel a felügyeleti intézkedés végrehajtása során a terhelt visszaszállítása érdekében kibocsátható európai elfogatóparancs olyan bűncselekményekkel összefüggésben indult büntetőeljárásban is, ahol

az európai elfogatóparancsról szóló kerethatározatban a bűncselekményre irányadó büntetési tétel felső határára vonatkozó feltétel figyelmen kívül hagyható.

A 72-73., a 89. és a 96. §-hoz

A módosítás pontosítja a vagyonnal vagy bizonyítékkal kapcsolatos biztosítási intézkedést elrendelő határozatoknak az Európai Unióban történő végrehajtásáról szóló 2003. július 22-i 2003/577/IB tanácsi kerethatározat 5. cikk (3) bekezdése és 10. cikk (1) bekezdés b) pontja, a 11. cikk (2) és (3) bekezdése, továbbá a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározat 11. cikk (2) bekezdése, valamint a kölcsönös elismerés elvének a vagyoneklobzást elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló 2006. október 6-i 2006/783/IB tanácsi kerethatározata alapján meghatározott tanúsítványnak való megfelelést szolgáló rendelkezéseket.

A 74-75. és a 77-78. §-hoz

Az egységes jogalkalmazás biztosítása, valamint a jogerős szabadságvesztés büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó tagállami határozat elismerésének és végrehajtásának elrendelése során eljáró miniszteri, valamint bírósági feladat- és hatáskörök egyértelmű elhatárolása érdekében a hatályos rendelkezések felülvizsgálata és módosítása vált szükségessé.

A 109. § új (1) bekezdése a miniszter feladatát határozza meg a tagállami kezdeményezés fogadásával kapcsolatban.

A kezdeményezés – azaz a tanúsítvány és az azzal együtt megküldött további iratok – fogadását követően a miniszter a büntetés végrehajtás átvételének indokoltságát illetően a kibocsátó tagállammal konzultációt folytathat. A tagállamok közötti konzultáció formailag nem kötött. A konzultáció eredménye lehet a 111. § (4) bekezdésében megjelölt írásbeli vélemény is. A 111. § (3) bekezdésében meghatározott esetben – a kerethatározat rendelkezéseivel egyezően – a büntetés végrajtásának átvételéhez a terhelt hozzájárulásán túl a tagállam, Magyarország esetén a miniszter hozzájárulása is szükséges. A konzultációra ezért elsősorban a 111. § (3) bekezdése estén a miniszteri hozzájárulás tisztázása érdekében kerül sor. A miniszteri hozzájárulás hiányára figyelemmel a tagállam a tanúsítványát visszavonhatja. Ha erre nem kerül sor, a miniszter hozzájárulása hiányában a tagállam az átvételt megtagadja [111. § (3) bekezdés]. A konzultációra ugyanakkor más esetben is sor kerülhet azzal, hogy önmagában a sikertelen konzultáció eredménye ilyen esetben nem eredményezheti a végrehajtás átvételének megtagadását.

A konzultációt követően, vagy konzultáció nélkül közvetlenül az iratok megérkezését követően a miniszter a (3) bekezdés alapján jár el. Az új (3) bekezdés egyértelművé teszi, hogy a miniszter az eljárás ezen szakaszában a büntetés végrehajtásának átvételét megtagadhatja, egyben megjelöli azokat a taxatív eseteket, amelyben erre sor kerülhet.

A miniszter a végrehajtást az alábbi esetekben tagadhatja meg:

- az átvételhez szükséges miniszteri hozzájárulás a 111. § (3) bekezdésében meghatározott terheltek esetén hiányzik,

- az átvételhez szükséges terhelti hozzájárulás a 111. § (3) bekezdésében meghatározott terheltek esetén hiányzik, vagy
- az átvétellel érintett büntetésből vagy intézkedésből hátralévő idő kevesebb, mint hat hónap [111. § (1) bekezdés].

Amennyiben – adott esetben a konzultációt követően – a megjelölt feltételek fennállnak, a miniszter az iratokat a Fővárosi Törvényszékhez továbbítja.

A Fővárosi Törvényszék hatáskörére, illetékességére és az egyesbíróági eljárásra vonatkozó rendelkezések érdemben nem változtak.

Az új (5) bekezdés az Nbjt. 46. § új (1b) bekezdéséhez igazodóan rendezi a Fővárosi Törvényszék eljárását, ha egy tagállami határozat elismerésével kapcsolatban korábban önálló eljárás indult az Nbjt. alapján. Minthogy az EÜtv. VIII. Fejezete érdemben magába olvasztja a tagállami ítélet érvényének elismerésével kapcsolatos döntést is, az időszerű és egységes döntés végett indokolt, hogy az elismerés érdekében már folyamatban lévő eljárást a Fővárosi Törvényszék az EÜtv. VIII. Fejezete alapján kezdeményezett eljáráshoz egyesítse, és az egybeolvadó jogkérdéseket egységesen az EÜtv. VIII. Fejezetének alkalmazásával bírálja el. Az egyesítés megfelelő lehetőségének biztosítása érdekében az Nbjt. rendelkezik arról, hogy ilyen esetben az elismerésre is a Fővárosi Törvényszéknek van kizárólagos illetékessége. Így a tanúsítvány beérkezését követően az elismerés tárgyában eljáró bíróságnak az ügyet a Fővárosi Törvényszékhez át kell tennie. Az ily módon a Fővárosi Törvényszékhez került ügyek egyesítésének és együttes elbírálásának kötelezettségéről az EÜtv. rendelkezik.

A 109. § (6) és (7) bekezdése érdemben nem változott.

A 111. § (4) bekezdésének pontosítása a miniszter eljárásával kapcsolatos szabályozás pontosítása végett, a korábbiakban kifejtettek szerint volt szükséges. A miniszter e bekezdés rendelkezései alapján írásbeli véleményt küldhet a kezdeményező tagállam igazságügyi hatóságához. Az írásbeli vélemény megküldésére konzultációt követően is sor kerülhet, de szolgálhat éppen a konzultáció megkezdésére is. Előfordulhat továbbá, hogy a miniszter konzultáció nélkül terjeszti elő írásbeli véleményét. Az írásbeli vélemény a miniszternek az elítélt társadalomba való beilleszkedésével kapcsolatos álláspontját tartalmazza. A miniszter az írásbeli véleményben jelezheti továbbá, ha a büntetés végrehajtás átvételéhez szükséges hozzájárulását nem kívánja biztosítani. Ez utóbbi esetben a tagállamnak lehetősége van a tanúsítvány visszavonására.

A 120. § kiegészítése a miniszteri feladatok egyértelmű meghatározásához hasonlóan azért vált szükségessé, hogy a törvény kifejezetten megjelölje a büntetés végrehajtásának átvételével kapcsolatos érdemi bírósági döntések tartalmát. A bíróság ez alapján az átvétel tárgyában folytatott eljárásban vagy elrendeli a tagállami ítélet elismerését és végrehajtását, vagy a tagállami ítélet elismerését és végrehajtását megtagadja.

A bíróság érdemi döntése – az európai elfogatóparancshoz hasonlóan – további miniszteri aktust nem igényel. A bíróság döntését követően a miniszter a 123. § új, pontosított rendelkezései szerint közvetítőként jár el azzal, hogy a bíróság döntéséről a miniszter útján tájékoztatja a megkereső tagállamot.

A 76. §-hoz

Az Európai Bizottság COM(2014) 57 final számú, a szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéletek, a próbaidő alatti magatartási szabályok és alternatív szankciók, valamint az előzetes letartóztatás alternatíváját jelentő felügyeleti intézkedések kölcsönös elismeréséről szóló 2008/909 IB, 2008/947/IB és 2009/829/IB kerethatározatok tagállami végrehajtásáról szóló jelentése (a továbbiakban: Bizottsági Jelentés) szerint több tagállam, közöttük Magyarország, nem állapított meg maximális határidőt a fellebbezési eljárásban hozott bírósági határozatok tekintetében.

A 2008/909/IB kerethatározat 12. cikk (2) bekezdése szerint, amennyiben nem áll fenn halasztási indok, a tagállami ítélet elismeréséről és a büntetés végrehajtásáról szóló jogerős határozatot az ítélet és a tanúsítvány kézhezvételét követő kilencven napon belül kell meghozni. Bár az EÜtv. hatályos rendelkezése (119. §) alapján ez jelenleg is biztosított, a kilencven napos végső – fellebbezéssel együtt számított – határidőt tehát az EÜtv. törvény tartalmazza, és természetesen nem zárja ki a jogorvoslat lehetőségét sem, azonban a Bizottsági Jelentésben megfogalmazott kritikai észrevételre figyelemmel célszerű még egyértelműbbé tenni a vonatkozó rendelkezést. Az új szabályozás szerint az eljárásra illetékes Fővárosi Törvényszéknek hatvan nap alatt kell határozatot hoznia a jogerős tagállami határozat elismeréséről és végrehajtásáról, az e határozat elleni fellebbezésről pedig haladéktalanul, de legkésőbb a már említett kilencven napos határidő figyelembe vétele mellett kell döntenie a Fővárosi Ítéletábrának.

A 79. §-hoz

A magyar állampolgárral szemben büntetés végrehajtás végett kibocsátott európai elfogatóparancs rendszerének átalakítását az EÜtv. 126/A. § új rendelkezései teszik teljessé. A Lisszaboni Szerződéssel bevezetett közös európai, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség elvének érvényesülése megköveteli, hogy bűncselekmény elkövetése miatt bármely tagállamban elítélt vonatkozásában bármely tagállamban hatékony intézkedések foganatosítására kerülhessen sor a kiszabott büntetés végrehajtásának biztosítása végett. A terhelt állampolgárságától különböző harmadik tagállamok esetében ez az intézkedés jellemzően a büntetés végrehajtás végett kibocsátott európai elfogatóparancs hatékony végrehajtása. Az állampolgárság szerinti országok vonatkozásában ugyanakkor az európai elfogatóparancs végrehajtásának és a büntetés végrehajtás átvételének igénye konkurálhat. A magyar joggyakorlatban ez a konfliktus a büntetés végrehajtás hatékonyságát érdemben rontotta. Ugyan a hatályos rendelkezések is lehetővé tették magyar állampolgár esetén az európai elfogatóparancs vonatkozásában az ideiglenes végrehajtási letartóztatás elrendelését, azonban erre a gyakorlatban a két intézmény eltérő feltételrendszere okán nem volt érdemben lehetőség. A büntetőjog hatékony érvényesítése ugyanakkor megköveteli, hogy akivel szemben büntetés végrehajtása végett európai elfogatóparancsot kellett kibocsátani, elfogása esetén a büntetés letöltését – akár a kibocsátó, akár az állampolgársága szerinti végrehajtó tagállamban – nyomban megkezdje.

A két intézmény eltérő feltételrendszeréből adódó konfliktus kiküszöbölése végett az új 126/A. § az európai elfogatóparancs alapján indult eljárás esetén az ideiglenes végrehajtási letartóztatás elrendelésének feltételeit az európai elfogatóparancs feltételeihez köti. A bíróságnak így az európai elfogatóparancsral kapcsolatban egyébként is rendelkezésre álló adatok alapján, érdemben lehetősége van döntenie az ideiglenes végrehajtási letartóztatás elrendeléséről. Amennyiben a bíróság a terhelt állampolgárságával kapcsolatos megtagadási októl eltekintve más megtagadási ok fennállását nem látja megalapozottnak, a terhelt ideiglenes végrehajtási letartóztatását elrendeli. Tekintettel arra, hogy az ideiglenes

végrehajtási letartóztatás elrendelésével az elítélt lényegében a jogerős szabadságvesztés, vagy szabadságelvonással járó más intézkedés végrehajtását kezdi meg, enyhébb kényszerintézkedés elrendelésének lehetőségére nincs lehetőség.

Az európai elfogatóparancs megtagadásával egyidejűleg elrendelt ideiglenes végrehajtási letartóztatás legfeljebb harminc napig tarthat. A törvény erre az átmeneti időtartamra a büntetés végrehajthatóságát kényszerintézkedés alkalmazásával is biztosítja. Amennyiben e határidőn belül a kibocsátó tagállam a büntetés végrehajtásának átvételéhez szükséges iratokat nem küldi meg, a terheltet szabadlábra kell bocsátani. A határidő elmulasztása nem akadályozza annak, hogy a kibocsátó tagállam később az iratok megküldésével a büntetés végrehajtásának átvételét az általános szabályok szerint kezdeményezze.

Amennyiben az európai elfogatóparancs adatai alapján felmerül annak lehetősége, hogy a büntetés végrehajtásának hátralévő tartama a hat hónapot nem éri el, és erre figyelemmel a végrehajtás átvétele megtagadásának lenne helye, a Be. 111. § (1) bekezdésében meghatározott feltételt soron kívül tisztázni kell. Ha a büntetés végrehajtásának átvételére ebből kifolyólag nem kerülhetne sor, illetve a tagállami kezdeményezést a miniszter erre figyelemmel megtagadja, a terheltet szabadon kell bocsátani.

Ha az európai elfogatóparancsot kibocsátó tagállam a 109. § (1) bekezdésében meghatározott iratokat megküldi, és a bíróság a büntetés végrehajtása megtagadásának okát nem látja megállapíthatónak, az ideiglenes végrehajtási letartóztatást fenntartja. Ezt követően az ideiglenes végrehajtási letartóztatás tartama, valamint a bíróság további eljárása az általános szabályok szerint alakul.

A 80. §-hoz

Tekintettel arra, hogy az EÜtv. 129. § (5) és a 130. § (6) bekezdésének együttes alkalmazása gyakorlati problémát okozhat, ezért a Javaslat egyértelművé teszi, hogy a tanúsítványt csak a bíróság vonhatja vissza, de a végrehajtás átadásáról továbbra is a miniszter dönt.

A 2008/909/IB kerethatározat 5. cikk (1) bekezdése alapján az ítélet vagy annak hiteles másolata és a tanúsítvány a végrehajtó tagállam hatóságának bármely olyan írásban dokumentálható módon továbbítható, amely lehetővé teszi a végrehajtó tagállam számára a határozat hitelességének megállapítását. Erre tekintettel a faxon vagy e-mailen keresztül történő továbbítást is lehetővé teszi a kerethatározat. Az EÜtv. azonban nem tartalmaz ilyen rendelkezést, amelynek eredményeképpen csak az eredeti iratok küldhetők meg és fogadhatók el, ezért a Javaslat a kerethatározat hivatkozott rendelkezésének megfelelő új rendelkezést is tartalmaz.

A 81. §-hoz

A bűnügyi költség viselését rendező szabály.

A 82. §-hoz

A Bizottság tagállami implementációkat értékelő jelentése szerint Magyarország nem rendelkezett jogorvoslatról és az azzal kapcsolatos határidőről a 2008/947/IB tanácsi kerethatározat 12. cikkének átültetése során. A módosítás ezt a hiányosságot hivatott pótolni.

A kerethatározat 12. cikke értelmében a végrehajtó tagállam illetékes hatósága a lehető leghamarabb, de legkésőbb az ítéletnek vagy a próbaidőt megállapító határozatnak a tanúsítvánnyal együtt történő kézhezvételétől számított hatvan napon belül határoz arról, hogy elismeri-e az ítéletet vagy a próbaidőt megállapító határozatot, és vállalja-e a végrehajtással járó felelősséget. A magyar bíróságnak tehát hatvan nap áll rendelkezésére, hogy az elismerésről vagy a megtagadásról szóló jogerős döntését meghozza. Ezért a Javaslat úgy rendelkezik, hogy a bíróságnak a dokumentumok kézhezvételétől számított 30 napon belül kell első fokon indokolt határozatot hoznia arról, hogy a tagállami határozatot elismeri és végrehajtja-e. A Be. szabályait követve a Javaslat azt is előírja, hogy a bíróság nem jogerős határozatával szemben fellebbezést az jelenthet be, akivel a határozatot közölték. A kihirdetés útján közölt határozat elleni fellebbezést a kihirdetést követően nyomban be kell jelenteni. A kézbesítés útján közölt határozat ellen három napon belül lehet fellebbezni. Mivel az EUtv. 137. § (4) bekezdése értelmében az elismerésről első fokon az illetékes járásbíróság dönt, a Javaslat arról is rendelkezik, hogy a bíróság a fellebbezést a nyilatkozatok beérkezését követően haladéktalanul, közvetlenül küldi meg a törvényszéknek. A törvényszék pedig a nyilatkozatok kézhezvételét követően haladéktalanul, de legkésőbb az iratoknak az első fokon eljáró bírósághoz érkezésétől számított 60 napon belül jogerős határozatot hoz. Az első fokon eljáró bíróság a jogerős határozatot a tagállami hatóság részére haladéktalanul megküldi. A szabályozás beillesztésével Magyarország teljes egészében kiküszöböli a Bizottság által kritizált hiányosságot, és megfelel a kerethatározatban foglalt 60 napos határidőnek is.

A 83. §-hoz

A 2008/947/IB tanácsi kerethatározat 11. cikk (1) bekezdés *k*) pontja értelmében a végrehajtó tagállam illetékes hatósága megtagadhatja a tagállami határozat elismerését és a végrehajtással járó felelősség vállalását, ha az ítélet olyan bűncselekményekre vonatkozik, amelyek a végrehajtó tagállam joga szerint úgy tekintendők, mintha azokat teljes egészében vagy jelentős részben a saját területén vagy a saját területének minősülő helyen követték volna el.

A Javaslat szerint a hatályos EUtv. 139. § (1) bekezdésének *k*) pontja helytelenül utal a közkegyelemre, arra a rendelkezésben nincs szükség, közkegyelemmel kapcsolatos megtagadási okot a kerethatározat ugyanis nem tartalmaz. Ezért a módosítás értelmében a *k*) pont második fordulatát („és a bűncselekményre a magyar törvény szerint közkegyelem terjed ki”) a Javaslat elhagyja, amely módosítással a rendelkezés teljes egészében megfelel a kerethatározatban foglalt szabályozásnak.

A 84. §-hoz

A 2008/947/IB tanácsi kerethatározat 15. cikke az illetékes hatóságok közötti egyeztetésekről rendelkezik a következőképpen: „amennyiben és amikor az megfelelő, a kibocsátó állam és a végrehajtó állam illetékes hatóságai egyeztethetnek egymással a kerethatározat zökkenőmentes és eredményes alkalmazásának megkönnyítése érdekében.”

Jelenleg erre vonatkozó szabályozást az EUtv. IX. Fejezete akkor tartalmaz, amikor Magyarország kibocsátó tagállamként vesz részt az együttműködésben [147. § (1) bekezdés]. Tekintettel azonban arra, hogy egy ilyen rendelkezésnek akkor is létjogosultsága van, amikor Magyarország a végrehajtó tagállam, a Javaslat a végrehajtás átvétele kapcsán egy új §-sal egészíti ki a törvényt, amelynek megfogalmazása követi a hatályos 147. § (1) bekezdését.

A 85. §-hoz

A 2008/947/IB tanácsi kerethatározat 4. cikke a próbaidő alatti magatartási szabályok és alternatív szankciók fajtáiról rendelkezik. A 4. cikk (1) bekezdés j) pontja szerint a kerethatározat hatálya kiterjed az elítélt személyekért felelősséget vállaló pártfogó felügyelővel vagy szociális szolgálat képviselőjével való együttműködés kötelezettségére is. Jelenleg az EÜtv. ennek megfelelő rendelkezése a végrehajtás átadása esetén úgy szól, hogy „az elítélt a pártfogó felügyelővel rendszeres kapcsolatot tartson”. A Javaslat azonban a kerethatározat rendelkezésének megfelelően és a Btk. 71. § (1) bekezdés c) pontjának szabályozását követve pontosítja az EÜtv. rendelkezését, kiegészítve a szöveget az ellenőrzéshez szükséges felvilágosítás megadására vonatkozó fordulattal, amely részét képezi a pártfogó felügyelővel való együttműködési kötelezettségnek. A módosítással a magyar szabályozás pontosabbá válik, ezzel teljes egészében megfelel a kerethatározat említett cikkében írtaknak.

A 2008/947/IB tanácsi kerethatározat 4. cikke értelmében a kerethatározat hatálya alá tartozik a végrehajtó tagállam területének elhagyására vonatkozó korlátozás, továbbá azon tárgyakkal való érintkezés tilalma, amelyeket az elítélt személy bűncselekmény elkövetése céljából felhasznált vagy valószínűleg felhasznált. Jelenleg e két intézkedés csak a végrehajtás átvétele esetében jelenik meg az EÜtv.-ben [137. § (1) bekezdés dc) pont és dg) pont], vagyis akkor, amikor Magyarország végrehajtó tagállamként vesz részt az együttműködésben. Tekintettel arra, hogy a tagállamok kötelessége, hogy a kerethatározat hatálya alá tartozó intézkedések, alternatív szankciók végrehajtása átadásának lehetőségét is megteremtsék, a Javaslat módosítja a 145. § (1) bekezdését, és e két említett intézkedést a végrehajtás átadása esetén is az EÜtv. hatálya alá vonja.

A Javaslat az EÜtv. 145. § (1) bekezdésének ab) alpontját pontosítja, és teljes egészében hozzáigazítja a Btk. 71. § (2) bekezdésének b) pontjához, ugyanezen § aj) alpontja pedig kiegészül a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelővel. A kiegészítést az indokolja, hogy a feltételes szabadságra bocsátás mellett elrendelt pártfogó felügyeletet a büntetés-végrehajtási pártfogó felügyelő hajtja végre.

A 145. § (3) bekezdésének utolsó mondatát a Javaslat kiegészíti a tanúsítványra történő utalással. Ezen szövegpontosítás oka, hogy a határozat mellett természetesen a tanúsítvány is megküldésre került a tagállami hatóság számára.

A 86. §-hoz

A 2008/947/IB tanácsi kerethatározat 20. cikk (3) bekezdése előírja, hogy ha a joghatóság visszakerült a kibocsátó tagállamhoz, akkor ezen tagállam illetékes hatósága folytatja a joghatóság gyakorlását. A kibocsátó tagállam kötelessége figyelembe venni a próbaidő alatti magatartási szabályok vagy alternatív szankciók végrehajtó tagállambeli időtartamát és betartásuk mértékét. Mivel erre vonatkozó rendelkezés a hatályos EÜtv.-ben nem található, a Javaslat a kerethatározatnak való megfelelés érdekében az EÜtv. 146. §-át egy új bekezdéssel egészíti ki.

A 87-91. §-hoz

A módosítás pontosítja a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározat 4. cikk (3)

bekezdésének, 7. cikk (2) bekezdés *d*) pontjának és (3) bekezdésének, valamint a 15. cikk (1) és (2) bekezdésének való megfelelést biztosító rendelkezéseket.

Továbbá, mivel a kibocsátó tagállam (ebben az esetben Magyarország) fordítási kötelezettsége értelemszerűen nem csak a tanúsítványra, hanem a megkeresés alapjául szolgáló határozatra is vonatkozik, a Javaslathoz ennek megfelelően pontosítja az EUTv. 154. § (2) bekezdését.

A 92-93. §-hoz

A módosítás pontosítja a kölcsönös elismerés elvének a vagyonekmozgást elrendelő határozatokra történő alkalmazásáról szóló 2006. október 6-i 2006/783/IB tanácsi kerethatározat 8. cikk (2) bekezdés *b*) pontjának és (4) bekezdésének, valamint a 17. cikk *d*) pontjának való megfelelést biztosító rendelkezéseket.

A 94-99. §-hoz

A módosítással összefüggő szövegcserét tartalmazó és a hatályba léptető, valamint az uniós jognak való megfelelést biztosító rendelkezések.